

โครงการออกแบบผลิตภัณฑ์ของตกแต่งบ้านจาก
การทำรังอบของกลุ่มชุมชนงอบไทยโบราณ จ.พระนครศรีอยุธยา

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรศิลปมหาบัณฑิต
สาขาวิชาการออกแบบผลิตภัณฑ์ แผน ก แบบ ก 2 ระดับปริญญามหาบัณฑิต

ภาควิชาการออกแบบผลิตภัณฑ์

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร

ปีการศึกษา 2563

ลิขสิทธิ์ของบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร

โครงการออกแบบผลิตภัณฑ์ของตกแต่งบ้านจาก
การทำรังงอบของกลุ่มชุมชนงอบไทยโบราณ จ.พระนครศรีอยุธยา

โดย
นางสาวลดาวัลย์ บุญกุล

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรศิลปมหาบัณฑิต
สาขาวิชาการออกแบบผลิตภัณฑ์ แผน ก แบบ ก 2 ระดับปริญญามหาบัณฑิต
ภาควิชาการออกแบบผลิตภัณฑ์
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร
ปีการศึกษา 2563
ลิขสิทธิ์ของบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร

HOME DECORATING PRODUCT DESIGN
PROJECT FROM RUNGGOB MAKING PROCESS
BY NGOB THAI BAILAN COMMUNITY IN PHRA NAKHON SI AYUTTHAYA

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for Master of Fine Arts (Product Design)
Department of Product Design
Graduate School, Silpakorn University
Academic Year 2020
Copyright of Graduate School, Silpakorn University

60155307 : การออกแบบผลิตภัณฑ์ แผน ก แบบ ก 2 ระดับปริญญาโทบัณฑิต

คำสำคัญ : เฟอร์นิเจอร์, รังงอบ, จักสาน

นางสาว ลดาวัลย์ บุญกุล: โครงการออกแบบผลิตภัณฑ์ของตกแต่งบ้านจากการทำรังงอบของกลุ่มชุมชนงอบไทยโบราณ จ.พระนครศรีอยุธยา อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก : ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ปฐวี อารยภานนท์

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อเป็นการต่อยอดเทคนิคและวิธีการของการทำรังงอบและสร้างคุณค่าเพิ่มให้กับผลิตภัณฑ์เพื่อกลุ่มชาวบ้านที่ทำรังงอบจะได้มีรายได้เพิ่มขึ้น อีกทั้งยังเพื่อการสืบสานภูมิปัญญาการทำรังงอบที่กำลังจะสูญหายให้คงอยู่ต่อไปในอนาคต และเพื่อทดลองวัสดุใหม่ๆเพื่อนำมาประยุกต์ในงานออกแบบที่มีเทคนิคมาจากการทำรังงอบ ซึ่งเป็นการวิจัยแบบผสานวิธีประกอบด้วย ส่วนที่ 1 เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบสำรวจ แบบสังเกต และแบบสัมภาษณ์จากผู้เชี่ยวชาญด้านเทคนิคการทำรังงอบ วิเคราะห์แบบอุปนัยและหาความสอดคล้องกับทฤษฎีเพื่อเชื่อมโยงสู่การออกแบบผลิตภัณฑ์ของตกแต่งบ้านประเภทเครื่องเรือน ส่วนที่ 2 เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่แบบสอบถามความพึงพอใจของผู้บริโภคจาก กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 200 คน ทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน

จากการทดลองการสานรังงอบด้วยวัสดุหลายๆ ประเภทที่น่าสนใจ และการใช้ลักษณะเด่นหลายรูปแบบของการทำงอบมาประยุกต์ในการทดลอง ทั้งด้านการย้อมสี การถักเงื่อน เพื่อหาเทคนิคและรูปทรงที่มีความเป็นไปได้ทางการผลิตและคงไว้ด้วยเอกลักษณ์ของรังงอบ ผู้วิจัยได้นำวัสดุจากการทดลองเบื้องต้นมาวิเคราะห์เพื่อนำมา ออกแบบเฟอร์นิเจอร์ประเภทเครื่องเรือน ที่ดึงอัตลักษณ์และเทคนิคของรังงอบโดยแบ่งเป็นสอง แนวทาง คือ รูปแบบ A (ใช้เทคนิคการสานรังงอบแบบเต็มชิ้น) กับ รูปแบบ B (ใช้รูปทรงที่ตัดทอนมาจากเทคนิคการสานรังงอบ)แนวคิดละ 3 ชิ้น เพื่อนำไปสอบถามความเป็นไปได้ของผลิตภัณฑ์ตลอดถึงความเหมาะสมกับ ผู้เชี่ยวชาญด้านต่าง ๆ และนำผลงานมาพัฒนาเพื่อนำมาสอบถามความพึงพอใจของกลุ่มเป้าหมายต่อไป

โดยผลสรุปจากแบบสอบถามกลุ่มเป้าหมายพบว่า เฟอร์นิเจอร์ประเภทที่นั้งรับแขกจากแนวคิด A “ใช้เทคนิคการสานรังงอบแบบเต็มชิ้น” มีรูปแบบที่เหมาะสมและสามารถสะท้อนอัตลักษณ์รังงอบ ในระดับมากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ย 4.65 ซึ่งเป็นการนำเส้นหวายมาสานในเทคนิคของการทำรังงอบ และแนวคิด B “ใช้รูปทรงที่ตัดทอนมาจากเทคนิคการสานรังงอบ” อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย 4.28 โดยมีการใช้แนวคิดและเทคนิคการทำรังงอบมาตัดทอนให้เกินรูปทรงที่ทันสมัยมากยิ่งขึ้น

60155307 : Major (Product Design)

Keyword : Furniture, Straw hat, Weave

MISS LADAWAN BOOLKUSON : HOME DECORATING PRODUCT DESIGNPROJECT FROM RUNGNGOB MAKING PROCESSBY NGOB THAI BAILAN COMMUNITY IN PHRA NAKHON SI AYUTTHAYA THESIS ADVISOR : ASSISTANT PROFESSOR PATAVE ARRAYAPHARNON, D.FA.

The purposes of this study were to further techniques and methods of making Rungngob, to increase the value of products in order to help villagers who create Rungngob in gaining more income, to inherit Rungngob making wisdom that is going to disappear to still remain in the future, and to try on new materials in order to adapt design from Rungngob techniques. It is a mixed methods research which contains two parts: qualitative and quantitative research. For qualitative research, the research instruments included surveys, observations and interviews of Rungngob making technical specialists which used analytic induction and looked for consistency to link to design of home decoration products and furniture. For quantitative research, the research instrument was consumer satisfaction surveys of 200 people from the target group which analyzed data by using percentage, mean, and standard deviation.

From the experiment of weaving Rungngob with various interesting materials and using several distinctive features of Ngob making ways to adapt with the experiment including dyeing and knitting the knot, The study has brought primary experimental materials to analyze for designing furniture which brought out the identity and techniques of Rungngob. It was divided into two concepts: concept A (using a full-fledged Rungngob making technique) and concept B (using a shape cut off from Rungngob making technique). There were three pieces in each concept and they were used to inquire the possibility of products including suitability from experts in various fields and to bring the result to develop in order to evaluate the satisfaction of the target group.

The result of this questionnaire found that the target group satisfied with living room furniture from concept A which had a suitable form, could reflect the identity of Rungngob and used concept and technique to make shapes become more modern.

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงได้โดยได้รับความช่วยเหลือจากผู้มีพระคุณหลายท่าน ผู้วิจัยขอขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ปฐวี อารยภานนท์ ซึ่งเป็นอาจารย์ที่ปรึกษาในการทำวิทยานิพนธ์เป็นอย่างสูงซึ่งท่านได้ให้คำปรึกษาและแนะนำในการทำงานตลอดจนสอนให้ผู้วิจัยถึงกระบวนการความคิดและวิเคราะห์การทำงานอย่างเป็นระบบโดยตลอด ขอขอบคุณอาจารย์ภาควิชา ออกแบบผลิตภัณฑ์ทุกท่านที่ให้ความรู้ในตลอดหลักสูตรการศึกษา ขอขอบคุณผู้ช่วยศาสตราจารย์ นภดล สัจवालเพ็ช ที่คอยช่วยเหลือและให้คำปรึกษาในงานวิจัย รวมไปถึงแนะนำให้รู้จักผู้ทรงคุณวุฒิทุกท่านที่ทำให้ผู้วิจัยได้รับความรู้สำหรับงานวิจัยที่ดียิ่งขึ้น ขอขอบคุณ กลุ่มงอบไทยโบราณ (จังหวัดพระนครศรีอยุธยา) และกลุ่มจักสานหวาย (จังหวัดอ่างทอง) ที่ให้คำแนะนำในเรื่องภูมิปัญญาพื้นถิ่นต่างๆ รวมไปถึงเรื่องการสรรค์สร้างผลิตภัณฑ์ที่ออกแบบโดยผู้วิจัย และขอขอบคุณผู้ทรงคุณวุฒิทุกท่านที่สละเวลาให้การคำแนะนำในทุกส่วนของชิ้นงาน ทั้งทางด้านทฤษฎี และการถ่ายทอดอัตลักษณ์ความเป็นไทยไปสู่ชิ้นงานที่ออกแบบ

คุณค่าหรือประโยชน์อันเกิดจากวิทยานิพนธ์เล่มนี้ ผู้วิจัยขอน้อมบูชาแต่พระคุณของครอบครัว คุณครูอาจารย์ที่อบรมสั่งสอน สนับสนุน ให้คำแนะนำ และให้กำลังใจมาโดยตลอด รวมไปถึงขอน้อมบูชาแต่บรรพบุรุษผู้ริเริ่มคิดค้นภูมิปัญญาในทุกๆศาสตร์ที่ทำให้ผู้วิจัยนำมาต่อยอดจนสำเร็จเป็นชิ้นงานที่ตั้งใจไว้

ลดาวัลย์ บุญกุล

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ.....	ช
สารบัญตาราง.....	ญ
สารบัญภาพ.....	ท
บทที่ 1 บทนำ.....	1
1.1 ความสำคัญและที่มาของปัญหา.....	1
1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	2
1.3 กรอบแนวคิด.....	2
1.4 ขอบเขตโครงการ.....	2
1.5 แผนการดำเนินงาน.....	3
1.6 งบประมาณที่ใช้ในการดำเนินงาน.....	3
1.7 นิยามศัพท์เฉพาะ.....	4
1.8 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	4
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	5
2.1 ประวัติความเป็นมาของงอบไทยโบราณ.....	7
2.2 ความหมายของงานหัตถกรรมไทย.....	30
2.3 แนวทางการแต่งบ้าน.....	35
2.4 การออกแบบเครื่องเรือน.....	47
2.5 หวาย.....	56

2.6 เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	60
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย	63
3.1 ศึกษาและทดลองเทคนิคการสานรังอบ	63
3.2 การออกแบบเครื่องเรือนโดยใช้แนวทางจากการศึกษา และ ทดลองการสานรังอบ.....	63
3.3 สรุปผลและนำเสนอผลงาน.....	68
บทที่ 4 ผลการดำเนินงานวิจัย	69
4.1 ผลวิเคราะห์จากการศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับเทคนิคและวิธีการการสานรังอบ	69
4.2 ผลวิเคราะห์จากการทดลอง.....	70
4.3 สรุปแนวทางการออกแบบ.....	114
4.4 ผลวิเคราะห์ของผู้เชี่ยวชาญในด้านต่างๆ.....	121
4.5 ผลวิเคราะห์ความพึงพอใจของกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อชิ้นงาน.....	138
4.6 ขั้นตอนการผลิตชิ้นงาน.....	167
บทที่ 5 สรุปผลการศึกษา อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	179
สรุปผลการศึกษา.....	179
อภิปรายผล.....	180
การประเมินผลจากผู้ประเมินแบบสอบถามจำนวน 200 ท่าน.....	181
ข้อเสนอแนะ.....	184
รายการอ้างอิง.....	186
ภาคผนวก.....	187
ภาคผนวก ก เครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัย.....	188
ภาคผนวก ข ขนาดสัดส่วนเก้าอี้จากเทคนิคการทำรังอบ.....	203
ภาคผนวก ค การเข้าพบผู้เชี่ยวชาญ และผู้ทรงคุณวุฒิ.....	206
ภาคผนวก ง หนังสือเชิญผู้เชี่ยวชาญ.....	209
ประวัติผู้เขียน.....	214

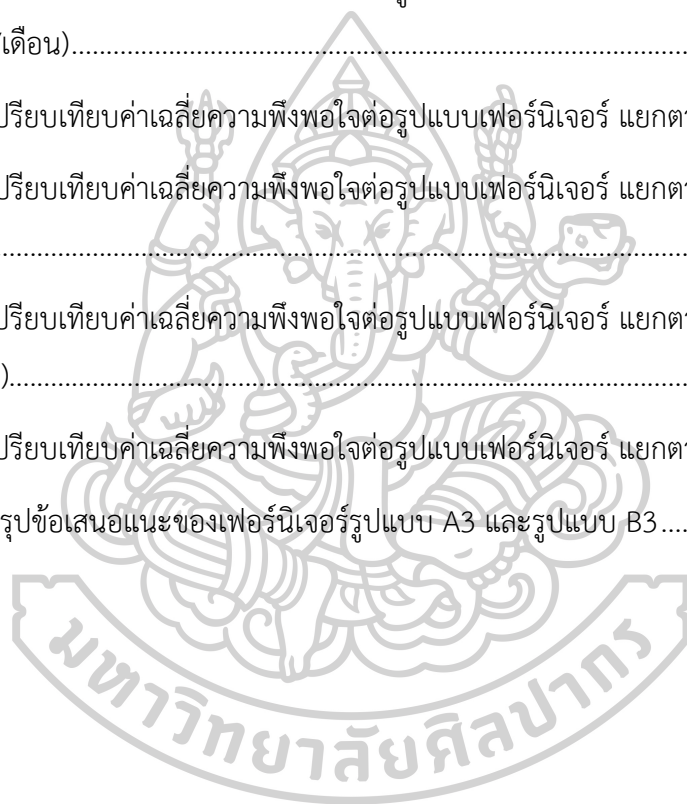
สารบัญตาราง

	หน้า
ตารางที่ 1 ตารางแสดงแหล่งผลิตงอบในภาคกลาง.....	15
ตารางที่ 2 ตารางแสดงราคางอบ (ขายส่ง).....	16
ตารางที่ 3 ตารางการผลิตและการตลาด.....	18
ตารางที่ 4 สรุปผลจากการทดลองการทำสีของเส้นตอกและหวาย และลวดลายที่เกิดจากการย้อมสีด้วยเทคนิคและเวลาที่แตกต่างกัน มาใช้ในการออกแบบเฟอร์นิเจอร์.....	78
ตารางที่ 5 สรุปผลจากการทดลองการใช้เส้นตอกในการสานรังอบขึ้นรูปทรง มาใช้ในการออกแบบเฟอร์นิเจอร์.....	84
ตารางที่ 6 สรุปผลจากการทดลองการสานด้วยเทคนิคการสานรังอบด้วยวัสดุต่างๆ เพื่อนำคุณสมบัติที่ได้มาใช้ในการออกแบบเฟอร์นิเจอร์.....	94
ตารางที่ 7 สรุปผลจากการทดลองการยืดหยุ่นและการทับซ้อนกันของรังอบ เพื่อนำรูปทรงและคุณสมบัติที่ได้มาใช้ในการออกแบบเฟอร์นิเจอร์.....	102
ตารางที่ 8 สรุปผลจากการทดลองการทำข้อต่อเพื่อต่อความยาวของเส้นหวาย เพื่อนำรูปแบบและคุณสมบัติที่ได้มาใช้ในการออกแบบเฟอร์นิเจอร์.....	106
ตารางที่ 9 สรุปผลจากการทดลองการยึดเส้นหวายในระนาบแนวนอนเข้าด้วยกันด้วยเทคนิคต่างๆ เพื่อนำรูปแบบและคุณสมบัติที่ได้มาใช้ในการออกแบบเฟอร์นิเจอร์.....	112
ตารางที่ 10 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม (ผู้เชี่ยวชาญด้านวิชาการ ด้านการออกแบบและด้านการตลาด).....	122
ตารางที่ 11 แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของการประเมินด้านความเหมาะสมสำหรับใช้ในการพักผ่อนและสะท้อนอัตลักษณ์ของรังอบในรูปแบบ A1.....	123
ตารางที่ 12 แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของการประเมินด้านความเหมาะสมสำหรับใช้ในการพักผ่อนและสะท้อนอัตลักษณ์ของรังอบในรูปแบบ A2.....	124
ตารางที่ 13 แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของการประเมินด้านความเหมาะสมสำหรับใช้ในการพักผ่อนและสะท้อนอัตลักษณ์ของรังอบในรูปแบบ A3.....	125

ตารางที่ 14 แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของการประเมินด้านความเหมาะสมสำหรับใช้ ในการพักผ่อนและสะท้อนอัตลักษณ์ของรังงอบในรูปแบบ B1	126
ตารางที่ 15 แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของการประเมินด้านความเหมาะสมสำหรับใช้ ในการพักผ่อนและสะท้อนอัตลักษณ์ของรังงอบในรูปแบบ B2	127
ตารางที่ 16 แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของการประเมินด้านความเหมาะสมสำหรับใช้ ในการพักผ่อนและสะท้อนอัตลักษณ์ของรังงอบในรูปแบบ B3	128
ตารางที่ 17 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของรูปแบบเฟอร์นิเจอร์ในรูปแบบ A จากการ ประเมินโดยผู้เชี่ยวชาญด้านวิชาการ ด้านการออกแบบและด้านการตลาด	129
ตารางที่ 18 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของรูปแบบเฟอร์นิเจอร์ในรูปแบบ B จากการ ประเมินโดยผู้เชี่ยวชาญด้านวิชาการ ด้านการออกแบบ และด้านการตลาด.....	130
ตารางที่ 19 ข้อเสนอแนะอื่นๆ จากผู้เชี่ยวชาญ เพื่อพัฒนาผลงานออกแบบเฟอร์นิเจอร์จากเทคนิค การสานรังงอบในรูปแบบ A1.....	131
ตารางที่ 20 ข้อเสนอแนะอื่นๆ จากผู้เชี่ยวชาญ เพื่อพัฒนาผลงานออกแบบเฟอร์นิเจอร์จากเทคนิค การสานรังงอบในรูปแบบ A2.....	132
ตารางที่ 21 ข้อเสนอแนะอื่นๆ จากผู้เชี่ยวชาญ เพื่อพัฒนาผลงานออกแบบเฟอร์นิเจอร์จากเทคนิค การสานรังงอบในรูปแบบ A3.....	132
ตารางที่ 22 ข้อเสนอแนะอื่นๆ จากผู้เชี่ยวชาญ เพื่อพัฒนาผลงานออกแบบเฟอร์นิเจอร์จากเทคนิค การสานรังงอบในรูปแบบ B1.....	133
ตารางที่ 23 ข้อเสนอแนะอื่นๆ จากผู้เชี่ยวชาญ เพื่อพัฒนาผลงานออกแบบเฟอร์นิเจอร์จากเทคนิค การสานรังงอบในรูปแบบ B2.....	134
ตารางที่ 24 ข้อเสนอแนะอื่นๆ จากผู้เชี่ยวชาญ เพื่อพัฒนาผลงานออกแบบเฟอร์นิเจอร์จากเทคนิค การสานรังงอบในรูปแบบ B3.....	135
ตารางที่ 25 ตารางสรุปผลคำร้อยละของข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม	138
ตารางที่ 26 ตารางสรุปผลคำร้อยละความพึงพอใจต่อเฟอร์นิเจอร์ในแต่ละรูปแบบ	139
ตารางที่ 27 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยความพึงพอใจต่อรูปแบบเฟอร์นิเจอร์ แยกตามเพศ (ชาย 76 คน)	140

ตารางที่ 28 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยความพึงพอใจต่อรูปแบบเฟอร์นิเจอร์ แยกตามเพศ (หญิง 124 คน)	141
.....	
ตารางที่ 29 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยความพึงพอใจต่อรูปแบบเฟอร์นิเจอร์ แยกตามเพศ	143
ตารางที่ 30 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยความพึงพอใจต่อรูปแบบเฟอร์นิเจอร์ แยกตามอายุ 20-30 ปี.....	144
ตารางที่ 31 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยความพึงพอใจต่อรูปแบบเฟอร์นิเจอร์ แยกตามอายุ 31-45 ปี.....	145
ตารางที่ 32 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยความพึงพอใจต่อรูปแบบเฟอร์นิเจอร์ แยกตามอายุ มากกว่า 45 ปี	146
.....	
ตารางที่ 33 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยความพึงพอใจต่อรูปแบบเฟอร์นิเจอร์ แยกตามอายุ	147
ตารางที่ 34 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยความพึงพอใจต่อรูปแบบเฟอร์นิเจอร์ แยกตามระดับการศึกษา (ต่ำกว่าปริญญาตรี).....	148
ตารางที่ 35 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยความพึงพอใจต่อรูปแบบเฟอร์นิเจอร์ แยกตามระดับการศึกษา (ปริญญาตรี)	149
ตารางที่ 36 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยความพึงพอใจต่อรูปแบบเฟอร์นิเจอร์ แยกตามระดับการศึกษา (ปริญญาโท).....	150
ตารางที่ 37 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยความพึงพอใจต่อรูปแบบเฟอร์นิเจอร์ แยกตามระดับการศึกษา (ปริญญาเอก).....	151
ตารางที่ 38 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยความพึงพอใจต่อรูปแบบเฟอร์นิเจอร์ แยกตามระดับการศึกษา..	152
ตารางที่ 39 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยความพึงพอใจต่อรูปแบบเฟอร์นิเจอร์ แยกตามอาชีพ (นักศึกษา).....	153
ตารางที่ 40 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยความพึงพอใจต่อรูปแบบเฟอร์นิเจอร์ แยกตามอาชีพ (ข้าราชการ)	154
.....	
ตารางที่ 41 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยความพึงพอใจต่อรูปแบบเฟอร์นิเจอร์ แยกตามอาชีพ (ธุรกิจส่วนตัว)	155
.....	
ตารางที่ 42 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยความพึงพอใจต่อรูปแบบเฟอร์นิเจอร์ แยกตามอาชีพ (พนักงานของรัฐ/รัฐวิสาหกิจ)	156
ตารางที่ 43 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยความพึงพอใจต่อรูปแบบเฟอร์นิเจอร์ แยกตามอาชีพ	157

ตารางที่ 44 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยความพึงพอใจต่อรูปแบบเฟอร์นิเจอร์ แยกตามรายได้ (20,000-30,000 บาท/เดือน).....	158
ตารางที่ 45 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยความพึงพอใจต่อรูปแบบเฟอร์นิเจอร์ แยกตามรายได้ (30,000-40,000 บาท/เดือน).....	159
ตารางที่ 46 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยความพึงพอใจต่อรูปแบบเฟอร์นิเจอร์ แยกตามรายได้ (40,000-50,000 บาท/เดือน).....	160
ตารางที่ 47 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยความพึงพอใจต่อรูปแบบเฟอร์นิเจอร์ แยกตามรายได้ (มากกว่า 50,000 บาท/เดือน).....	161
ตารางที่ 48 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยความพึงพอใจต่อรูปแบบเฟอร์นิเจอร์ แยกตามรายได้.....	162
ตารางที่ 49 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยความพึงพอใจต่อรูปแบบเฟอร์นิเจอร์ แยกตามที่อยู่อาศัย (บ้านเดี่ยว).....	163
ตารางที่ 50 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยความพึงพอใจต่อรูปแบบเฟอร์นิเจอร์ แยกตามที่อยู่อาศัย (ห้องพัก/คอนโดมิเนียม).....	164
ตารางที่ 51 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยความพึงพอใจต่อรูปแบบเฟอร์นิเจอร์ แยกตามที่อยู่อาศัย	165
ตารางที่ 52 สรุปข้อเสนอแนะของเฟอร์นิเจอร์รูปแบบ A3 และรูปแบบ B3.....	166

สารบัญภาพ

	หน้า
ภาพที่ 1 ข้าราชการสมัยอยุธยาสวมลอมพอก จากตู้พระธรรมลายรดน้ำศิลปะอยุธยา	7
ภาพที่ 2 รูปทรงของงอบแบบต่างๆ.....	8
ภาพที่ 3 รูปทรงของงอบแบบต่างๆ.....	9
ภาพที่ 4 งอบห่าง	10
ภาพที่ 5 ภาพแสดงลักษณะการใส่งอบ	10
ภาพที่ 6 โคร่งงอบ.....	11
ภาพที่ 7 รั้งงอบ.....	12
ภาพที่ 8 จอมงอบ (จอมกิต).....	12
ภาพที่ 9 การนำงอบมาประยุกต์เป็นคอมพิวเตอร์	16
ภาพที่ 10 ชุมชนบางปะหัน OTOP.....	17
ภาพที่ 11 อุปกรณ์ในการทำงานงอบ	19
ภาพที่ 12 บล็อกसानโคร่งงอบ.....	20
ภาพที่ 13 โคร่งงอบ	20
ภาพที่ 14 ขนาดหุ่นทำงอบขนาดเล็ก.....	21
ภาพที่ 15 ขนาดหุ่นทำงอบขนาดเล็ก.....	21
ภาพที่ 16 ขนาดหุ่นทำงอบขนาดใหญ่	22
ภาพที่ 17 ขั้นตอนการสานรังงอบ.....	23
ภาพที่ 18 ใบลานที่เจียนแล้ว	24
ภาพที่ 19 ลานจำนวน 1 ลูก (1,000 ใบ).....	25
ภาพที่ 20 จอบงอบที่ยังไม่ประดับกระดาศี	26
ภาพที่ 21 จอบงอบ (จอมกิต) ที่ติดงอบเรียบร้อยแล้ว	26

ภาพที่ 22 การติดงอบ	27
ภาพที่ 23 ลายถักหัวแมลงวัน	28
ภาพที่ 24 งอบที่ทำสำเร็จแล้ว	29
ภาพที่ 25 คุณอุรุษยา สวมงอบของจังหวัดพระนครศรีอยุธยา	29
ภาพที่ 26 ร่องรอยเครื่องจักสานที่ปรากฏบนผิวภาชนะดินเผา.....	31
ภาพที่ 27 มีดอรัญญิกจังหวัดพระนครศรีอยุธยา	33
ภาพที่ 28 ปลาตะเพียนใบลาน.....	34
ภาพที่ 29 งอบไทยใบลาน.....	34
ภาพที่ 30 การแต่งบ้านแบบไทยสไตล์	36
ภาพที่ 31 การแต่งบ้านแบบคลาสสิก.....	37
ภาพที่ 32 การแต่งบ้านแบบโมเดิร์น	38
ภาพที่ 33 การแต่งบ้านแบบเซน	40
ภาพที่ 34 วัสดุสไตล์เซน	40
ภาพที่ 35 การแต่งบ้านสไตล์วินเทจ.....	41
ภาพที่ 36 การแต่งบ้านสไตล์คัลเลอร์ฟูล.....	43
ภาพที่ 37 โทนสีคัลเลอร์ฟูล	43
ภาพที่ 38 การใช้ฉากกั้นห้องในการจัดระเบียบบ้าน	44
ภาพที่ 39 การเพิ่มระเบียบ	45
ภาพที่ 40 การแต่งห้องรับแขก.....	46
ภาพที่ 41 ภาพประติมากรรมเก้าอี้ยุคโบราณ	49
ภาพที่ 42 เก้าอี้ยุคโบราณ Ear'y Folding Stool. Litchfield	50
ภาพที่ 43 เก้าอี้สมัยใหม่	51
ภาพที่ 44 ระดับการนั่งและแสดงจุดรับน้ำหนักของกล้ามเนื้อสะโพกที่มีการกระจายน้ำหนัก	52
ภาพที่ 45 แสดงลักษณะการนั่ง 3 อิริยาบถ คือ นั่งทำงาน นั่งพักผ่อนระยะสั้นและ.....	52

ภาพที่ 46 แสดงลักษณะการนั่งกับการใช้งาน 3 อิริยาบถ	53
ภาพที่ 47 แสดงลักษณะการนั่งสัมพันธ์กับโต๊ะ	53
ภาพที่ 48 แสดงลักษณะการนั่งพักผ่อน	53
ภาพที่ 49 แสดงการรับน้ำหนักร่างกายที่กระดูกเชิงกรานและจุดศูนย์ถ่วงในการนั่ง.....	54
ภาพที่ 50 การเข้าข้อต่อไม้.....	55
ภาพที่ 51 ต้นหวาย	56
ภาพที่ 52 หวายที่ผ่านการอบและตัด	59
ภาพที่ 53 การย้อมสีเคมีเส้นตอกสำหรับการทำรังงอบ.....	70
ภาพที่ 54 การย้อมสีเคมีที่เส้นตอกด้วยเทคนิคการมัดด้วยเชือกฟาง	70
ภาพที่ 55 การย้อมสีเคมีที่เส้นตอกด้วยเทคนิคการดุดสีของเส้นตอก.....	71
ภาพที่ 56 การย้อมสีเส้นหวายด้วยสีธรรมชาติ (โคลน).....	71
ภาพที่ 57 การย้อมสีเส้นหวายด้วยสีธรรมชาติ (มะกรูด).....	72
ภาพที่ 58 การย้อมสีเส้นหวายด้วยสีธรรมชาติ (ขมิ้น).....	72
ภาพที่ 59 การย้อมสีเส้นหวายด้วยสีธรรมชาติ (เฮนน่า)	73
ภาพที่ 60 การย้อมสีเส้นหวายด้วยสีธรรมชาติ (ต่างทับทิม).....	73
ภาพที่ 61 การย้อมสีเส้นหวายด้วยสีธรรมชาติ (ผงคราม).....	74
ภาพที่ 62 การย้อมสีเส้นหวายด้วยสีธรรมชาติ (กระเจี๊ยบ).....	74
ภาพที่ 63 การย้อมสีเส้นหวายด้วยสีธรรมชาติ (ยางกล้วย).....	75
ภาพที่ 64 การย้อมสีเส้นหวายด้วยสีธรรมชาติ (น้ำข้าวข้าว).....	75
ภาพที่ 65 การย้อมสีเส้นหวายด้วยสีธรรมชาติ (หญ้านาง).....	76
ภาพที่ 66 การย้อมสีเส้นหวายด้วยสีธรรมชาติ (ใบหูกวาง).....	76
ภาพที่ 67 การย้อมสีเส้นหวายด้วยสีธรรมชาติ (ฝาง).....	77
ภาพที่ 68 การย้อมสีเส้นหวายด้วยสีธรรมชาติ (กำมะถัน).....	77
ภาพที่ 69 การขึ้นรูปเส้นตอก 1 เส้น โดยการขัดสลับและถักยึดไว้ด้วยด้าย.....	81

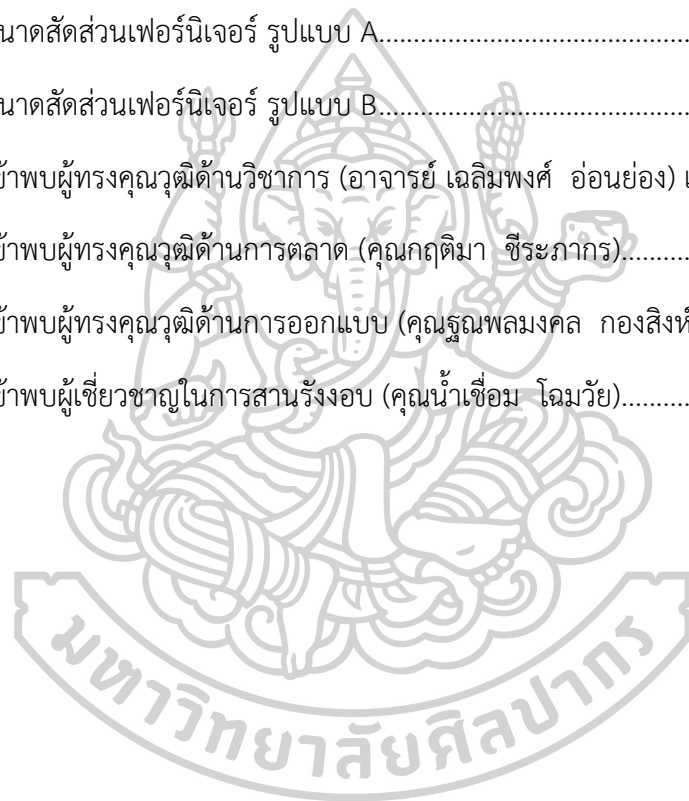
ภาพที่ 70 การขึ้นรูปเส้นตอก 2 เส้นโดยการขัดสลับและถักยึดไว้ด้วยด้าย	81
ภาพที่ 71 การขึ้นรูปเส้นตอก 1 เส้นโดยการถักยึดไว้ด้วยลวด.....	81
ภาพที่ 72 การขึ้นรูปเส้นตอก 1 เส้นโดยการถักยึดไว้ด้วยลวด.....	82
ภาพที่ 73 การขึ้นรูปเส้นตอก 1 เส้นโดยการถักยึดไว้ด้วยลวด.....	82
ภาพที่ 74 การขึ้นรูปเส้นตอก 1 เส้นโดยการถักยึดไว้ด้วยลวด.....	82
ภาพที่ 75 การขึ้นรูปเส้นตอก 1 เส้นโดยการถักยึดไว้ด้วยลวด.....	83
ภาพที่ 76 การขึ้นรูปเส้นตอก 1 เส้นโดยการถักยึดไว้ด้วยลวด.....	83
ภาพที่ 77 การสานรังอบจากเส้นตอกซุบยาวพารา.....	85
ภาพที่ 78 การสานรังอบจากเส้นตอกและวัสดุผสมลูกบิด.....	85
ภาพที่ 79 การสานรังอบจากเส้นตอกและวัสดุผสมลูกบิดปล้องอ้อย	86
ภาพที่ 80 การสานรังอบจากเส้นตอกถักกับเส้นด้าย.....	86
ภาพที่ 81 การสานรังอบจากเส้นตอกถักกับยางยืด.....	87
ภาพที่ 82 การสานรังอบจากเส้นตอกพันด้วยลวด	87
ภาพที่ 83 การสานรังอบจากเส้นตอกพันด้วยยางยืด	88
ภาพที่ 84 การสานรังอบจากเส้นตอกพันด้วยเส้นด้ายแบบถัก	88
ภาพที่ 85 การสานรังอบ 3 ขา จากเส้นลวด	89
ภาพที่ 86 การสานรังอบ 4 ขา จากเส้นลวด	89
ภาพที่ 87 การสานรังอบ 3 ขา จากเส้นตอกที่ย้อมสีเคมี โดยใช้สีคู่ข้างเคียง	90
ภาพที่ 88 การสานรังอบ 4 ขา จากเส้นตอกที่ย้อมโดยเทคนิคดูสีของเส้นตอก	90
ภาพที่ 89 การสานรังอบ 6 ขา จากเส้นตอกที่ผ่านการย้อมสีเคมีสานสลับสีกัน.....	91
ภาพที่ 90 การสานรังอบ 5 ขา จากเส้นตอกที่ผ่านการย้อมสีเคมีด้วยเทคนิคมัดย้อม	91
ภาพที่ 91 การสานรังอบ 6 ขา จากเส้นตอกที่ผ่านการย้อมสีเคมีด้านเดียวสานสลับกัน	92
ภาพที่ 92 การสานรังอบ 5 ขา จากเส้นตอกที่ผ่านการย้อมสีเคมีด้วยเทคนิคมัดย้อม	92
ภาพที่ 93 การสานรังอบ 4 ขา จากหวายเทียม ขนาด 45x45 cm.....	93

ภาพที่ 94 การสานรังอบ 3 ขา จากหวายเทียม ขนาด 45x45 cm.....	93
ภาพที่ 95 ขนาดของรังอบของกลุ่มชุมชนงอบไทยโบราณ.....	98
ภาพที่ 96 การยัดหุบของรังอบขนาดเล็ก.....	98
ภาพที่ 97 การซ้อนทับกันของรังอบขนาดเล็ก.....	99
ภาพที่ 98 การยัดหุบของรังอบขนาดกลาง.....	99
ภาพที่ 99 การซ้อนทับกันของรังอบขนาดกลาง.....	100
ภาพที่ 100 การยัดหุบของรังอบขนาดใหญ่.....	100
ภาพที่ 101 การซ้อนทับกันของรังอบขนาดใหญ่.....	101
ภาพที่ 102 การทำข้อต่อแบบเจาะไม้ทะลุ สอดหวายเทียม 1 เส้น.....	103
ภาพที่ 103 การทำข้อต่อแบบเจาะไม้ทะลุ สอดหวายเทียม 5 เส้น.....	104
ภาพที่ 104 การทำข้อต่อโดยใช้ด้ายในการถักเงื่อนหัวแมลงวันแบบถัก.....	104
ภาพที่ 105 การทำข้อต่อโดยใช้เชือกไนลอนในการถักสายสัญญาณแบบถัก.....	104
ภาพที่ 106 การทำข้อต่อโดยใช้ด้ายถักลูกโซ่เป็นปลอกสำหรับสวมยัดเส้นหวายให้ติดกัน.....	104
ภาพที่ 107 การทำข้อต่อให้หวายเส้นเดียวกันยัดติดกันโดยการถักหัวแมลงวัน.....	105
ภาพที่ 108 การทำข้อต่อโดยใช้ไนลอนถักลูกโซ่เป็นปลอกสำหรับสวมยัดเส้นหวายให้ติดกัน.....	105
ภาพที่ 109 การยัดเส้นหวาย 3 เส้น ระบายแนวนอนจากการเจาะรูไม้.....	107
ภาพที่ 110 การยัดเส้นหวาย 5 เส้น ระบายแนวนอนจากการเจาะรูไม้.....	108
ภาพที่ 111 การยัดเส้นหวายด้วยการถักเงื่อนหัวแมลงวันด้วยด้าย.....	108
ภาพที่ 112 การยัดเส้นหวายด้วยการถักเงื่อนหัวแมลงวันด้วยด้ายและแต่งด้วยเงื่อนหางปลา.....	108
ภาพที่ 113 การยัดเส้นหวายด้วยการถักเงื่อนหัวแมลงวันแบบถักด้วยไหมพรม.....	109
ภาพที่ 114 การยัดเส้นหวายด้วยการถักเงื่อนหัวแมลงวันจากไหมพรมและแต่งด้วยเงื่อนหางปลา.....	109
ภาพที่ 115 การยัดเส้นหวายด้วยการถักเงื่อนหัวแมลงวันจากไนลอนและยัดติดกันด้วย.....	109

ภาพที่ 116 การยัดเส้นหวายด้วยการถักเงื่อนหัวแมลงวันแบบถักจากไนลอนและยัดติดกันด้วยเงื่อน	110
.....	
ภาพที่ 117 การยัดเส้นหวายด้วยการถักเงื่อนหัวแมลงวันจากไนลอน.....	110
ภาพที่ 118 การยัดเส้นหวายด้วยการถักเงื่อนหัวแมลงวันจากไนลอนและยัดติดกันด้วย	110
ภาพที่ 119 การยัดเส้นหวายด้วยการถักเงื่อนหัวแมลงวันจากเส้นไหมญี่ปุ่น.....	111
ภาพที่ 120 การยัดเส้นหวายด้วยการถักเงื่อนหัวแมลงวันแบบถักจากเส้นไหมญี่ปุ่น.....	111
ภาพที่ 121 รูปแบบเฟอร์นิเจอร์ A1.....	114
ภาพที่ 122 รูปแบบเฟอร์นิเจอร์ A1 (3D).....	115
ภาพที่ 123 รูปแบบเฟอร์นิเจอร์ A2.....	115
ภาพที่ 124 รูปแบบเฟอร์นิเจอร์ A2 (3D).....	116
ภาพที่ 125 รูปแบบเฟอร์นิเจอร์ A3.....	116
ภาพที่ 126 รูปแบบเฟอร์นิเจอร์ A3 (3D).....	117
ภาพที่ 127 รูปแบบเฟอร์นิเจอร์ B1.....	117
ภาพที่ 128 รูปแบบเฟอร์นิเจอร์ B1 (3D).....	118
ภาพที่ 129 รูปแบบเฟอร์นิเจอร์ B2.....	118
ภาพที่ 130 รูปแบบเฟอร์นิเจอร์ B2 (3D).....	119
ภาพที่ 131 รูปแบบเฟอร์นิเจอร์ B3.....	119
ภาพที่ 132 รูปแบบเฟอร์นิเจอร์ B3 (3D).....	120
ภาพที่ 133 โมเดลเฟอร์นิเจอร์รูปแบบ A ที่ปรับปรุงตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ.....	136
ภาพที่ 134 โมเดลเฟอร์นิเจอร์รูปแบบ B ที่ปรับปรุงตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ.....	136
ภาพที่ 135 เฟอร์นิเจอร์รูปแบบ A ที่ปรับปรุงตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญทั้ง 5 ท่าน	137
ภาพที่ 136 เฟอร์นิเจอร์รูปแบบ B ที่ปรับปรุงตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญทั้ง 5 ท่าน	137
ภาพที่ 137 Sketch Design 1.....	167
ภาพที่ 138 Sketch Design 2.....	167

ภาพที่ 139 Sketch Design 3.....	168
ภาพที่ 140 แบบที่ปรับตามความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญ (Sketch Design).....	168
ภาพที่ 141 ถักรังงอบด้วยเชือกมะนิลา.....	169
ภาพที่ 142 ถักรังงอบด้วยหวายเทียม.....	169
ภาพที่ 143 อบสตรีมหวาย (Stream Oven).....	170
ภาพที่ 144 ตัดเส้นหวายตามโม้มั.....	170
ภาพที่ 145 ตัดหวายตามแบบที่ต้องการและตียึดด้วยไม้ (รูปแบบ A).....	171
ภาพที่ 146 ตัดหวายตามแบบที่ต้องการและตียึดด้วยไม้ (รูปแบบ B).....	171
ภาพที่ 147 ถอดบล็อกไม้ที่ยึดออก.....	172
ภาพที่ 148 ถักเงื่อนหางปลาซ้อน (รูปแบบ A).....	172
ภาพที่ 149 ถักเงื่อนหางปลาซ้อน (รูปแบบ B).....	173
ภาพที่ 150 ครอบเชือกมะนิลาที่โครงเก้าอี้ (รูปแบบ A).....	173
ภาพที่ 151 บริเวณที่นั่งที่ทำด้วยเส้นหวายเทียม (รูปแบบ B).....	174
ภาพที่ 152 บริเวณที่นั่งที่สานด้วยหวายแท้และเก็บรายละเอียด (รูปแบบ B).....	174
ภาพที่ 153 สานเส้นหวายแท้ครอบโครงเก้าอี้ (รูปแบบ A).....	175
ภาพที่ 154 ประกอบฐานที่นั่ง (รูปแบบ A).....	175
ภาพที่ 155 เก้าอี้ที่ทำสำเร็จใน รูปแบบ A.....	176
ภาพที่ 156 เก้าอี้ที่ทำสำเร็จใน รูปแบบ B.....	176
ภาพที่ 157 ขนาดสัดส่วนเฟอร์นิเจอร์ รูปแบบ A.....	177
ภาพที่ 158 ขนาดสัดส่วนเฟอร์นิเจอร์ รูปแบบ B.....	178
ภาพที่ 159 ชี้นงานรูปแบบ A (ใช้คุณสมบัติและวิธีการทำรังงอบเพื่อใช้ในการออกแบบ).....	183
ภาพที่ 160 ชี้นงานรูปแบบ B (ใช้รูปร่าง รูปทรงและลวดลายของรังงอบ.....	184
ภาพที่ 161 ภาพจำลองการนั่ง รูปแบบต่างๆและภาพจำลอง 3D ของ รูปแบบ A1.....	197
ภาพที่ 162 ภาพจำลองการนั่ง รูปแบบต่างๆและภาพจำลอง 3D ของ รูปแบบ A2.....	197

ภาพที่ 163 ภาพจำลองการนั่ง รูปแบบต่างๆและภาพจำลอง 3D ของ รูปแบบ A3	197
ภาพที่ 164 ภาพจำลองการนั่ง รูปแบบต่างๆและภาพจำลอง 3D ของ รูปแบบ B1	198
ภาพที่ 165 ภาพจำลองการนั่ง รูปแบบต่างๆและภาพจำลอง 3D ของ รูปแบบ B2	198
ภาพที่ 166 ภาพจำลองการนั่ง รูปแบบต่างๆและภาพจำลอง 3D ของ รูปแบบ B3	198
ภาพที่ 167 โมเดลขนาด 1:50 รูปแบบ A.....	199
ภาพที่ 168 โมเดลขนาด 1:50 รูปแบบ B.....	199
ภาพที่ 169 ขนาดสัดส่วนเฟอร์นิเจอร์ รูปแบบ A.....	204
ภาพที่ 170 ขนาดสัดส่วนเฟอร์นิเจอร์ รูปแบบ B.....	205
ภาพที่ 171 เข้าพบผู้ทรงคุณวุฒิด้านวิชาการ (อาจารย์ เฉลิมพงศ์ อ่อนย่อง) และ	207
ภาพที่ 172 เข้าพบผู้ทรงคุณวุฒิด้านการตลาด (คุณกฤติมา ชีระภากร).....	207
ภาพที่ 173 เข้าพบผู้ทรงคุณวุฒิด้านการออกแบบ (คุณฐณพลมงคล กองสิงห์).....	208
ภาพที่ 174 เข้าพบผู้เชี่ยวชาญในการสานรังอบ (คุณน้ำเชื่อม โฉมวัย).....	208

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความสำคัญและที่มาของปัญหา

ประเทศไทยเป็นแหล่งรวมศิลปวัฒนธรรมและงานหัตถกรรมต่างๆ มากมายเป็นที่ตื่นตาตื่นใจของชาวต่างชาติ เนื่องจากศิลปวัฒนธรรม แฝงกลิ่นอายความเป็นไทยอย่างชัดเจน แต่นับวันกาลเวลาเปลี่ยนไปศิลปวัฒนธรรมไทยกำลังจะสูญหายเพราะปัญหาทางเศรษฐกิจและคนรุ่นหลังไม่สานต่องานศิลปหัตถกรรมนั้นๆ ไว้ (วิบูลย์ สีสวรรณ 2519:หน้า 3) ได้กล่าวไว้ว่า ความวิจิตรงดงามมีเสน่ห์ของศิลปะไทยนั้นประทับใจคนต่างชาติ แต่คนไทยเองเคยชินกับสิ่งเหล่านี้เสียจนเห็นเป็นเรื่องธรรมดา ขณะเดียวกันปัญหาทางเศรษฐกิจสังคมก็เข้ามามีอิทธิพลต่อชีวิตประจำวันมากขึ้นศิลปะไทยจึงถูกกลืนหายไปอย่างน่าเสียดาย

งานหัตถกรรมอยู่ในวิถีชีวิตของคนไทยมาอย่างยาวนานจะพบเห็นได้บ่อยจากอาชีพเกษตรกรซึ่ง เป็นอาชีพที่สร้างรายได้หลักให้กับประเทศ อุปกรณ์ต่างๆที่นำมาประกอบอาชีพล้วนเป็นงานหัตถกรรมที่สร้างมาจากภูมิปัญญาของกลุ่มคนตามอาชีพและแสดงให้เห็นการใช้ชีวิตความเป็นอยู่ เช่น อาชีพชาวนาเป็นอาชีพที่พบมากเกือบทุกภูมิภาคในประเทศอุปกรณ์ในการทำนานั้นมาจากภูมิปัญญาของคนสมัยก่อนที่คิดค้นเครื่องมือ ที่ช่วยให้การทำนานั้นสะดวกสบายยิ่งขึ้น เช่น คันไถมีไว้สำหรับช่วยในการไถดิน เคียวใช้สำหรับเกี่ยวข้าว กระบุงกระจาดใช้สำหรับใส่เมล็ดข้าวรวมถึงสิ่งของต่างๆ และงอบใช้สำหรับบังแดดบังฝน

งอบเป็นงานหัตถกรรมไทยที่มีมาอย่างยาวนาน ในสมัยก่อนการทำงอบแพร่หลายไปยังหลายจังหวัด แต่ปัจจุบันการทำงอบมีการทำกันน้อยลงเนื่องจากปัจจัยหลายสิ่งหลายอย่างที่มากกระทบแหล่งการทำงอบที่ใหญ่ที่สุดในปัจจุบัน คือ อำเภอบางปะหัน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา งอบ เป็นผลิตภัณฑ์ที่สอดคล้องกับการใช้ชีวิตของเกษตรกรอย่างมาก เนื่องจากจะสามารถบังแดดบังฝนและที่สำคัญงอบสามารถถ่ายเทอากาศได้ดีทำให้กลุ่มเกษตรกรทำงานได้ในระยะเวลาที่นานขึ้น (วิบูลย์ สีสวรรณ 2547:หน้า 49) ในสมัยรัชกาลที่ 5 มีภาพถ่ายเจ้านายกำลังทำนาและทรงงอบด้วย งอบเป็นเครื่องสวมศีรษะใช้บังแดดแบบหมวกนิยมใช้กันมากในภาคกลางซึ่งผู้คนมีอาชีพทำเกษตรกรรมเป็นส่วนใหญ่ สมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์ พระบรมราชินีนาถ ทรงกล่าวไว้ ในลายพระหัตถ์ถึงสมเด็จพระนางเจ้ารำภาวภาพ เมื่อวันที่ 15 มกราคม 2480 ในหนังสือศาสน์สมเด็จพระนางเจ้าว่า “ ครั้นไปชุดอ้ายพั้งๆที่กรุงเก่าเพื่อดูอะไรเล่น เก้ากระหม่อมไปเป็นลมพิจารณาหาเหตุก็เห็นว่าคงจะเป็นเพราะใส่หมวกสักหลาด มันเป็นหมวกสำหรับเมืองหนาวโดยปรารถนา ให้ไอร้อนที่ออกจากหัวซึ่งอยู่รอบหัวให้มีความสุข เอามาใช้เมืองเราผิดประเภทจึงทำเจ็บ สังเกตเห็นแม่ค้าชาวเรือค้าใส่งอบเที่ยวไปกลางแดด

วันยังค่ำ ดูเขายิ้มแจ่มใสดี นึกดูเห็นเหตุว่าเพราะงอบไม่ได้ครอบคลุมหุ้มศีรษะ มีลมพัดผ่านรังงอบไปได้ จึงซื้องอบไว้ใส่เที่ยว ตั้งแต่วันนั้นก็ไม่ใช่ลมอีกเลย”

จากข้อมูลดังกล่าวการนำภูมิปัญญาไทยมาประยุกต์ใช้ในการออกแบบของตกแต่งบ้านกำลังเป็นที่นิยมและได้รับความต้องการมากขึ้นในตลาดของงานออกแบบ ซึ่งการศึกษาครั้งนี้จะเป็นอีกหนึ่งแนวทางในการสืบสานวัฒนธรรมและภูมิปัญญาของชาวบ้านที่กำลังจะสูญหายไปอีกทางหนึ่ง และยังสามารถนำมาพัฒนาต่อยอดเพื่อประยุกต์ใช้ในการสร้างอาชีพหลักและอาชีพรองให้กับชาวบ้านของกลุ่มงอบไทยโบราณได้อีกด้วย

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

- 1.2.1 เพื่อพัฒนาผลิตภัณฑ์ที่มาจากเทคนิคการทำรังงอบ
- 1.2.2 เพื่อศึกษาและเผยแพร่ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับเทคนิควิธีการทำรังงอบ
- 1.2.3 ประเมินความพึงพอใจของกลุ่มเป้าหมายที่มีต่อผลิตภัณฑ์ของตกแต่งบ้านที่มีอัตลักษณ์ของรังงอบ

1.3 กรอบแนวคิด

ออกแบบของตกแต่งบ้านจากเทคนิคการสานรังงอบและทดลองประยุกต์วิธีการการทำรังงอบ ของกลุ่มชุมชนงอบไทยโบราณ เพื่อใช้คุณสมบัติทางความยืดหยุ่นและความสวยงามของเส้นไค้ที่สานต่อกันมาเพิ่มมูลค่าให้วัสดุในพื้นที่และพัฒนาผลิตภัณฑ์ในรูปแบบต่างๆ ที่กลุ่มคนในชุมชนสามารถสร้างผลิตภัณฑ์ตามศักยภาพและต่อยอดได้

1.4 ขอบเขตโครงการ

- 1.4.1 ขอบเขตด้านพื้นที่
 - กลุ่มชุมชนงอบไทยโบราณ อำเภอบางปะหัน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา
- 1.4.2 ขอบเขตด้านประชากร
 - กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ ผู้บริโภคที่ชื่นชอบการตกแต่งบ้าน จำนวน 200 คน โดยการสุ่มแบบบังเอิญ และคำนวณหาค่าของกลุ่มตัวอย่างจากการใช้โปรแกรมสำเร็จรูป
- 1.4.3 ขอบเขตการศึกษาข้อมูล
 - 1.4.3.1 ศึกษาค้นคว้าข้อมูลเกี่ยวกับการจักสานรังงอบ ของกลุ่มงอบไทยโบราณ
 - 1.4.3.2 ศึกษาทฤษฎีการออกแบบเพื่อนำประยุกต์ใช้ในการออกแบบผลิตภัณฑ์
 - 1.4.3.3 ศึกษาวัสดุทดแทนหรือวัสดุเสริมที่จะนำมาใช้ในงานออกแบบ

- 1.4.3.4 ศึกษาของตกแต่งบ้านในรูปแบบต่างๆทั้งทางด้านสไตล์และการใช้งาน
- 1.4.3.5 ศึกษากลุ่มเป้าหมายกลุ่มคนที่ชื่นชอบและหลงใหลในกลิ่นอายของวัฒนธรรม
- 1.4.4 ขอบเขตด้านความพึงพอใจ
 - บทสัมภาษณ์ของกลุ่มคนที่มีอาชีพสานรังอบและกลุ่มผู้บริโภค
- 1.4.5 ขอบเขตด้านระยะเวลา
 - ขอเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2561 เสร็จสิ้น ภาคเรียนที่ 2

1.5 แผนการดำเนินงาน

- 1.5.1 การเสนอหัวข้อวิทยานิพนธ์ต่อคณะกรรมการ
- 1.5.2 ศึกษาข้อมูลโดยลักษณะของข้อมูลแบ่งได้เป็น 2 กลุ่มดังนี้
 - 1.5.2.1 ข้อมูลภาคปฐมภูมิ
 - ประกอบด้วย การสัมภาษณ์ การถ่ายภาพนิ่งและภาพเคลื่อนไหว
 - 1.5.2.2 ข้อมูลภาคทุติยภูมิ
 - ประกอบด้วย เอกสาร ตำราหนังสือ บทความวารสารและสิ่งพิมพ์ต่างๆ

แหล่งที่มาของข้อมูล

- หอสมุดกลาง มหาวิทยาลัยศิลปากรวังท่าพระ
- หอสมุดมหาวิทยาลัยศิลปากรสนามจันทร์
- 1.5.3 ทำการวิเคราะห์ข้อมูล
- 1.5.4 สรุปลงเพื่อพัฒนาผลิตภัณฑ์
 - 1.5.4.1 แบบร่าง (Idea Sketch)
 - 1.5.4.2 การพัฒนาแบบ (Idea Development Sketch Design)
 - 1.5.4.3 การเขียนแบบ (Working Drawing)
 - 1.5.4.4 ต้นแบบจำลอง (Mass Model)
 - 1.5.4.5 ต้นแบบ (Prototype Model)
 - 1.5.4.6 สรุปรายละเอียดทั้งหมดเป็นรูปสาร

1.6 งบประมาณที่ใช้ในการดำเนินงาน

ค่าใช้จ่ายทั้งหมดในกระบวนการทำวิจัย 20,000 บาท (โดยประมาณ)

1.7 นิยามศัพท์เฉพาะ

รังงอบ คือ วัสดุที่ยึดโครงงอบไว้กับศิระษะผู้สวมใส่

งอบ คือ ผลิตภัณฑ์สวมศิระษะทำมาจากไม้ไผ่และใบลานมีหน้าที่กันแดดกันฝนนิยมใช้กันในกลุ่มเกษตรกร

เลียต คือ การเย็บใบลาน 1 รอบมาบรรจบกันเป็นวงกลมงอบ 1 ใบ จะมีเลียต 5-7 เลียต

บด คือ การใช้สันมีดถูกับไม้ไผ่จนเกิดเป็นเส้นเล็กๆ การบดเป็นขั้นตอนการเตรียมไม้ไผ่เพื่อที่จะนำไปสานรังงอบ

ของตกแต่งบ้าน คือ ของตกแต่งบ้านประเภทเฟอร์นิเจอร์(เก้าอี้สตูล)

1.8 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1.8.1 ผลิตภัณฑ์ที่ออกแบบสามารถช่วยเพิ่มมูลค่าให้แก่วัสดุและเทคนิคการทำรังงอบของกลุ่มชุมชนในปัจจุบันและอนาคตได้

1.8.2 สามารถเป็นแนวทางในการศึกษาการออกแบบเกี่ยวกับการส่งเสริมภูมิปัญญาไทย

1.8.3 ได้รับความรู้และกระบวนการสานรังงอบซึ่งเป็นภูมิปัญญาที่กำลังจะสูญหาย

1.8.4 ชิ้นงานเป็นส่วนหนึ่งในการออกแบบเพื่อให้กลุ่มชุมชนงอบไทยใบลาน ของจังหวัดพระนครศรีอยุธยา นำมาเผยแพร่และต่อยอดเป็นอาชีพได้

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

โครงการการศึกษาการทำรังงอบของกลุ่มชุมชนงอบไทยโบราณ จ.พระนครศรีอยุธยา สู่การออกแบบผลิตภัณฑ์สำหรับตกแต่งบ้าน ข้าพเจ้าได้รวบรวมข้อมูลทั้งปฐมภูมิและทุติยภูมิ รวมถึงการสรุปข้อมูลจากบทที่แล้ว ได้พบเห็นประเด็นสำคัญที่จะต้องนำมาวิเคราะห์เพื่อประยุกต์ใช้ในงานออกแบบโดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

- 2.1 ประวัติความเป็นมาของงอบไทยโบราณ
 - 2.1.1 ความเป็นมาของงอบในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา
 - 2.1.2 วัสดุและขั้นตอนวิธีการทำงอบ
- 2.2 ความหมายของงานหัตถกรรมไทย
 - 2.2.1 วิวัฒนาการของงานหัตถกรรม
 - 2.2.2 ประเภทของงานหัตถกรรมจังหวัดพระนครศรีอยุธยา
- 2.3 แนวทางการแต่งบ้าน
 - 2.3.1 สไตล์การแต่งบ้าน
 - 2.3.2 การจัดระเบียบพื้นที่และวัสดุ
- 2.4 การออกแบบเครื่องเรือน
 - 2.4.1 ความสัมพันธ์ระหว่างประโยชน์และรูปทรง
 - 2.4.2 หลักการออกแบบเฟอร์นิเจอร์ให้ทันสมัย
 - 2.4.3 หลักการออกแบบเก้าอี้
 - 2.4.4 คุณสมบัติของวัสดุที่นำมาใช้ในการออกแบบเฟอร์นิเจอร์
 - 2.4.5 ข้อต่อของเฟอร์นิเจอร์
- 2.5 หวาย
 - 2.5.1 ลักษณะของหวาย
 - 2.5.2 คุณค่าและประโยชน์ของหวาย
 - 2.5.3 ชนิดของหวาย
 - 2.5.4 การตัดและการเก็บหวาย
 - 2.5.5 การรักษาหวายหลังการเก็บเกี่ยว
 - 2.5.6 การผลิตเครื่องเรือนหวายให้ทนทาน
 - 2.5.7 กรรมวิธีการผลิต
- 2.6 เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.6.1 การพัฒนาความคงทนของสีและเฉดสีของผ้าฝ้ายที่ย้อมด้วยวัสดุธรรมชาติ

2.6.2 การพัฒนาหมึกพิมพ์สกรีนจากสารยัดติดและสารให้สีธรรมชาติ

2.6.3 การศึกษาองค์ความรู้และต่อยอดภูมิปัญญาในการพัฒนาผลิตภัณฑ์ เครื่องจักร

สานทอจากวัสดุธรรมชาติและวัสดุทดแทน เชิงพาณิชย์เพื่อส่งเสริมเศรษฐกิจ สร้างสรรค์ในภาคอีสาน

2.1 ประวัติความเป็นมาของงอบไทยโบราณ

ในสมัยโบราณคนไทยนิยมไว้ผมทรงสูงและเกล้าผมมาตั้งแต่สมัยสุโขทัย ความสั้นยาวของผมจะต่างกันตามระดับชนชั้น คือเจ้านายจะไว้ผมเกล้ากลางศีรษะยามปกติจะใช้ผ้าสีโพกสำหรับผู้ชาย แต่เมื่อออกศึกหรือแต่งตามแบบทหารจะใช้หมวกทรงฝาชี แต่ถ้าเป็นพลทหารจะใช้ผ้าสีขาวโพกสวมหมวกกลีบลำดวนสีต่างๆ และเมื่อถึงสมัยรัตนโกสินทร์ การใช้หมวกของคนไทยก็เปลี่ยนไปตามสมัยนิยมที่ได้รับอิทธิพลมาจากกลุ่มประเทศทางตะวันตก แต่โดยปกติแล้วคนไทยจะไม่สวมหมวกนอกจากเวลาทำงานกลางแจ้ง ส่วนคนธรรมดาในระดับชาวบ้านก็จะสวมเพียง งอบ เป็นหมวกแทน รูปร่างของงอบก็จะแตกต่างกันไปตามท้องถิ่นและทำด้วยวัสดุต่างๆที่หาได้ในพื้นบ้านนั้นๆ (กรมอุตสาหกรรม 2528:122)

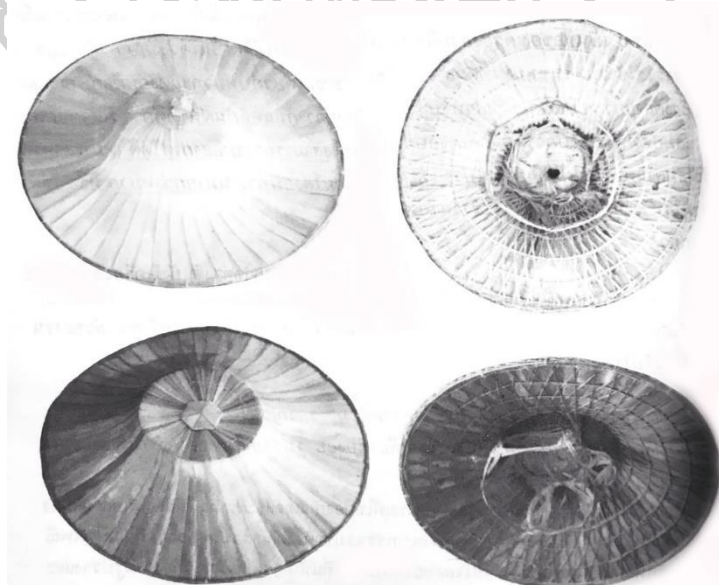
ภาพที่ 1 ข้าราชการสมัยอยุธยาสวมลอมพอก จากตู้พระธรรมลายรดน้ำศิลปะอยุธยา
ที่มาจาก : ลานและผลิตภัณฑ์จากโบราณ, 2528

ในสมัยรัชกาลที่ 5 มีภาพถ่ายเจ้านายกำลังทำนาและทรงงอบด้วย งอบเป็นเครื่องสวมศีรษะใช้บังแดดแบบหมวกนิยมใช้มากกันในภาคกลางซึ่งผู้คนมีอาชีพทำเกษตรกรรม เป็นส่วนใหญ่ สมเด็จพระนารายณ์ทรงพระยานริศราณวัฒน์วิงษ์ทรงกล่าวไว้ในลายพระหัตถ์ถึงสมเด็จพระยาดำรงราชานุภาพ เมื่อวันที่ 15 มกราคม 2480 ในหนังสือสาส์นสมเด็จพระนารายณ์ว่า “ ครั้นไปซุดอ้ายพังๆที่กรุงเก่าเพื่อดูอะไรเล่นเกล้ากระหม่อม ไปเป็นลมพิจารณาหาเหตุก็เห็นว่าคงจะเป็นเพราะใส่หมวกลัทธิลวด มันเป็น

หมวกสำหรับเมืองหนาวโดยปรารถนา ให้ไอร้อนที่ออกจากหัวซึ่งอยู่รอบหัวให้มีความสุข เอามาใช้เมื่อเราผิดประเภทจึงทำเจ็บ สังเกตเห็นแม่ค้าชาวเรือเค้าใส่งอบเที่ยวไปกลางแดดวันยังค่ำ ดูเขายิ้มแจ่มใสดี นึกดูเห็นเหตุว่าเพราะงอบไม่ได้ครอบคลุมหุ้มศีรษะ มีลมพัดผ่านรังงอบไปได้ จึงซื้องอบไว้ใส่เที่ยวตั้งแต่วันนั้นก็ไม่น่าเป็นลมอีกเลย” (วิบูลย์ ลี้สุวรรณ 2547:42)

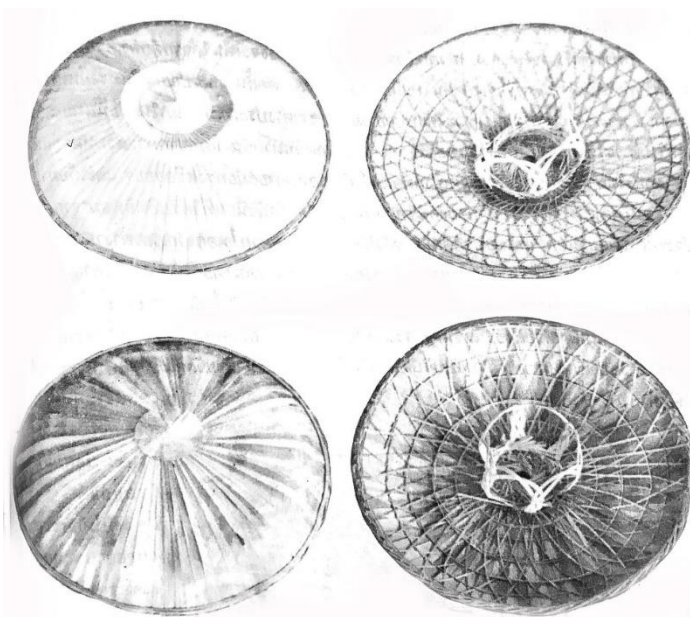
งอบเป็นเครื่องใช้ของชาวไร่ชาวนาที่อาศัยอยู่ในชนบทเกือบทุกภูมิภาคของประเทศไทย งอบใช้สวมศีรษะสำหรับกันแดดกันฝน สานด้วยตอก เป็นโครงไม้ไผ่ กรดด้วยใบลานมีลักษณะคล้ายกระจาดคว่ำ มีรังสำหรับสวมศีรษะ ใช้เช่นเดียวกับหมวก ใช้กันมากในชนบทภาคกลางในหมู่ชาวไร่ชาวนา ชาวสวน และสามัญชนทั่วไป งอบมีลักษณะและคุณสมบัติพิเศษกว่าหมวกคือมีขนาดใหญ่กว่าหมวก กันแดดกันฝนได้ดีว่า มีน้ำหนักเบา รังงอบสานด้วยไม้ไผ่สำหรับสวมศีรษะโปร่งระบายอากาศได้ดี เหมาะใช้ทำงานกลางแจ้ง ชาวไร่ชาวนาภาคกลางจึงนิยมใส่งอบกันมากกว่าหมวก ปัจจุบันชาวชนบทในท้องถิ่นของจังหวัดพระนครศรีอยุธยา จังหวัดสุพรรณบุรี ยังมีการทำงอบกันอยู่หลังจากชาวบ้านว่างจากการทำไร่ทำนา (วินัย วิริยะปานนท์ 2527:143)

นอกจากงอบที่คนไทยในชนบทภาคกลางใช้แล้ว คนไทยในภาคต่างๆยังมีเครื่องใช้สวมศีรษะอย่างเดียวกับงอบแต่มีลักษณะต่างกัน เช่นภาคใต้แถวระนองใช้ “ก๊วยเลี้ยว” เป็นของจีนมีลักษณะเหมือนงอบ แถบจังหวัดที่ติดต่อกับมาเลเซียใช้ “แตเนาะ” สานด้วยไม้ไผ่เป็นโครงหุ้มด้วยกาบหมาก หรือกาบหลาวชะโอน ทางภาคตะวันออกเฉียงเหนือใช้ “หลาหนอม” ของญวน ส่วนทางภาคเหนือใช้ “กูป” มีลักษณะเช่นเดียวกับงอบมีรูปร่างคล้ายกะลาคว่ำกรุดด้วยใบตาล มีรังงอบข้างในเรียก “หยอง” (วินัย วิริยะปานนท์ 2527:142)

ภาพที่ 2 รูปทรงของงอบแบบต่างๆ

ที่มาจาก : ลานและผลิตภัณฑ์จากใบลาน, 2528

ภาพที่ 3 รูปทรงของงอบแบบต่างๆ

ที่มาจาก : ลานและผลิตภัณฑ์จากใบลาน, 2528

งอบในปัจจุบันนอกจากจะใช้กันแดดกันฝนของชาวบ้านทั่วไปแล้วได้มีการทำงอบขนาดเล็ก มีความประณีตเพื่อขายเป็นของที่ระลึกให้แก่ชาวต่างชาติ เนื่องจากงอบมีลักษณะเฉพาะแปลกไปจาก หัตถกรรมพื้นบ้านที่ทำด้วยมืออย่างอื่น จึงมีผู้นำมาใช้ตกแต่งบ้าน ซึ่งก็ให้ความสวยงามและประโยชน์ ใช้สอยที่แตกต่างกันออกไปจากที่เคยใช้ในสมัยโบราณ จะเห็นได้ว่าการทำงอบยังเป็นงานหัตถกรรมที่ เกี่ยวข้องกับชีวิตความเป็นอยู่ของไทยส่วนใหญ่ ที่อยู่ในชนบทที่ต้องใช้งอบเป็นของใช้ และเป็น หัตถกรรมในครัวเรือนตามสภาพความเป็นอยู่แบบไทยๆ อยู่ไม่น้อย และงอบยังเป็นเอกลักษณ์ของ ชาวไร่ชาวนาที่กลมกลืนกับสิ่งแวดล้อมและวัฒนธรรมไทยได้เป็นอย่างดีจนทุกวันนี้ (วินัย วิริยะปา นนท์ 2527:82)

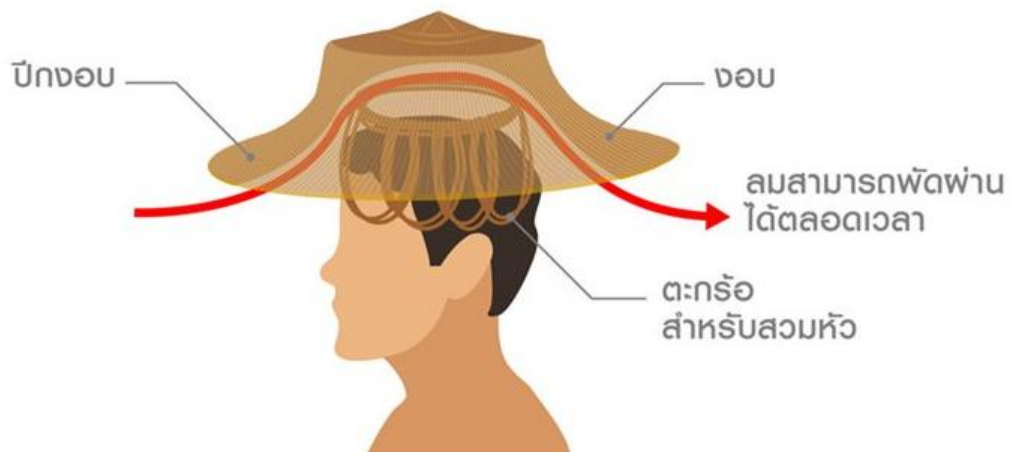
งอบ คือเครื่องสานที่มีโครงสร้างเป็นไม้ไผ่ซึ่งจักเป็นเส้นยาวที่เรียกว่า ดอก และใบลาน ใบตาล หรือกาบหมากมาต่อเป็นรูปทรง งอบมีประโยชน์เช่นเดียวกับหมวกหรือร่ม เป็นเครื่องสานที่มี ความสำคัญต่อความเป็นอยู่ของชาวไร่ ชาวนา ในชนบทมาก คนไทยในภาคต่างๆที่มีเครื่องสานที่ใช้ ประโยชน์เช่นเดียวกับงอบ แต่เรียกไม่เหมือนกัน (วรรณรัตน์ อินทร์อำ 2535:94)

ภาพที่ 4 งอบห่าง
 ที่มาจาก : Thaitambon.com

สัดส่วนและองค์ประกอบของงอบ

งอบที่ใช้ทั่วไปในภาคกลางแต่ละท้องถิ่นมีลักษณะใกล้เคียงคล้ายคลึงกันจะมีแตกต่างบ้างเพียงเล็กน้อย มีโครงสร้างสานด้วยไม้ไผ่เป็นลายตาชะลอม ส่วนบนกลมมีปีกแผ่กระจายโดยรอบ สูงประมาณ 25 - 30 เซนติเมตร กรูใบลานลงโครงด้านนอกใช้ด้ายเย็บตรึงให้ติดแน่นโดยรอบ ด้านในงอบจะมีรังงอบสานด้วยไม้ไผ่เป็นกระบอกสำหรับสวมศีรษะและยึดตัวงอบให้กระชับกับศีรษะ

ภาพที่ 5 ภาพแสดงลักษณะการใส่งอบ
 ที่มาจาก : SCG Experience

ขนาดของงอบที่นิยมทำกันในปัจจุบันโดยทั่วไปมี 3 ขนาดคือ

1. ขนาดเล็ก วัดเส้นผ่าศูนย์กลางโดยประมาณ 31 เซนติเมตร
2. ขนาดกลาง วัดเส้นผ่าศูนย์กลางโดยประมาณ 35 เซนติเมตร
3. ขนาดใหญ่ วัดเส้นผ่าศูนย์กลางโดยประมาณ 44 เซนติเมตร

หมายเหตุ : งอบขนาดกลางชาวบ้านที่อำเภอบางปะหัน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา มักเรียกกันว่า “งอบนาง” เป็นงอบที่นิยมผลิตมากกว่าของขนาดอื่นๆ

สำหรับส่วนประกอบที่สำคัญของงอบคือ ตัวงอบและรังงอบ

ตัวงอบ หมายถึง ส่วนที่ใช้บังแดดและฝน ประกอบด้วยส่วนสำคัญ 4 ส่วนคือ โครรงอบซึ่งสานด้วยตอกไม้ไผ่ลายชะลอมโปร่งรูปหกเหลี่ยม ส่วนที่สองคือใบลานกรงอบด้านบน ส่วนที่สามคือขอบงอบเพื่อเพิ่มความแข็งแรงทนทานและเน้นความงามของตัวงอบให้เด่นชัดยิ่งขึ้น ส่วนสุดท้ายคือจอมงอบหรือกระหม่อมงอบทำด้วยใบลานเย็บเป็นแผ่นกลมๆตรงกลางนูนแหลม ใช้ครอบปิดรูตรงกลางตอนบนของตัวงอบ

ภาพที่ 6 โครรงอบ

ที่มาจาก : ผู้วิจัย

รังงอบ หมายถึง ส่วนที่ใช้สำหรับสวมศีรษะเป็นไม้ไผ่เส้นเล็กๆสานเป็นรูปทรงกระบอก ยึดหยุ่นได้ตามขนาดศีรษะ ใช้เย็บติดด้านในของโครงงอบ เวลาสวมใส่จะช่วยระบายอากาศได้ดี

ภาพที่ 7 รังงอบ

ที่มาจาก : ผู้วิจัย

ภาพที่ 8 จอมงอบ (จอมกิต)

ที่มาจาก : ผู้วิจัย

2.1.1 ความเป็นมาของอบในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา

อบนับว่าเป็นที่รู้จักกันมาช้านาน เป็นงานศิลปหัตถกรรมที่ทำขึ้นเพื่อใช้ประโยชน์ในการประกอบอาชีพของชาวไทยโดยตรง ฉะนั้นอบจึงนับว่าเป็นงานที่ควบคู่กับการประกอบอาชีพเกษตรกรรมจนถึงปัจจุบัน ศิลปะการทำอบต้องใช้ความชำนาญชำนาญ และความประณีตละเอียดอ่อนเป็นอย่างสูงไม่แพ้งานจักสานประเภทอื่น ๆ

สำหรับการทำอบในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา ก็นับได้ว่าเป็นที่นิยมและทำกันเป็นอาชีพอย่างกว้างขวาง แหล่งผลิตอบที่สำคัญที่สุดในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา เห็นจะไม่มีที่ใดผลิตได้มาตรฐานเท่ากับอำเภอบางปะหัน ชาวบางปะหันประกอบอาชีพนี้กันมากจึงถือได้ว่าอาชีพทำอบมีความสำคัญทางเศรษฐกิจ

ของชาวบางปะหันเป็นอย่างมาก

นายธรรมาวุฒิ จุลวงศ์ ชาวตำบลบางนางร้า อำเภอบางปะหันเป็นผู้หนึ่งที่มีผลงานประดิษฐ์อบที่สวยงาม เริ่มการทำงานตั้งแต่วัยเด็ก และมารดาประกอบอาชีพทำอบตั้งแต่บรรพบุรุษ ฉะนั้นมารดาจึงเป็นผู้ถ่ายทอดและฝึกฝนงานฝีมือนี้ให้ได้อย่างใกล้ชิดมาโดยตลอดได้เห็นคุณค่าของงานในอาชีพนี้ว่าสามารถใช้เลี้ยงตัวเองได้เป็นอย่างดี จึงทุ่มเทพลังกายและพลังสติปัญญาเพื่องานอย่างเต็มที่มาจนทุกวันนี้ อีกทั้งยังตระหนักถึงอนาคตว่าอาชีพการทำอบจะสูญไปหากไม่มีการถ่ายทอดให้กับคนรุ่นหลัง

เมื่อพูดถึง “ลาน” หรือ “ใบลาน” หลายคนคงเคยได้ยินและพบเห็นของใช้ที่ทำมาจากใบลานหลายอย่างเช่น กระจเป่า หมวก พัด และงอบ ลานนับว่ามีความสำคัญไม่น้อยต่อการสานหมวก กุบ(งอบ) ซึ่งมีการทำกันมากเป็นอุตสาหกรรมครัวเรือน ที่อำเภอบางปะหัน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ปัจจุบันผลิตภัณฑ์หัตถกรรมที่ทำจากใบลานมีการพัฒนารูปแบบและประโยชน์ใช้สอยให้สอดคล้องตรงกับความต้องการของตลาดทั้งภายในและต่างประเทศ นับเป็นอุตสาหกรรมในครอบครัวที่สำคัญประเภทหนึ่งที่จะช่วยเพิ่มพูนรายได้ให้กับประชากรในชนบทได้อย่างมาก (กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม. 2528:67)

รัฐบาลได้จัดทำแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมฉบับแรกเมื่อปีพ.ศ. 2504 มีระยะเวลา 6 ปี เริ่มตั้งแต่ พ.ศ. 2504-2509 และพัฒนาฉบับต่อมา การเร่งเพิ่มผลผลิตในสาขาอาชีพต่างๆมีความจำเป็นต่อความเป็นอยู่ของคนไทยเป็นอย่างมาก ประเทศไทยมีพลเมืองเพิ่มขึ้นอยู่ตลอดเวลา เราจึงต้องเร่งผลิตสินค้าให้เพิ่มขึ้นเร็วกว่าจำนวนประชากรที่จะได้มีพอกินพอใช้ไม่อดอยาก นอกจากนี้ยังต้องมีเหลือขายในต่างประเทศอีกด้วย เนื่องจากเมืองไทยเป็นเมืองเกษตรกรรม อาชีพเกษตรกรรมยังเป็นอาชีพส่วนใหญ่ของคนไทยการใช้ชีวิตประจำวันของประชากรมีงานหัตถกรรมพื้นบ้านเพื่อเป็นอุปกรณ์ในการออกไปทำอาชีพเกษตรกร คือ งอบ ซึ่งงอบก็ได้รับการพัฒนาให้ก้าวหน้าด้วยเหมือนกัน

เราจะเห็นได้ว่าคนที่เดินทางเข้ามาท่องเที่ยวในประเทศไทยนิยมชมชอบกับงานหัตถกรรมพื้นบ้าน
 อย่างนี้ ชาวต่างชาติมักจะนิยมซื้อกันเป็นของที่ระลึก งามจึงได้รับการพัฒนาในรูปแบบให้เหมาะสม
 กับยุคสมัยมากขึ้น คือผลิตให้มีขนาดเล็กลงกว่าของเดิมที่ชาวไร่ชาวนาใช้อยู่ (กรมส่งเสริม
 อุตสาหกรรมในครอบครัว. 2528:59)

การคิดราคาต้นทุนในการผลิตงอบ

- ราคาต้นทุนวัสดุ

ราคาซื้อขายใบลานคัด 1 ซอง (1,000 ใบ) ราคาประมาณ 130 - 250 บาท

ราคาซื้อใบลานรวม 1 ซอง (1,000 ใบ) ราคาประมาณ 75 - 85 บาท

ลานรวม 1 ซอง ใช้ทำงอบเล็กได้ประมาณ 90 ใบ

ลานรวม 1 ซอง ใช้ทำงอบกลางได้ประมาณ 70 - 80 ใบ

ลานรวม 1 ซอง ใช้ทำงอบใหญ่ได้ประมาณ 60 - 70 ใบ

แต่ในกรณีที่ทำงอบชนิดพิเศษ ใบลาน 1 ซอง ใช้เย็บได้ประมาณ 2-3 ใบเท่านั้น เพราะต้องนำมา
 คัดเลือกใบลานที่สมบูรณ์สีขาวสม่ำเสมอ

ราคาต้นทุนวัสดุใบลานที่ใช้ทำงอบ 1 ใบคิดเป็นเงินประมาณ 0.95-1.00 บาท ส่วนวัสดุอื่นที่ใช้ทำงอบ
 ได้แก่

ด้ายเย็บงอบ ราคาหลอดละ	3.00 บาท	เย็บงอบได้ประมาณ 100 ใบ
เอ็นพลาสติก ราคาเช็ดละ	3.00 บาท	ผูกงอบได้ประมาณ 40 - 50 ใบ
น้ำมันวานิช ราคาขวดละ	15.00 บาท	ทำงอบได้ประมาณ 5 - 8 ใบ

ราคาต้นทุนวัสดุอื่นที่ใช้ในการทำงอบ 1 ใบ คิดเป็นเงินประมาณ 3.78 บาท

รวมค่าต้นทุนทั้งหมดที่ใช้ทำงอบ 1 ใบ คิดเป็นเงินประมาณ 4.73 - 4.78 บาท

- ราคาต้นทุนวัสดุรวมราคาขึ้นส่วนอื่นละค่าจ้างงาน

ราคาต้นทุนวัสดุเป็นเงินประมาณ 4.73 - 4.78 บาท

ราคาขึ้นส่วนสำเร็จ เป็นเงินประมาณ 4.95 - 8.50 บาท (โครงงอบ, รั้งงอบ , จอมงอบ)

ราคาค่าติดงอบคิดเป็นเงินประมาณ 4.10 - 8.50 บาท (เย็บงอบ, เข้าขอบ, ผูกงอบ)

รวมราคาต้นทุนทั้งหมดในการทำงอบประมาณ 13.78 - 15.78 บาท

หมายเหตุ : ข้อมูลตัวเลขเหล่านี้ได้จากการสัมภาษณ์นางสาวบุญชู บุญครอบครัว และรายงานการสำรวจ
 แหะผลิตภัณฑหัตถกรรมไทย จังหวัดพระนครศรีอยุธยาปี พ.ศ. 2526 (กรมส่งเสริมอุตสาหกรรมใน
 ครอบครัว. 2528:139)

แหล่งผลิตงอบในเขตภาคกลาง

ตารางที่ 1 ตารางแสดงแหล่งผลิตงอบในภาคกลาง

ลำดับ	จังหวัด	อำเภอ	ตำบล	หมู่ที่	จำนวน ครัวเรือนที่ผลิต	ประเภทของผลิตภัณฑ์
1	อยุธยา	มหาราช บางปะหัน	กระทุ่ม	1 - 5	250	โครงงอบไม้ไผ่
			ทับน้ำ	1 - 5	60	งอบ (เย็บงอบ)
			ตานิมน	2 - 3	20	งอบ (เย็บงอบ)
			บางนางร้า	1 - 5	80	งอบ (เย็บงอบ)
			เสาชิง	1 - 5	50	งอบ (เย็บงอบ)
			ขวัญเมือง	1	40	งอบ (เย็บงอบ)
			บางปะหัน	1 - 7	200	งอบเล็ก (เย็บงอบ)
			บางเดื่อ	1 - 2	50	งอบเล็ก (สานโครง)
			หันสัง	1 - 7	40	งอบ (สานโครง)
			ตาลเอน	1 - 3	70	งอบ (สานโครง)
			บ้านขลื้อ	1 - 5	160	งอบ (สานโครง)
			บางเพลิง	1 - 3	80	งอบ (สานโครง)
			บ้านลี	1 - 5	100	รังงอบ
2	อ่างทอง	โพธิ์ทอง แสวงหา	สามง่าม	4	20	งอบใบลาน
			ศรีพราน	2	30	งอบ
3	สิงห์บุรี	พรหมบุรี เมืองสิงห์บุรี อินทร์บุรี	พรหมบุรี	2	100	รังงอบ
			โพทรวม	1	3	งอบใบลาน
			อินทร์บุรี	8 - 10	140	งอบใบลาน
			ทองเอน	3,9	10	งอบใบลาน
4	ลพบุรี	ท่าม่วง	บางงา	6	50	รังงอบ

ที่มา : สรุปและเรียบเรียงจากรายงานการสำรวจแหล่งผลิต ผลิตภัณฑ์หัตถกรรมไทย จังหวัดพระนครศรีอยุธยา อ่างทอง สิงห์บุรี และลพบุรี ปี พ.ศ. 2526 กองส่งเสริมอุตสาหกรรมไทย

ราคาขงอบ (ขายส่ง)

ราคาขงอบขึ้นอยู่กับฝีมือและวัสดุที่ใช้ทำงอบสามารถต่อรองได้ระหว่างผู้ซื้อและผู้ผลิต ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความต้องการของตลาด

ตารางที่ 2 ตารางแสดงราคาขอบ (ขายส่ง)

ขนาดขอบ	ฝีมือหยาบ (บาท)	ปานกลาง (บาท)	ดี (บาท)
ขอบเล็ก	4.00 - 5.00	7.00 - 8.00	35.00
ขอบนาง	6.00 - 8.00	10.00 - 12.00	35.00
ขอบใหญ่	9.00 - 10.00	12.00 - 15.00	35.00

หมายเหตุ : สำรวจที่อำเภอบางปะหัน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา เดือนพฤษภาคม พ.ศ. 2528

เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบราคาต้นทุนและราคาขายขอบ (ขายส่ง) ฝีมือปานกลางทั่วไปเป็น ขอบขนาดกลางและใหญ่จะเห็นได้ว่าราคาต้นทุนขอบ 1 ใบ เป็นเงินประมาณ 13.78 - 21.78 บาท ผู้ผลิตขายส่งขอบให้พ่อค้าคนกลางราคาประมาณ 10.00 - 15.00 บาท ผลกำไรที่ผู้ผลิตได้รับนั้นน้อยมากหรือในบางครั้งไม่มีเลย ยกเว้นกรณีที่ผู้ผลิตจะทำขอบฝีมือค่อนข้างดีจึงจะได้กำไรคุ่มค่าประมาณ 10 บาท ต่อขอบ 1 ใบ ฉะนั้นจึงควรส่งเสริมให้ผู้ผลิตทำขอบฝีมือดีออกมาขายในท้องตลาด เพื่อความคุ่มค่าของการลงทุนการใช้วัสดุและเพิ่มรายได้ ขอบที่ทำเสร็จแล้วผู้ผลิตจะรวบรวมนำส่งพ่อค้าคนกลางตามเขตอำเภอต่างๆ ในเขตจังหวัดของตน กรุงเทพมหานครและจังหวัดอื่นๆ บางครั้งมีพ่อค้าคนกลางมารับถึงที่ช่วงฤดูการทำนาและเก็บเกี่ยวข้าวจะขายดินนอกจากนั้นขอบยังเป็นสินค้าที่ระลึกให้แก่นักท่องเที่ยวใช้ตกแต่งบ้าน ผนัง ทำโคมไฟซึ่งให้ความสวยงามและประโยชน์ใช้สอยต่างออกไปจากที่เคยใช้มาตั้งแต่โบราณ

ภาพที่ 9 การนำขอบมาประยุกต์เป็นโคมไฟ
ที่มาจาก : บ้านและสวน Green Stay 2560:135

โคมไฟอบเครื่องสวมหัวอย่างอบที่เกษตรกรนิยมใช้สำหรับกันแดดกันฝนยามต้องทำงานกลางแจ้งนำมาทำเป็นโคมไฟทางที่ดูเก๋ไม่หยอก (บ้านและสวน Green Stay 2560:135)

การเรียนรู้และการถ่ายทอด

ช่างฝีมือทำอบเรียนรู้วิธีทำอบมาจากบรรพบุรุษ โดยการสังเกตและจดจำแบบสืบต่อกันมาเรื่อยๆ ปัจจุบันยังมีหน่วยงานราชการได้แก่กองอุตสาหกรรมในครอบครัว กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม เห็นความสำคัญของการอนุรักษ์และสืบทอดการทำอบตลอดจนการยกระดับฝีมือการทำอบให้มีมาตรฐานและสวยงาม จึงส่งเจ้าหน้าที่วิทยากรไปฝึกหัดเรียนรู้วิธีการทำอบที่หมู่ที่ 5 ตำบลบางนางร้า อำเภอบางปะหัน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา

ภาพที่ 10 ชุมชนบางปะหัน OTOP

ที่มาจาก : ผู้วิจัย

การผลิตและการตลาด

ผู้ผลิตอบจะทำในช่วงฤดูที่ว่างจากการประกอบอาชีพหลัก การทำนา ทำไร่ ลักษณะการผลิตนอกจากจะทำไว้เพื่อใช้สอยเองแล้ว ส่วนใหญ่จะผลิตเพื่อการค้าการผลิตอบที่ทำกันในปัจจุบันมี 2 วิธีคือ

วิธีที่ 1 ผู้ผลิตอบรายเดียวจะทำอบครบทุกขั้นตอน นับตั้งแต่เริ่มต้นจนจบสำเร็จทั้งนี้จะทำอบแต่ละขั้นตอนเก็บไว้แล้วนำมาประกอบภายหลังในกรณีที่ทำหลายใบ แต่โดยเฉลี่ยแล้วอบใบหนึ่งจะใช้เวลาทำประมาณ 1 วัน ราคาขายอบสำเร็จฝีมือปานกลางชนิดขนาดกลางและใหญ่ราคาใบละประมาณ 20 - 25 บาท ถ้าฝีมือดีมากจะสูงถึง 300 - 400 บาท การทำอบวิธีนี้เหมาะกับการสั่งทำเฉพาะพิเศษที่ต้องการฝีมือประณีตหรืออบที่ทำขึ้นเพื่อการประกวด เพราะควบคุมการผลิตได้ง่ายและดีกว่าซึ่งยังมีการทำอยู่บ้างในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา จังหวัดอ่างทอง จังหวัดสิงห์บุรี เป็นต้น

วิธีที่ 2 ผู้ผลิตงอบคนหนึ่งจะทำงอบเฉพาะบางขั้นตอนเท่านั้นเมื่อทำเสร็จขั้นตอนหนึ่งก็จะส่งให้ผู้ผลิตในขั้นต่อไปเป็นผู้ทำอย่างนี้เรื่อยไปจนกระทั่งเสร็จเป็นงอบ โดยมีผู้ผลิตรายใหญ่เป็นผู้จ้างนับตั้งแต่การสานโครงงอบ การติดงอบ เย็บงอบ เข้าขอบและอื่นๆซึ่งคิดค่าแรงตามความยากง่ายของงานดังต่อไปนี้ (กรมส่งเสริมอุตสาหกรรมในครอบครัว. 2528:138)

ตารางที่ 3 ตารางการผลิตและการตลาด

ขั้นตอนการทำงาน	อัตราการผลิต ใน 1 วันต่อคน	ราคาขายส่ง (บาท)	ราคาขายปลีก (บาท)	ราคาจำจ้ง (บาท)	หมายเหตุ
1. โครงงอบ	5 - 8 ใบ	1.80 - 2.50	3.00 - 5.00	-	ผลิตมากที่อำเภอ มหาสารจังหวัด พระนครศรีอยุธยา
2. ร้งงอบ	20 - 25 ชิ้น	0.90 - 1.00	1.70 - 2.00	-	
3. จอมงอบ	14 - 100 ชิ้น	-	-	-	
4. ติดงอบ	20 - 30 ใบ	-	-	1.30 - 2.00	เป็นราคาจำจ้งใน
5. เย็บรอบ	15 - 20 ใบ	0.20 - 1.00	0.25 - 1.50	1.50 - 2.00	เขตตำบลบ้านลี่
6. เข้าขอบ การผูกขอบ	30 - 40 ใบ	-	-	1.00 - 4.00	อำเภอบางปะหัน จังหวัด
7. ติดจ้อม	100 - 200 ใบ	-	-	0.30 - 0.50	พระนครศรีอยุธยา

ที่มา : จากการสำรวจของเจ้าหน้าที่กองอุตสาหกรรมในครอบครัว กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม ปี พ.ศ.

2.1.2 วัสดุและขั้นตอนวิธีการทำงอบ

2.1.2.1 วัสดุที่ใช้ในการทำ

- ไม้ไผ่	- ใบลาน	- มีด	- เข็ม
- ไนลอน	- เหล็กหมาด	- กระดาษสี	- ด้าย

ภาพที่ 11 อุปกรณ์ในการทำงอบ
ที่มาจาก : ผู้วิจัย

2.1.2.2 กระบวนการและวิธีการทำ

การทำโครงงอบ

ขั้นตอนการเตรียมวัสดุ

การทำงอบเริ่มจากขั้นแรกคือการจัดเตรียมวัสดุในการทำงอบ ตามรายละเอียดดังนี้

- ไม้ไผ่ จักให้เป็นเส้นบางตามต้องการ (กว้างประมาณ 2 เซนติเมตร)
- ใบลาน ตัดเอาแกนกลางออกโดยใช้มีดกรีด เช็ดให้แห้งแล้วนำมารีดด้วยเตารีดถ่านให้เรียบ จากนั้นนำมาเจียนหรือกรีดออกเป็นเส้น ๆ บนกระจกที่รอง ถ้างอบถักก็เจียนให้เส้นเล็ก

- การเหลาไพร ใช้ไม้ไผ่นำมาเหลาให้กลม, แบนขนาดตามต้องการ

ขั้นตอนการขึ้นโครงรูป และส่วนประกอบ

- จักตอกข้าง ข้างละ 2 เส้น จักเป็น 6 ขา ขาละ 6 เส้น งอบ 1 ใบ ใช้ 36 เส้น
- นำไพรหัวละ 4 วง 4 เส้น ใส้ไล่ตั้งแต่วงเล็กไปหาวงใหญ่
- ไพรใหญ่เป็นซีกนำมาทำเป็นวง

- ใช้ตอก 6 ขา 6 เส้น นำมาขัด หรือสานให้เป็นทกเหลี่ยมเรียกว่าเก็บหัว สาน 1 รอบและใส่ไพรเล็กรอบที่ 2 ใส่ไพรใหญ่รองลงมา รอบที่ 3 ใส่ไพรใหญ่ขึ้น รอบที่ 4 ใส่ตอกตะแคง
- ใส่หัวงอบลงไปแบบโดยการหงายหัวขึ้น
- สานด้วยตอกสาน 12 ตา ตาแต่ละตาจะเป็นทกเหลี่ยม ลูกหนึ่งมี 12-14 ตา
- ใส่ตอกทับ 4 เส้น แล้วม้วนริมโดยการสานตอกหักโค้งลง

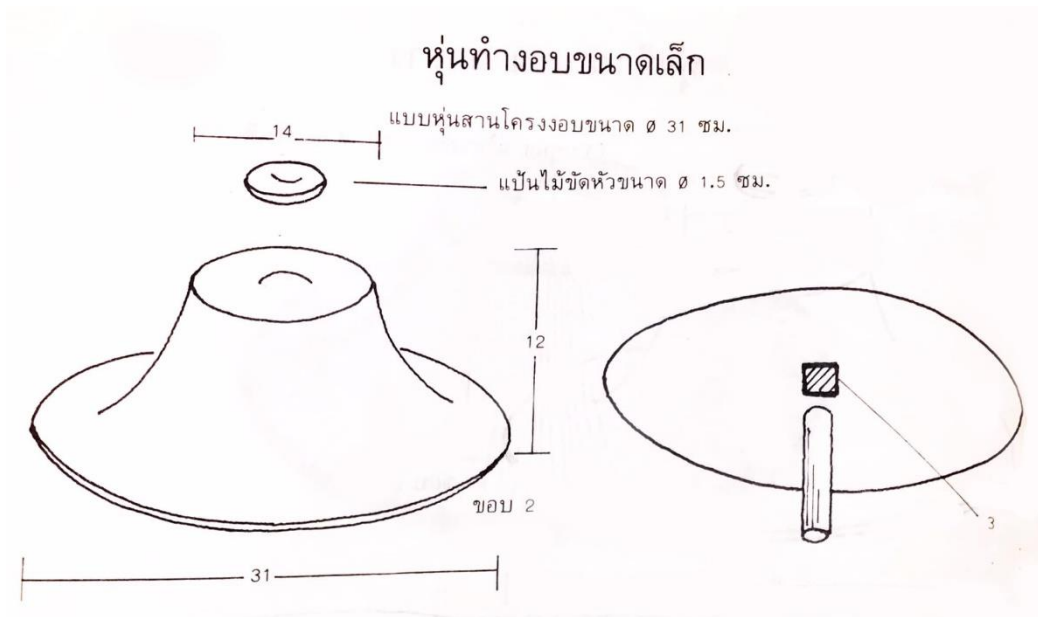
ภาพที่ 12 บล็อกสานโครงงอบ

ที่มาจาก : ผู้วิจัย

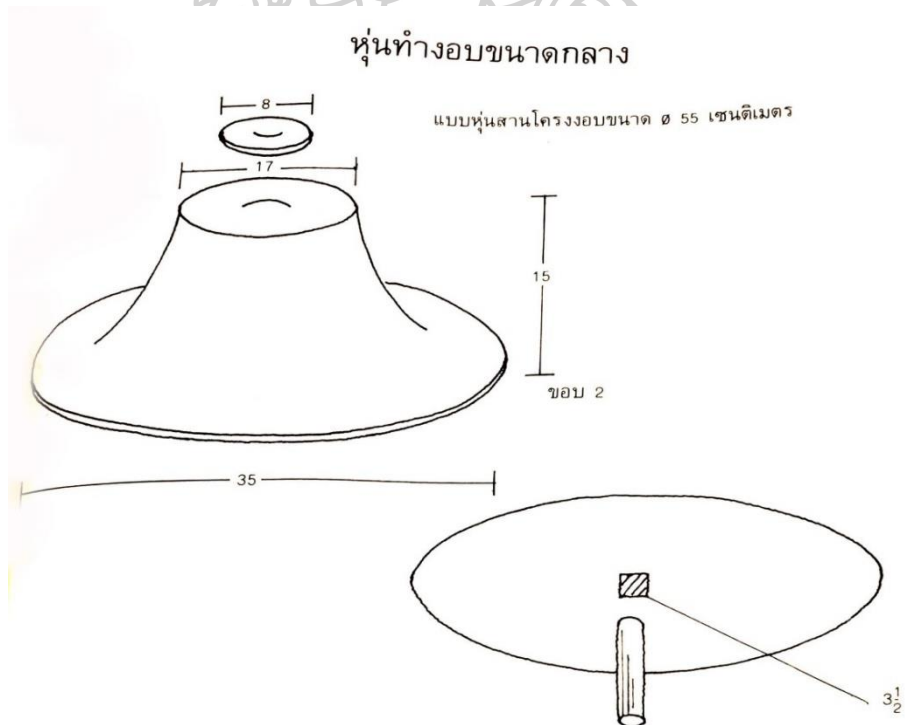

ภาพที่ 13 โครงงอบ

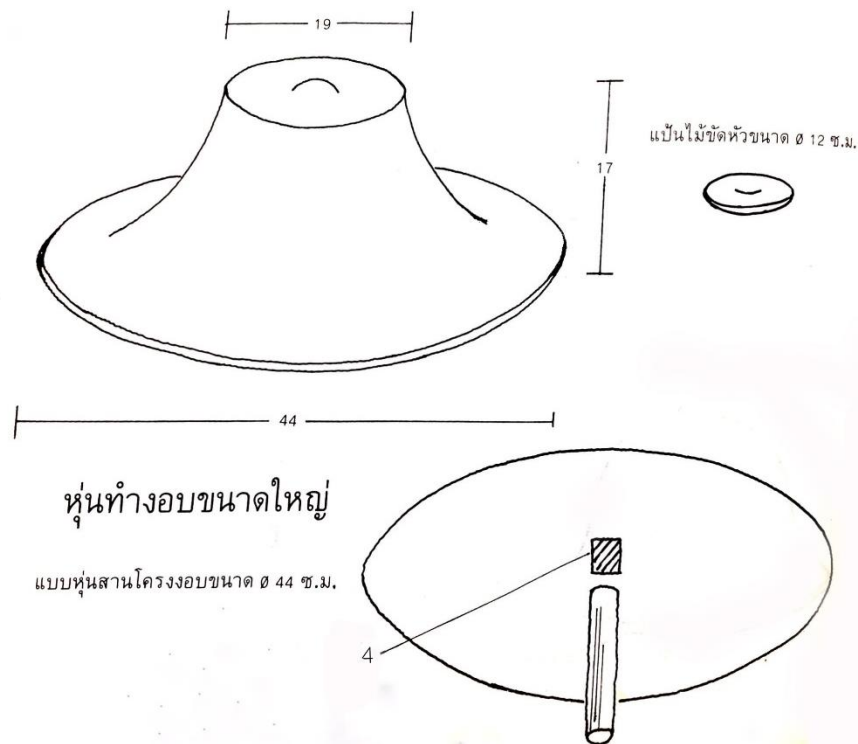
ที่มาจาก : ผู้วิจัย

ภาพที่ 14 ขนาดหุ่นทำอบขนาดเล็ก
ที่มาจาก : สานและผลิตภัณฑ์จากใบลาน, 2528

ภาพที่ 15 ขนาดหุ่นทำอบขนาดเล็ก
ที่มาจาก : สานและผลิตภัณฑ์จากใบลาน, 2528

หุ่นทำงอบขนาดใหญ่

แบบหุ่นสานโครงงอบขนาด \varnothing 44 ซม.

ภาพที่ 16 ขนาดหุ่นทำงอบขนาดใหญ่

ที่มาจาก : ลานและผลิตภัณฑ์จากใบลาน, 2528

การทำรังงอบ

ขั้นตอนการทำรังงอบ

- นำไม้ไผ่มาจักตอกเป็นเส้นเล็กๆ (กว้างประมาณ 2 เซนติเมตร) สานให้มีลักษณะเป็นทรงกระบอกสำหรับสวมศีรษะ

- โนมให้เป็นกลีบมีตอก
- นำมาโค้งขัด ถ้า 6 เสากี่ใช้ 6 ปั้น 7 เสากี่ใช้ 7 ปั้น
- โค้งให้เป็นรังโดยใส่กับหัวเข้า แล้วสานหัวโดยใช้ไพรกลมจนรอบ แล้วใส่รังแบบอีก

ชั้นหนึ่ง (ไพรกลม คือ ไม้ไผ่เหลากลม)

การใส่รังงอบ

นำรังที่เสิร์จมาสวมที่หัวงอบใช้ไม้ขีดเหลาแบนๆ 2 อัน ปลายแหลมเพื่อให้แทงเข้ากับโครงงอบ หรือจะใช้ลวดลายมัดก็ได้ ใช้ไม้แทงทั้ง 4 ด้าน ใส่รังงอบให้ชิดที่ละข้าง พอขีดรังงอบเสร็จแล้วเป็นอันว่าประกอบเป็นตัวงอบสมบูรณ์แบบ

ขั้นตอนการสานรังอบ

1. เลือกไม้ที่มีขนาด 2 ไร่ยาวเท่ากับ ความยาวโดยประมาณ 30 เซนติเมตร เชิดไม้โดยออกเป็นซี่ความหนาประมาณ 3 มิลลิเมตร

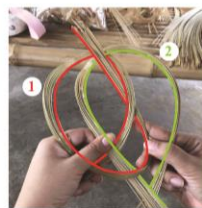
2. ซอยไม้ให้เป็นสายเล็ก ๆ ความยาวประมาณ 15 เซนติเมตร

3. บด (ดู) ไม้ให้ตั้งสอดเป็นเส้นที่มีมัด ขึ้น-ลง หนึ่งไม้ได้เป็นเส้นซอต่อจากจนถึงข้อ ไม้ได้ พักเหมือนกันทั้ง 2 ด้าน

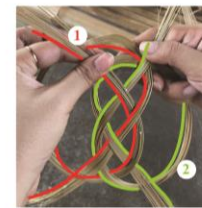
4. โท่งไม้ให้ตั้งตามภาพ โดวางไม้ได้ ซ้ายกับขวา

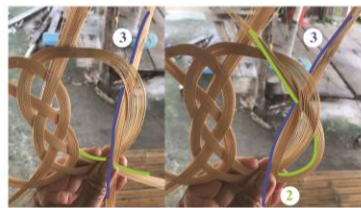
5. สอดไม้เส้นที่ 2 แล้วไขว้ตามภาพ

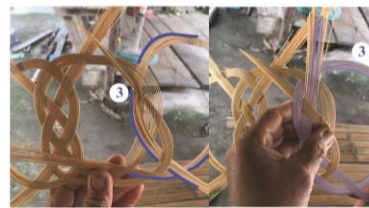
6. สอดไม้เส้นที่ 1 แล้วสอดไขว้ลงก้นล่าง ของเส้นที่ 2 ตามภาพ

7. สอดไม้เส้นที่ 1 และเส้นที่ 2 ตามภาพ จากนั้นจัดไม้ให้เสมอรูปดกดูไป

8. สอดไม้เส้นที่ 3 แล้วไขว้ตามภาพ

9. สอดไม้เส้นที่ 3 แล้วไขว้ตามภาพจากนั้น จัดระหว่างเส้นที่ 2 กับ 3 ให้เสมอรูปตามแบบเดิมให้ครบ 6 ไม้

10. สานประกระหว่างไม้ที่ 1 และไม้ที่ 6 ตามภาพ จากนั้นจัดทรงให้เสมอรูปตามภาพ

11. ไขว้เส้นไม้เส้นบนเส้นไขว้ตามไม้ที่ขึ้น ถอดสายลัดของ 1 และ 2 ที่ยาวมา 2 ชิ้น

12. ไขว้เส้นไม้เส้นบนเส้นไขว้สายลัด 4 ชิ้น และไขว้เส้นบนสายลัดอีก 2 ชิ้น ตามภาพ

13. สอดไม้ได้ในช่องด้านในไปเรื่อย ๆ จน ครอบรอบ

14. รังอบที่เสร็จสมบูรณ์

ภาพที่ 17 ขั้นตอนการสานรังอบ

ที่มาจาก : ลานและผลิตภัณฑ์จากไบอลาน, 2528

การเตรียมใบลาน

เมื่อพูดถึง "ลาน" หรือ "ใบลาน" หลายคนคงเคยได้ยินและพบเห็นของใช้ที่ทำมาจากใบลานหลายอย่างเช่น กระจเป่า หมวก พัด และงอบ ลานนับว่ามีความสำคัญไม่น้อยต่อการสานหมวก (งอบ) ซึ่งมีการทำกันมากเป็นอุตสาหกรรมครัวเรือน ที่อำเภอบางปะหัน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา

ขั้นตอนการเตรียมใบลาน

ใบลานแห้งที่ชาวบ้านซื้อมาเป็นซองๆ (ซองละ 1,000 ใบ) มักมีการบิดงอ ไม่เรียบถ้านำมาทำงอบจะไม่สวย และขายไม่ได้ราคาเท่าที่ควร ฉะนั้นงอบที่มีคุณภาพที่ดีจึงควรเตรียมใบลานให้ดีเสียก่อนโดยนำมารีดให้ผิวเรียบก่อนรีดใบลานต้องเอาก้านลานออกก่อน นำใบลานไปจุ่มน้ำแล้วตากทิ้งไว้ 1 คืน นำมารีดแบบเตารีดถ่านแบบพื้นบ้าน ไม่ควรใช้เตารีดไฟฟ้าเพราะจะทำให้ผิวใบลานคล้ำ และลานจะไม่ขึ้นเงา ในขณะที่รีดใบลาน ควรใช้ผ้าชุบน้ำหมาดๆลูบผิวใบลานเพื่อขจัดฝุ่นละอองที่ติดค้างออกให้หมด แล้วจึงรีดใบลานประมาณ 2 - 3 เทียวใบลานจะขึ้นเงามากกว่าเดิม ในกรณีที่รีดใบลานแล้วเงาไม่ทั่วกัน ภาษาพื้นบ้านเรียกว่า "ลานดิบ" แต่ถ้ารีดจนใบลานขึ้นเข้าทั้งใบเรียกว่า "ลานสุก"

หลังจากนั้นนำใบลานมาตัดความยาวตามขนาดที่ต้องการแล้วจึงนำมาเจียนหรือซอยออกเป็นเส้นเล็กๆ เรียวยาวจากเล็กไปใหญ่ (ปลายเรียวเล็ก)

โดยปกติถ้าเป็นงอบใช้งานชนิดราคาถูก มักจะเจียนใบลานมีขนาดใหญ่และใช้ใบลานที่เจียนแล้วประมาณ 50 กว่าเส้น ถ้าเป็นงอบฝีมือประณีตคุณภาพดีจะเจียนใบลานเป็นเส้นเล็กๆใช้ใบลานที่เจียนประมาณ 100 กว่าเส้นขึ้นไปตามขนาดของงอบ ใบลานที่เจียนแล้วตามจำนวนที่ต้องการควรนำมาเรียงเก็บหัวท้ายเป็นชุดๆให้เรียบร้อยทั้งนี้เพื่อป้องกันไม่ให้ใบลานงอเข้าแล้วใช้ผ้าบางๆชุบน้ำหมาดๆห่อเก็บไว้พอให้ใบลานมีความชื้นอยู่บ้าง มิฉะนั้นใบลานจะกรอบฉีกขาดง่ายในขณะเย็บ (กรมส่งเสริมอุตสาหกรรมในครอบครัว. 2528:129)

ภาพที่ 18 ใบลานที่เจียนแล้ว

ที่มาจาก : ผู้วิจัย

ภาพที่ 19 ลานจำนวน 1 ลูก (1,000 ใบ)
ที่มาจาก : ผู้วิจัย

การทำจอมหรือกระหม่อม

จอมงอบหรือกระหม่อมงอบ เป็นแผ่นใบลานขนาดยาว 4.5 - 5 นิ้ว ความกว้างเท่ากับขนาดหน้าใบลาน จำนวน 6 แผ่น เย็บติดกันตรงกลางกระจายออกเป็นวงกลม ตรงกลางหนุนออกคล้ายฝาชี เล็กๆ เย็บด้านถอยหลังที่ปลาย ให้ทุกแผ่นติดกัน

การทำจอมงอบมี 2 ลักษณะคือ

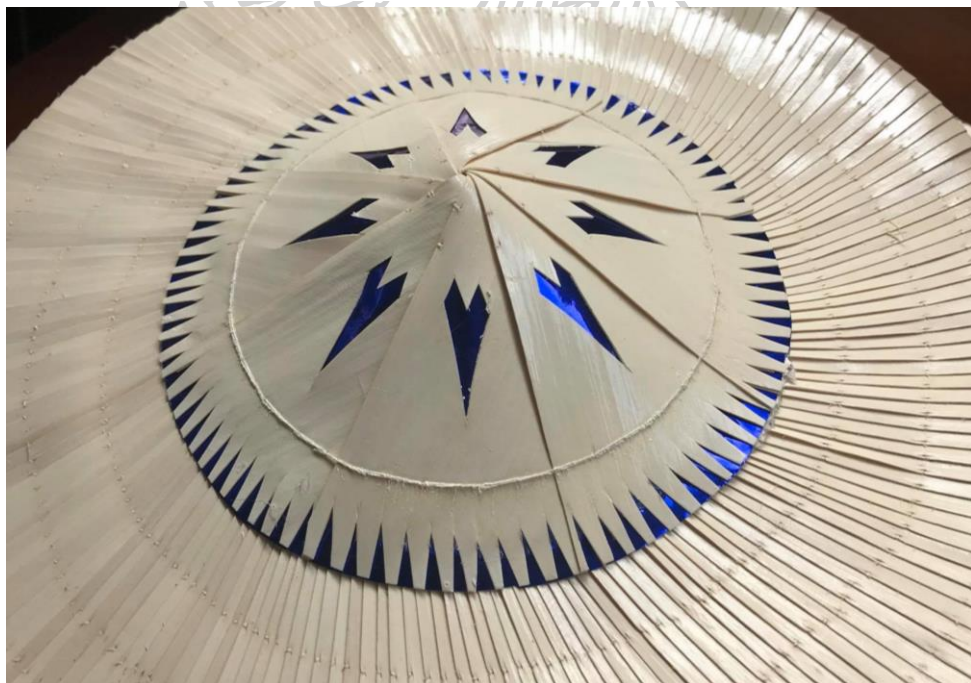
- จอมงอบแบบที่ใช้ใบลานธรรมดาเย็บแบบไม่มีลวดลาย เรียกว่า “จอมขาว”
- จอมงอบที่เจาะเป็นลวดลายปิดทับด้วยกระดาษสีต่างๆด้านในที่ชาวบ้านเรียกว่า

“จอมกิต”

วิธีการติดจอมงอบกับตัวงอบคือนำจอมงอบมาคว่ำปิดทับรูตรงกลางตอนบนของตัวงอบ แล้วใช้ด้ายคู่เย็บด้านถอยหลัง ติดกับโครงงอบด้านในให้แน่นจนรอบ

ภาพที่ 20 จอบงอบที่ยังไม่ประดับกระดาษสี
ที่มาจาก : ผู้วิจัย

ภาพที่ 21 จอบงอบ (จอบกิต) ที่ติดงอบเรียบร้อยแล้ว
ที่มาจาก : ผู้วิจัย

การติดงอบ

นำใบลานที่เตรียมไว้แล้ว มาเย็บติดกับโครงงอบโดยเริ่มต้นใช้ด้ายเย็บใบลานติดตรงกลางข้างของงอบด้านนอกโครงงอบ ประมาณเส้นตอกนอนเส้นที่ 5 - 7 นิ้วจากขอบบนลงมา และจัดเรียงใบลานวางซ้อนเหลื่อมกันตามความยาวของใบลาน ให้เส้นทางปลายเรียวเล็กอยู่ข้างบน เมื่อเย็บใบลานติดโครงงอบ 1 รอบ ภาษาพื้นบ้านเรียก “1 เลียด” จากนั้นก็จะข้ามไปเย็บตอนบนโดยการล้อมหัวงอบ หรือพับใบลานช่วงบนเข้าหาจุดศูนย์กลางของหัวงอบ เย็บอีก 1 เลียด (กรมส่งเสริมอุตสาหกรรมในครอบครัว. 2528:31)

ภาพที่ 22 การติดงอบ

ที่มาจาก : ผู้วิจัย

การเย็บงอบ

หลังจากการติดงอบแล้วก็นำงอบมาเย็บส่วนที่เหลืออีกประมาณ 6 เลียด ลักษณะการเย็บงอบเช่นเดียวกับการติดงอบ จะแตกต่างกันเพียงจำนวนเลียดของการเย็บงอบมีมากกว่าการติดงอบเท่านั้น การเย็บงอบในขั้นถัดไปจะเว้นช่วงเส้นตอกนอนของโครงงอบ 1 เส้นถัดไปทุกครั้งจนสุดปลายงอบ

งอบธรรมดาทั่วไปที่ขายกันในท้องตลาดจะมีประมาณ 7 เลียด

งอบฝีมือปานกลาง จะมี 13 เลียด

งอบฝีมือดีมากจะมี 17 เลียด

ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความถี่ของเส้นตอกที่สานโครงงอบเป็นลายชะลอมด้วย

หมายเหตุ : ขั้นตอนการติดงอบและเย็บงอบ อาจจะรวมเป็นขั้นตอนเดียวกันสำหรับผู้ที่ทำงอบเองตลอดทั้งใบ (กรมส่งเสริมอุตสาหกรรมในครอบครัว. 2528:32)

การเข้าของอบ

ใช้ไม้ไผ่เหลาเป็นเส้นกลมๆขนาดความยาวเท่ากับเส้นรอบวงของปลายอบ ขดเป็นวงกลม ตากแดดทิ้งไว้ให้ไม้แห้ง (ขณะที่เหลาไม้ไผ่นิยมเหลาจากไม้ไผ่สดๆ เวลาใช้จึงต้องตากแดดให้ไม้ไผ่แห้ง หดตัวเสียก่อน) เมื่อนำมาทำของอบ จึงผ่าเป็น 2 เส้นนำมาประกบติดกับทั้งด้านบนและด้านล่าง ของของอบ ผาแฉลบปลายไม้ไผ่ให้ซ้อนกันพอดีจากนั้นมัดยึดไว้ด้วยก้านลานตัวเมีย ซึ่งนำมาจักเป็น ตอกเส้นเล็กๆ ภาษาพื้นบ้านเรียกว่า “ฝอยมัดขอบ” การผูกควรวัดทั้งระยะให้เป็นจังหวะเท่าๆกัน พอให้เส้นขอบไม้ไผ่ติดอยู่กับตัวอบชั่วคราว ไม่หลุดออกได้ โดยทั่วไปนิยมผูกฝอยมัดขอบประมาณ 7-8 เส้น จากนั้นใช้กรรไกรตัดปลายลานให้เสมอกัน (กรมส่งเสริมอุตสาหกรรมในครอบครัว. 2528:33)

การผูกของอบ

การผูกของอบเป็นวิธีการยึดของอบแบบถาวร เพื่อประโยชน์ในการใช้งานให้มีความทนทาน วัสดุที่นำมาผูกของอบโดยทั่วไปควรเป็นเส้นเล็กๆที่มีความเหนียว ไม่เปื่อยหรือขาดง่ายชาวบ้านนิยม ใช้ฝิวหวานเลียดเป็นเส้นเล็กๆ หรือเชือกไนลอนสีๆ ที่มีขายตามท้องตลาดราคาถูกกว่าหวาย ถ้าเป็น ของคุณภาพดีจะใช้ฝิวของต้นคล้าเลียดเป็นเส้นเล็กๆ เช่นเดียวกับหวายสีออกน้ำตาลแดงของฝิวคล้าที่ ของอบจะติดกับสีขาวของใบลานซึ่งเป็นตัวอบ ช่วยให้อบมีความเด่นมากขึ้น

ลวดลายการถักเส้นหวายหรือเชือกไนลอน จะใช้ลายถักหัวแมลงวันเป็นลายถักพื้นฐาน เบื้องต้นซึ่งขาดเสียมิได้ ถ้าเป็นของธรรมดาทั่วไปที่ขายตามท้องตลาด ใช้ลายถักหัวแมลงวันเพียง 1 เส้น แต่ถ้าต้องการให้มีลวดลายขอบหนาขึ้นแล้วอาจจะใช้ลายถักหัวแมลงวัน 3-9 เส้น (นิยมถักเส้น หวายเป็นเลขคี่มากกว่าเลขคู่)

นอกจากการใช้ลายถักแบบหัวแมลงวันผูกขอบแล้ว อาจเพิ่มความสวยงามขึ้นอีกโดยวิธี เพิ่มลายถักอื่นเพิ่มเข้าไป ที่นิยมใช้มี 3 ลาย คือ

1. ลายจุงนาง โดยใช้วัสดุเส้นเดียวถักขัดหนึ่งลายธรรมดา
2. ลายกระดุกหรือแข่งสิงห์ ใช้วัสดุเส้นเดียว ถักเป็นลายขัดหนึ่ง
3. ลายสันปลาช่อน ใช้วัสดุเส้นเดียวถักเป็นลายขัดสอง

หมายเหตุ : ขณะที่ถักลายหัวแมลงวันพันฝอยมัดขอบแต่ละช่วงเสร็จแล้ว จึงแกะฝอยมัดขอบที่ผูกไว้ ออกจนหมด (กรมส่งเสริมอุตสาหกรรมในครอบครัว. 2528:34)

ภาพที่ 23 ลายถักหัวแมลงวัน

ที่มาจาก : ลานและใบลาน, 2528

การตกแต่งผิวงอบ

งอบที่ทำสำเร็จแล้วควรนำมาทาเคลือบผิวลานด้วยน้ำมันวานิชเงาบางๆ ในสมัยก่อนจะใช้ไข่ขาวทาเคลือบผิว ทั้งนี้เพื่อให้ลานมีความคงทน กันแดดกันฝนได้ดี และไม่ขึ้นราง่ายทั้งยังช่วยให้งอบดูเงางามเพิ่มมากขึ้น ปัจจุบันมีการตกแต่งตัวงอบด้วยลวดสีนำมาขัดงอบเย็บติดตัวงอบให้เกิดลวดลาย เช่น ลายดอกไม้ ลายตัวหนังสือ

ภาพที่ 24 งอบที่ทำสำเร็จแล้ว

ที่มาจาก : ผู้วิจัย

ภาพที่ 25 คุณอรุศัญญา สวมงอบของจังหวัดพระนครศรีอยุธยา

ที่มาจาก : Instagram Urassayas

2.2 ความหมายของงานหัตถกรรมไทย

หัตถกรรม หมายถึง การทำด้วยฝีมือ การช่างซึ่งเริ่มต้นทำกันในบ้าน หมู่บ้าน โดยที่ชาวบ้านใช้เวลา นอกเหนือจากอาชีพหลัก เป็นการทำงานอดิเรกเพื่อเพิ่มพูนรายได้ เพื่อการดำรงชีวิตให้ดีขึ้นและทำขึ้นเพื่อใช้กันเองในครอบครัว โดยใช้วัสดุที่หาง่ายตามท้องถิ่นนั้น ๆ มีรูปแบบเฉพาะตามลักษณะของวัสดุ สภาพการใช้งานและความพอใจของผู้ผลิตในแต่ละท้องถิ่นทำให้เกิดรูปแบบเฉพาะ (STYLE) ของท้องถิ่น เป็นเอกลักษณ์ของแต่ละท้องถิ่นสิ่งที่ประดิษฐ์ได้ขยายมากขึ้นจนกลายเป็นอาชีพสามารถขยายตลาดไปทั่วประเทศ

หรือเผยแพร่ไปยังต่างประเทศ

หัตถกรรม (CRAFT) หมายถึง สิ่งที่สร้างขึ้นด้วยฝีมือมนุษย์ แสดงออกถึงความชำนาญ ชำนาญของผู้ผลิต ในขั้นแรกสร้างขึ้นเพื่อประโยชน์ใช้สอยในชีวิตประจำวัน ต่อมามีการพัฒนาและ ปรับปรุงรูปแบบ การใช้วัสดุและกรรมวิธีการผลิตมาโดยตลอดเป็นเวลานานนับพันปีจนเป็นงานศิลปะที่ตอบสนองประโยชน์ใช้สอยและมี

คุณค่าความงามจนแยกไม่ออกจึงเรียกว่า “ศิลปหัตถกรรม” (วิบูลย์ ธีสุวรรณ. 2533: 5)

ศิลปหัตถกรรมพื้นบ้าน หมายถึง สิ่งที่ชาวบ้านสร้างสรรค์ขึ้นเพื่อประโยชน์ใช้สอยในชีวิตประจำวันโดยกลุ่มชนแต่ละกลุ่มจะพัฒนาสิ่งของขึ้นมาใช้โดยสอดคล้องกับวิถีชีวิตและสภาพแวดล้อม ดังนั้น อาจจะใช้เรียกอีกชื่อหนึ่งว่า “ศิลปะชาวบ้าน” หรือ “ศิลปะพื้นบ้าน” (วิบูลย์ ธีสุวรรณ. 2533: 10)

หัตถกรรมพื้นบ้านของไทยครอบคลุมงานศิลปกรรมที่เป็นสถาปัตยกรรม จิตรกรรม และประติมากรรม (ซึ่งอาจรวมเรียกว่า ทัศนศิลป์พื้นบ้าน) และงานศิลปกรรมเพื่อใช้สอย ซึ่ง หมายถึง ศิลปะหัตถกรรมพื้นบ้านประเภท เครื่องเคลือบดินเผา การทอผ้าและเย็บปักถักร้อย การแกะสลักหัตถกรรมโลหะ เครื่องจักสาน การทำเครื่องกระตาศ รวมทั้งเครื่องเงิน เครื่องดนตรี เครื่องประดับ และยานพาหนะ (เอกสารประกอบการสอน “ศิลปะกับสังคมไทย หน่วยที่ 7” มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช. 2544: 18)

2.2.1 วิวัฒนาการของงานหัตถกรรม

ศิลปวัฒนธรรมไทยนั้นมีวิวัฒนาการไปตามสภาพการณ์ของสังคมที่แวดล้อม ในที่นี้ได้ศึกษาวิวัฒนาการของศิลปหัตถกรรมผ่านทางงานศิลปหัตถกรรม 3 ประเภท คือ เครื่องปั้นดินเผา เครื่องจักสาน และดอกไม้ประดิษฐ์ ซึ่งเปลี่ยนแปลงไปในสังคมไทยสมัยรัตนโกสินทร์ จากการวิจัยพบว่าศิลปหัตถกรรมมีวิวัฒนาการแบ่งเป็น 6 ช่วง ดังนี้ คือ

สมัยแห่งการสืบทอดความรู้เรื่องของอยุธยา งานด้านศิลปหัตถกรรมได้มีการขยายตัวเจริญก้าวหน้าและมีลักษณะเฉพาะตัวมากขึ้น มิใช่เป็นการเลียนแบบอยุธยาแต่เพียงอย่างเดียว

สมัยแห่งการปรับปรุงประเทศให้ทันสมัยตามแบบตะวันตก ในสมัยรัชกาลที่ 4 และ 5 ได้มีการรับแนวคิดแบบตะวันตก การรับอิทธิพลตะวันตกนี้ได้มีผลต่องานทางด้านศิลปหัตถกรรมทั้งโดยทางตรงและทางอ้อม

สมัยแห่งการสร้างเอกลักษณ์ไทยและพึ่งตนเอง สังคมไทยในสมัยรัชกาลที่ 6 นั้นมี 2 ภาพซ้อนกันอยู่ ภาพหนึ่งคือ การรับอิทธิพลตะวันตก ซึ่งสืบเนื่องต่อมา แต่อีกภาพหนึ่งได้รับอิทธิพลตะวันตกในเรื่องการสร้างเอกลักษณ์ของชาติและพึ่งตนเองด้วย

สมัยแห่งการสร้างชาติ ในสมัยจอมพล ป. พิบูลสงคราม ศิลปหัตถกรรมได้เข้ามาเกี่ยวข้องในประเด็นนี้ในลักษณะที่มีการพัฒนาการเข้าสู่ระบบอุตสาหกรรมโดยเป็นโรงงานอุตสาหกรรมที่ดำเนินการโดยรัฐเป็นสำคัญ

สมัยแห่งการพัฒนาเศรษฐกิจแห่งชาติ จอมพลสฤษดิ์ ธนะรัชต์ ได้มีการสานต่อนโยบายการพัฒนาอุตสาหกรรมจากสมัยจอมพล ป. พิบูลสงคราม หากแต่เป็นการเน้นเศรษฐกิจแบบเสรี ศิลปหัตถกรรมที่ได้ก้าวเข้าสู่ระบบอุตสาหกรรมนี้จึงได้มีการพัฒนาโดยเอกชนมากยิ่งขึ้น

สมัยแห่งการฟื้นฟูศิลปหัตถกรรม ประมาณหลัง พ.ศ. 2520 เป็นต้นมานั้น ศิลปหัตถกรรมดำเนินไปใน 2 แนวทางเป็นสำคัญ แนวทางหนึ่งคือ การก้าวต่อไปควบคู่กับการพัฒนาทางเศรษฐกิจและเทคโนโลยี แต่อีกแนวทางหนึ่งคือการหวนกลับมาฟื้นฟูและอนุรักษ์งานทางศิลปหัตถกรรมแบบดั้งเดิม

ภาพที่ 26 ร่องรอยเครื่องจักสานที่ปรากฏบนผิวภาชนะดินเผา
ที่มาจาก : Saranukromthai.or.th

พบร่องรอยของเครื่องจักสานบนเครื่องปั้นดินเผาสมัยก่อนประวัติศาสตร์ซึ่งเป็นหลักฐานยืนยันว่า มนุษย์อาจจะทำเครื่องจักสานได้ก่อนสมัยประวัติศาสตร์ เป็นภาชนะเล็กๆ ปากกลม ก้นเหลี่ยม ปัจจุบันอยู่ที่พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติพระนครและพิพิธภัณฑสถานแห่งชาติสมเด็จพระนารายณ์ ภาชนะดินเผาสมัยก่อนประวัติศาสตร์ทั้งสองชิ้น มีรอยของภาชนะจักสานขัดปรากฏบนผิวด้านนอก สันนิษฐานว่าทำขึ้นโดยใช้ดินเหนียวยาไ้ล้งไปในภาชนะจักสาน เมื่อดินแข็งและแห้งจึงนำไปเผาไฟ ไฟจะไหม้ภาชนะจักสานซึ่งเป็นแม่แบบหมดเหลือดินเผาที่มีรูปร่างเช่นเดียวกับภาชนะจักสานซึ่งเป็นแม่แบบ จึงปรากฏรอยสานที่ผิวด้านนอกตามลวดลายต้นแบบ (วิบูลย์ ลี้สุวรรณ. 2540:1)

การทำเครื่องจักสานบางชนิดในท้องถิ่นช่างจักสานจะสานภาชนะหรือไม่ทำเป็นแม่แบบให้มีรูปทรงตามต้องการก่อนแล้วจึงสานทับ เช่นการสานหมวกหรือกูปในภาคเหนือ ซึ่งช่างมักใช้ไม้กลึงเป็นรูปหมวกแม่แบบแล้วสานโครงหมวกตามแม่แบบที่เป็นไม้แล้วจึงบุด้วยใบลานหรือใบตาลอีกที การใช้แม่แบบจะทำให้ของที่สานมีขนาดเท่าๆกัน สำหรับเครื่องจักสานที่มีขนาดใหญ่ช่างจักสานจะต้องขุดดินเป็นหลุมแม่แบบ แล้วลงไปสานในหลุมซึ่งมีหลุมดินเป็นแม่แบบบังคับให้มีรูปร่างตามต้องการ (วิบูลย์ ลี้สุวรรณ. 2540:2)

เครื่องจักสานเป็นเครื่องมือที่มนุษย์ใช้ทำขึ้นทั่วโลกก่อนจะมีเครื่องมือเครื่องใช้ที่ผลิตด้วยเครื่องจักรและเทคโนโลยีสมัยใหม่เข้ามาแทนที่ การทำเครื่องจักสานในแต่ละพื้นที่มีกรรมวิธีคล้ายคลึงกันแต่จะใช้วัสดุที่แตกต่างกันออกไปตามสภาพภูมิศาสตร์ของท้องถิ่น ประเทศต่างๆในเอเชียเป็นแหล่งผลิตเครื่องจักสานที่สำคัญของโลก ประชากรส่วนใหญ่ยังประกอบอาชีพเกษตรกรรมแบบดั้งเดิม มนุษย์มีความเฉลียวฉลาดในการเลือกสรรวัสดุจากธรรมชาติแต่ละชนิดมาทำเป็นเครื่องจักสานที่มีรูปร่างธรรมดาไปจนพัฒนามาเป็นเครื่องจักสานที่มีความสวยงามมีลวดลายละเอียดประณีต (วิบูลย์ ลี้สุวรรณ. 2540:12)

2.2.2 ประเภทของงานหัตถกรรมในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา

ในสมัยกรุงศรีอยุธยาเป็นราชธานี ถือว่าเป็นยุคทองของศิลปกรรมไทย ศิลปะสกุลช่างอยุธยา มีความงดงามโดดเด่น ไม่ว่าจะเป็นด้านสถาปัตยกรรม จิตรกรรม หรือประติมากรรม ทั้งงานระดับช่างฝีมือในราชสำนัก และงานศิลปะหัตถกรรมพื้นบ้าน เมื่อกรุงศรีอยุธยาล่มสลาย ผู้คนต่างหลบภัยหนีภัยไปรอบทิศ กระทั่งหลังสงคราม ผู้คนจึงทยอยกลับมาตั้งถิ่นฐานกันใหม่ และค่อยเริ่มรื้อฟื้นงานหัตถศิลป์ขึ้นมาอีกครั้ง

อยุธยาได้รับการประกาศให้เป็นเมืองมรดกโลกทางวัฒนธรรม และเป็นแหล่งท่องเที่ยวยอดนิยมของไทย งานหัตถกรรมต่างๆ ของอยุธยาก็ได้รับความนิยมทั้งในแง่เป็นของฝากของที่ระลึก และของใช้ในชีวิตประจำวัน อาทิเช่น

หม้อดินเผาคลองสระบัว เป็นงานหัตถกรรมเก่าแก่โบราณที่สืบทอดกันมาตั้งแต่กรุงศรีอยุธยา ทุกวันนี้ชาวมุสลิมคลองสระบัวยังคงผลิตหม้อดินเผา โดยใช้กรรมวิธีที่สืบทอดกันมาตั้งแต่บรรพบุรุษ ชมการผลิตและซื้อหาได้ที่ริมคลองคลองสระบัว บริเวณข้างวัดหน้าพระเมรุ

มีดอรัญญิก เป็นมีดพื้นบ้านซึ่งตีด้วยเหล็กที่เหนียวแกร่ง คมกริบ เหมาะกับการใช้งานหลายรูปแบบ มีแหล่งผลิตที่บ้านไผ่หนองและบ้านต้นโพธิ์ ถ. อยุธยา-ท่าเรือ ต. ท่าช้าง อ. นครหลวง ชาวบ้านที่นี่ตีมีดกันแทบทุกครัวเรือน สามารถชมกรรมวิธีการตีมีดและเลือกซื้อกันได้ เช่น ร้านวินัย รวยเจริญ, ศูนย์วัฒนธรรม ส.อรัญญิก, ร้านมีดตราสมอ, โรงตีมีดตรามะระ เป็นต้น

ภาพที่ 27 มีดอรัญญิกจังหวัดพระนครศรีอยุธยา

ที่มาจาก : Smartsme.co.th

ปลาตะเพียนใบลาน งานฝีมือของชาวมุสลิมแถบชุมชนบ้านหัวแหลม ตำบลท่าวาสกรี อำเภอบางบาลจังหวัดพระนครศรีอยุธยา ซึ่งสืบทอดกันมาจากร้อยปีแล้ว ปัจจุบันกลายเป็นของที่ระลึกขึ้นชื่อของอยุธยา แหล่งขายใหญ่คือบริเวณแผงขายหน้าวิหารพระมงคลบพิตร หรือหากต้องการชมขั้นตอนการสานและเบื้องหลังการทำ สามารถไปชมและเลือกซื้อได้ที่บ้านหัวแหลม และร้านรัตนไชย ถ. โรจนะ อำเภอบางบาลจังหวัดพระนครศรีอยุธยา

ภาพที่ 28 ปลาตะเพียนใบลาน
 ที่มาจาก : Go.ayutthaya.go.th

งอบ ซึ่งเป็นเครื่องสวมศีรษะที่ชาวบ้านใส่ออกไปทำงานกลางทุ่ง ตามท้องไร่ท้องนา งอบ เป็นเครื่องจักสานประเภทเครื่องสวมศีรษะ ที่มีรูปแบบและประโยชน์ที่ใช้สอยสมบูรณ์อย่างหนึ่งและ ยังมีการทำกันมากในอำเภอบางปะหัน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา

ภาพที่ 29 งอบไทยใบลาน
 ที่มาจาก : จักสานไทย, 2538

กระบุง มีลักษณะเช่นเดียวกันกับ บุง หรือ เปี้ยต ของภาคเหนือ แต่กันจะมีทรงที่สานเป็นเหลี่ยมขึ้นมาเพื่อที่จะง่ายต่อการตั้งเนื่องจากพื้นดินนิยมทำการเกษตรและนิยมใช้กระบุงในการใส่เมล็ดพันธุ์ (วิบูลย์ ลี้สุวรรณ. 2532:142)

2.3 แนวทางการแต่งบ้าน

ปัจจุบันคนไทยส่วนใหญ่เริ่มกลับมาให้ความสนใจในการตกแต่งบ้านสไตล์แบบไทยมากขึ้น จากที่เมื่อก่อนคนไทยนิยมตกแต่งบ้าน ในสไตล์ของต่างชาติมากกว่าอาจเพราะตามกระแสนิยมในช่วงนั้นๆ เหตุที่การตกแต่งบ้านในสไตล์ไทยๆกลับมาได้รับการนิยมเพิ่มขึ้นเพราะการตกแต่งบ้านในแบบไทย ให้ความรู้สึกโปร่งโล่ง สบาย ร่มรื่นน่าอยู่ และมีความเป็นธรรมชาติสูง รวมไปถึงของตกแต่งบ้านในแบบไทยๆ ก็หน้าสนใจอยู่ไม่น้อยมีการปรับแต่งพัฒนารูปแบบให้แปลกใหม่เสมอ การหาซื้อก็ไม่ได้ยากส่วนราคาก็สามารถจับต้องได้ สไตล์และรูปแบบของชิ้นงานต่างๆขึ้นอยู่กับความชอบของรสนิยมของผู้อาศัย

2.3.1 สไตล์การแต่งบ้าน

การแต่งบ้านสไตล์ไทย (Thai Style)

การตกแต่งภายในแบบไทยเป็นภูมิปัญญาของบรรพบุรุษที่สืบทอดมายาวนานโดยใช้ของตกแต่งที่เป็นธรรมชาติ ราคาถูก และหาได้ง่ายในท้องถิ่น เมื่อนำวัสดุการตกแต่งบ้านแบบไทยมาใช้ ทั้งลวดลายที่เป็นเอกลักษณ์ หรือวัสดุที่มีความงามอย่างธรรมชาติมาตกแต่งรวมกับสไตล์โมเดิร์นในรูปแบบต่างๆ จึงทำให้บ้านดูทันสมัยและยังคงกลิ่นอายความเป็นไทยผสมผสาน ความอ่อนหวาน นุ่มนวล และน่าค้นหามากขึ้น สำหรับบ้านส่วนใหญ่ของไทย ปฏิเสธไม่ได้เลยว่า แต่ละหลังมักจะมีการตกแต่งที่แฝงด้วยกลิ่นอายของความเป็นไทยมาประยุกต์ใช้อยู่ไม่มากก็น้อยซึ่งการแต่งบ้านแบบไทยดั้งเดิม หรือไทยโบราณนั้น อาจไม่สามารถนำมาใช้ทั้งหมด เนื่องจากการดำเนินวิถีชีวิตมีความแตกต่างกัน เช่นนั่งเสื่อ นอนพื้น ก็คงจะไม่เหมาะ การตกแต่งบ้านให้ดูทันสมัยแต่คงกลิ่นอายของความเป็นไทยอยู่ คือการนำความเรียบง่ายของการตกแต่งภายในบ้าน ในลักษณะโทนสี เน้นความเรียบ ทันสมัย สะอาดตา มาผสมผสานออกแบบกับวัสดุต่างๆที่มีกลิ่นอายความเป็นไทย อย่างเช่น เฟอร์นิเจอร์ไม้ เฟอร์นิเจอร์หวาย ศิลปะหัตถกรรมพื้นบ้านของไทย เช่นเครื่องจักสาน ผ้าไหมไทย หรือวัสดุประเภทไม้ที่เป็นที่นิยมและเป็นที่ยึดกันมาอย่างยาวนานของไทย การเลือกของตกแต่งภายในบ้านให้มีกลิ่นอายความเป็นไทยการตกแต่งภายในบ้านให้มีเอกลักษณ์ความเป็นไทยในนั้น อันดับแรก ที่ควรคำนึง คือวัสดุหรือของตกแต่งที่มีเอกลักษณ์ความเป็นไทย เช่น ไม้ ลวดลายต่างๆ กลายเป็นเอกลักษณ์อย่างหนึ่งในการตกแต่งบ้านของไทย เฟอร์นิเจอร์ไม้การนำเฟอร์นิเจอร์ไม้มาตกแต่งภายในบ้านทำให้บ้านมีกลิ่นอายความเป็นไทย เฟอร์นิเจอร์หวายเป็นอีกตัวเลือกสำหรับการตกแต่งบ้านไทย

ซึ่งหลายจะมีมากมายหลายประเภท แต่มีการนำมาดัดแปลง และผสมผสานกับวัฒนธรรมความเป็นไทยทำให้หลายเปรียบเสมือนสัญลักษณ์ในการตกแต่งบ้านอีกอย่างหนึ่งที่ประเทศไทยนิยมใช้กัน หลาย มีมากมายหลายชนิด มีความเหนียวและความคงทน เมื่อนำมาดัดแปลง ออกแบบเป็นเฟอร์นิเจอร์ต่างๆ และมาเข้าร่วมกับการตกแต่งบ้านทำให้บ้านทันสมัยขึ้นรวมไปถึงการใช้หัตถกรรมพื้นบ้านที่มีมากมายหลากหลายท้องถิ่นในประเทศ ซึ่งล้วนเป็นฝีมือ บวกกับความคิดสร้างสรรค์ของคนไทย ถ่ายทอดออกมาเป็นผลงานอันเลอค่า อีกทั้งราคาก็สามารถจับต้องได้เมื่อนำมาผสมผสานกับการตกแต่งบ้านสามารถสร้างความโดดเด่นของบ้าน และเป็นที่สะดุดตาของแขกมาเยือน เช่น เครื่องจักสานต่างๆ งานสิ่งทอที่ดัดแปลงเป็นหมอนอิง หมอนสามเหลี่ยมที่ถ่ายทอดมาอย่างยาวนาน เมื่อนำมาผสมผสานกับความเป็นไทย หรือเอกลักษณ์ของความเป็นไทย ทำให้บ้านดูมีเสน่ห์ และอนุรักษ์ความเป็นไทยได้อย่างดีเยี่ยม

ภาพที่ 30 การแต่งบ้านแบบไทยสไตล์

ที่มาจาก : [Bareo-isyss](#)

การแต่งบ้านสไตล์คลาสสิก (Classic Style)

บ้านสไตล์คลาสสิกส่วนใหญ่ตกแต่งให้ดูหรูหราเป็นพิเศษเน้นเฟอร์นิเจอร์ที่เป็นวัสดุธรรมชาติอย่างหินอ่อน หินแกรนิต หินขัด นอกจากนี้ยังเน้นงานที่มีความอ่อนช้อย เน้นรูปฟอร์มโค้งมน รวมถึงการใช้เฟอร์นิเจอร์ก็มักจะเป็นงานไม้เพราะว่ามีความเป็นธรรมชาติใช้ไม้สีเข้มประเภทไม้วอลนัท นำมาเซาะร่อง เพิ่มรายละเอียดที่เน้นความประณีต มีการโชว์ความสวยงามของลายไม้ หรือแม้แต่โคมไฟระย้ากลางห้องเน้นความหรูหราพื้นที่ภายในบ้านได้รับการเปิดโล่งและเชื่อมต่อแต่ละส่วนถึงกันด้วยการทำเป็นซุ้มประตูขนาดใหญ่ แต่ไม่มีประตูปิดทำให้บ้านดูไม่อึดอัด คลาสสิกเป็นสไตล์การ

แต่งห้องที่ช่วยสร้างเสน่ห์ให้กับที่พักอาศัยเป็นอย่างมาก โดยหัวใจหลักของการแต่งห้องสไตล์นี้จะอยู่ที่ของตกแต่งเป็นเอกลักษณ์ มีกลิ่นอายของกรีกโรมัน ทั้งภาพวาดติดผนัง รูปปั้นเทพเจ้า ภาพสัญลักษณ์พวงองุ่น งาช้าง แจกันประดับพุ่มดอกไม้ แม้กระทั่งเฟอร์นิเจอร์ยังต้องมีรายละเอียดพิถีพิถันให้สมกับความหรูหราของตัวห้องและด้วยรายละเอียดยิบย่อยต่างๆ มักจะเน้นหรูหราสามารถใช้สีน้ำตาลและวัสดุไม้ขัดเงาในการตกแต่ง ก่อนเลือกเฟอร์นิเจอร์ทรงหลุยหรือโคมโพรายมาช่วยเพิ่มความหรูหรา แล้วอาจติดกระจกเงากรอบหลุยส์เพื่อให้ห้องขนาดเล็กนั้นดูกว้างขวางขึ้นเหมาะกับคนที่ชื่นชอบของสะสมโบราณ ของใช้เครื่องทองเหลืองที่พอเก็บรักษาไว้นานๆ จะมีความขลังอยู่ในตัว รวมไปถึงภาพวาดที่ให้ความรู้สึกเหมือนนั่งอยู่ในห้องพระโรงสมัยกรีกโบราณ

ภาพที่ 31 การแต่งบ้านแบบคลาสสิก

ที่มาจาก : Homify.co.th

การแต่งบ้านสไตล์โมเดิร์น (Modern Style)

การแต่งบ้านสไตล์โมเดิร์นขึ้นในช่วงการปฏิวัติอุตสาหกรรมในช่วงศตวรรษที่ 18-20 โดยสถาปนิกชาวฝรั่งเศส ชื่อ เลอ คาร์บูซีเย (Le Corbusier) การออกแบบจะเป็นศิลปะแบบพิสุทธินิยม คือเน้นความเรียบง่าย ไม่มีการปรุงแต่งใดๆ กระบวนการออกแบบสถาปัตยกรรมทั้งหมดจะถูกคิดไว้ อย่างมีแผนการ แล้วจึงเริ่มก่อสร้าง ทั้งนี้ก็เพื่อให้บ้านหรือที่อยู่อาศัยนั้นๆ สามารถใช้พื้นที่ได้ อย่างคุ้มค่า ได้ประโยชน์ และมีความสะดวกสบายในการใช้ชีวิตให้มากที่สุด แนวคิดของเขานี้ส่งผลต่อ การออกแบบของสถาปนิกรุ่นใหม่ๆ

ภาพที่ 32 การแต่งบ้านแบบโมเดิร์น

ที่มาจาก : Homify.co.th

Modern Style เป็นสไตล์การตกแต่งบ้านที่ง่ายที่สุด หาแบบดูได้ง่ายที่สุด และที่สำคัญคือหาซื้อเฟอร์นิเจอร์และของแต่งบ้านได้ง่ายเพราะมีให้เลือกซื้ออย่างหลากหลายทั้งดีไซน์และราคา การตกแต่งบ้านสไตล์โมเดิร์นเน้นความเรียบง่ายผสมกับเฟอร์นิเจอร์ที่ไม่จำเป็นต้องมีลวดลายมากนัก เน้นการใช้สีโทนเรียบ ไม่ดูฉูดฉาดจนเกินไปนอกจากความเรียบง่ายแล้วการเลือกใช้เฟอร์นิเจอร์ยังต้องแฝงความทันสมัยเอาไว้ด้วย สีของเฟอร์นิเจอร์แต่ละชิ้นควรเป็นสีที่เข้ากัน ไม่ตัดกันจนดูไม่สวยงาม สีที่นิยมคือ ขาว เทา ดำ ครีม และสีโทนเข้ม ซึ่งสีเหล่านี้จะสามารถเลือกซื้อเฟอร์นิเจอร์และของตกแต่งอื่นๆ มาวางประกอบได้ง่าย ทำให้สไตล์การตกแต่งแบบนี้มีต้นทุนไม่บานปลาย สวยงาม ท่าง่าย และได้รับความนิยมเป็นสไตล์ที่ค่านึงถึงคุณค่า และศักยภาพการใช้งานของสิ่งต่างๆ ประหยัด วัสดุและแรงงานใน การก่อสร้าง ดังนั้นจึงเกิดการลดทอนองค์ประกอบตกแต่งที่ไม่จำเป็นมาใช้ รูปทรง

เรขาคณิตแทน ไม่มีการตกแต่งใดๆเพิ่มเติม หรือปกปิดพื้นผิว ไม่ว่าจะเป็นผนัง ฝ้า พื้น เพดาน ฯลฯ ยอมรับลักษณะที่เป็นธรรมชาติของวัสดุและโครงสร้าง เนื่องจากคำว่า Modern แปลว่า ใหม่ หรือ ทันสมัย จึงหมายถึง การออกแบบในรูปแบบใหม่ๆ รูปแบบการตกแต่ง จะเน้นการใช้งานเป็นหลัก มีความเรียบง่าย ออกแบบตามการใช้ชีวิตประจำวันของผู้อาศัยมีลักษณะของรูปทรงเรขาคณิตสี่เหลี่ยม สามเหลี่ยม ทรงกลม มาเป็นส่วนประกอบหลัก ห้องจะมีการเปิดโล่ง ให้เห็นทั่วถึงกันทั้งหมด ทำให้ไม่อึดอัด ผ่อนคลาย ตลอดการอยู่อาศัย การแต่งห้องจะทำได้ง่ายโดยใช้เฟอร์นิเจอร์ หรือของตกแต่ง แค่น้อยชิ้นที่จำเป็นต่อการใช้ชีวิตเท่านั้น

การแต่งบ้านสไตล์เซน (Zen Style)

สไตล์เซนเป็นสไตล์การตกแต่งบ้านที่เน้นความเป็นธรรมชาติ มีความสงบเรียบง่าย โดยจะตัดความหรูหราตัดรายละเอียดการตกแต่งที่ไม่จำเป็นออกไป บรรยากาศภายในบ้านจะโปร่งโล่ง ดูเรียบง่าย สงบและผ่อนคลายเหมือนว่าเรากำลังอยู่ท่ามกลางธรรมชาติที่กำลังสงบนิ่ง บ้านสไตล์เซนจึงเหมาะสำหรับคนที่รักความสงบ รักความเป็นธรรมชาติหลีกเลี่ยงความสับสนวุ่นวายในชีวิตประจำวันสู่วิถีแห่งเซน มีหลักในการออกแบบ และเลือกใช้วัสดุที่เป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัว โดยเลือกใช้สีที่ให้ความรู้สึกสงบเบาสบาย เช่น สีครีม สีขาว สีดำ สีน้ำตาล สีฟ้า สีเขียว หรือสีเอิร์ธโทน นอกจากนี้ควรใช้แสงสว่าง และวัสดุจากธรรมชาติ ตกแต่งด้วยเฟอร์นิเจอร์ดีไซน์เรียบง่าย เช่น เฟอร์นิเจอร์ไม้ที่เห็นธรรมชาติจากเนื้อไม้ พื้นไม้ที่ให้ความรู้สึกอบอุ่นนุ่มนวลๆ ปูพื้นไว้ด้วย จัดข้าวของให้เป็นระเบียบเรียบร้อย ไม่ควรมีอุปกรณ์เครื่องใช้ไฟฟ้าเพื่อหลีกเลี่ยงสิ่งรบกวน และด้วยแนวความคิดที่สำคัญของบ้านสไตล์เซนคือ ความเป็นธรรมชาตินั้น ให้อากาศถ่ายเทต้นไม้ หรือประดับต้นไม้เพิ่มความสดชื่น เพื่อเพิ่มพลังให้ผู้อยู่อาศัยด้วย

การจัดแต่งบ้านแบบเซนมีต้นกำเนิดที่ญี่ปุ่นเพราะคนญี่ปุ่นให้ความสำคัญกับความเป็นธรรมชาติมาก จึงมักจะนำไม้เข้ามามีส่วนร่วมในการออกแบบและตกแต่งเสมอ ไม่ว่าจะเป็นด้านโครงสร้างที่มักจะใช้ไม้ทำพื้น ผนัง ประตู หน้าต่าง หรือด้านการตกแต่งที่มักจะใช้ไม้ทำฉากกั้น เฟอร์นิเจอร์ และของกระจุกกระจิก โดยไม้ที่นิยมนำมาใช้ในบ้านบ่อย ๆ ได้แก่ ไม้ไผ่ ไม้เมเปิ้ล ไม้โอ๊ค ไม้เฮมล็อก และไม้สนแดง (อัจฉรา จินคร้าม. 2561:28)

ภาพที่ 33 การแต่งบ้านแบบเซน

ที่มาจาก : Wazzadu.com

บ้านสไตล์ญี่ปุ่นส่วนใหญ่มักจะมาพร้อมกับประตูบานเลื่อน เนื่องจากบ้านญี่ปุ่นมีข้อจำกัดเรื่องเนื้อที่ เลยต้องหันมาใช้ประตูบานเลื่อนเพื่อช่วยเซฟพื้นที่ใช้สอย แถมยังช่วยให้ความโปร่ง ไม่บดบังวิว และไม่บดบังแสง ปัจจุบันมีการประยุกต์ให้เข้ากับยุคสมัยมากขึ้น จึงนิยมทำจากกรอบไม้และกระจก พร้อมมีช่องไม้เป็นตารางสีเหลี่ยมภายในแทน รั้วรองแค่เปลี่ยนมาใช้ประตูบานเลื่อน ก็ช่วยเพิ่มความเป็นญี่ปุ่นให้กับบ้านได้ หลักสำคัญอีกหนึ่งอย่างของการออกแบบบ้านสไตล์ญี่ปุ่น คือ สีแนวเอิร์ธโทน สีเขียวที่มาจากต้นไม้ และสีเทาที่มาจากกระเบื้องหิน เน้นลูกเล่นพิเศษจากพื้นผิวของวัสดุ เช่น งานไม้หรืองานสาน เพื่อความไม่น่าเบื่อแทน

ภาพที่ 34 วัสดุสไตล์เซน

ที่มาจาก : Baanlaesuan.com

การแต่งบ้านสไตล์วินเทจ (Vintage Style)

วินเทจ (Vintage) มาจากคำว่า Vendage ของภาษาฝรั่งเศส แปลว่า ‘อ่งุ่นที่ถูกเก็บเกี่ยวตามฤดูกาล’ ก่อนจะกลายมาเป็นชื่อเรียกแฟชั่นในช่วงประมาณยุค 1920s ถึง 1980s ส่วนความหมายของคำว่า Vintage นั้นหมายถึง ‘การปมไวน์’ ซึ่งพอนำมาใช้กับเทรนด์ก็หมายถึงสิ่งของที่ยิ่งเก่าก็ยิ่งดูดี มีสไตล์ และมีราคาสำหรับคนชอบความเป็นธรรมชาติ ดูนุ่มนวลและอ่อนหวาน

ภาพที่ 35 การแต่งบ้านสไตล์วินเทจ
ที่มาจาก : Atlanta Homes

ที่ผ่านมาการแต่งบ้านแบบโมเดิร์นได้เข้ามามีอิทธิพลกับการตกแต่งอย่างมากในหลายๆปีที่ผ่านมา จนเป็นการตกแต่งมาตรฐานที่ต้องนึกถึงของหลายๆคน แต่ก็อาจจะมีหลายคนบอกว่าเบื่อแล้ว อยากจะลองตกแต่งบ้านแบบอื่นๆบ้างถ้าอย่างนั้นเรามาดูการตกแต่งแบบสไตล์ที่ตรงข้ามกัน นั่นคือการตกแต่งในสไตล์วินเทจ ซึ่งคำว่า วินเทจ หมายถึง แบบโบราณหรือแบบยุคเก่า ที่เคยถูกใช้งานมาแล้วในอดีต เป็นรูปแบบการตกแต่งในแถบประเทศตะวันตกเป็นส่วนใหญ่ แต่ก็ยังหมายถึงการตกแต่งแบบเอเชียด้วยเช่นกัน เช่น แบบจีนโบราณ เป็นต้น การตกแต่งแบบนี้จะเน้นการกรูตตกแต่งผนังด้วยคิ้วบัวไม้ต่างๆ มีการใช้สีทาสีผนังที่สามารถใช้แบบทาสีเดียวกันทั้งผนัง ส่วนของการใช้เฟอร์นิเจอร์ ซึ่งดูไม่ยากว่าอันไหนคือเฟอร์นิเจอร์แบบวินเทจ โดยเฟอร์นิเจอร์สไตล์นี้จะมีรูปทรงและลักษณะที่ดูโบราณ ตรงข้ามกับแบบโมเดิร์นที่จะมีรูปทรงทันสมัยเรียบๆ ถ้ามีเก้าอี้ โซฟาหรือเฟอร์นิเจอร์อื่นๆ ที่เป็นของเก่าอยู่แล้ว อาจจะเลือกที่จะนำมาใช้ได้เลยโดยไม่ทาสีหรือผ้าปูใหม่ แต่ถ้ายังชอบรูปทรงเดิม แล้วอยากทำให้ดูใหม่ขึ้น ก็ให้นำเฟอร์นิเจอร์ตัวนั้นไปทาสีและหุ้มผ้าใหม่ เลือกสีเลือกผ้าให้เข้ากับผนังที่เราตกแต่งหรือจะให้สีตัดกันเพื่อให้ดูโดดเด่นขึ้นมาก็ได้ไม่จำเป็นต้องใช้การตกแต่งและเฟอร์นิเจอร์เป็นแบบวินเทจทั้งหมดก็ได้ เพราะเราสามารถนำของตกแต่งสไตล์อื่นมาจัดวางให้อยู่ด้วยกันได้ โดยใช้สีหรือลักษณะผิวที่คล้ายๆกัน การนำเก้าอี้โมเดิร์นมาจัดวางกับชุดรับแขกวินเทจ โดยใช้สีที่เหมือนกันทำให้ดูไม่น่าเบื่อ เมื่อได้ของครบแล้วก็ทำการจัดวางของทั้งหมดเข้าด้วยกันสไตล์นี้จะดูมีเสน่ห์มาก หากของตกแต่งและเฟอร์นิเจอร์ดูไม่ได้ใหม่มาก อาจจะมีรอยฉีกหรือรอยแตกบ้างเพื่อให้ดูเป็นธรรมชาติ และเมื่อดูไม่ได้ใหม่ทั้งหมดก็สบายใจเรื่องระยะเวลาใช้งานได้ ข้อควรระวังคือ ไม่ควรใช้เฟอร์นิเจอร์ที่ดูแตกต่างกันมากเกินไป เช่น โซฟาหลุยส์ที่มีลวดลายเยอะๆกับ เก้าอี้จีนวินเทจประดับมุกที่มีรายละเอียดมากๆ ควรจะเลือกสไตล์ของเฟอร์นิเจอร์ให้ไปในทิศทางเดียวกัน เพื่อหลีกเลี่ยงการตกแต่งที่เยอะและอึดอัดจนเกินไป

การแต่งบ้านสไตล์ คัลเลอร์ฟูล (Colorful Style)

ไอเดียตกแต่งบ้านด้วยสีสดใส ตกแต่งโดยการผสมผสานเฟอร์นิเจอร์หลากหลายแบบ และมีสีสดใสที่โดดเด่น ก็ทำให้ดูแล้วไม่ได้แยอย่างที่คิด ภายในบ้านตกแต่งด้วยโทนสีสดใส ทั้งเหลือง ฟ้ามขมพู ตามบริเวณกำแพง สามารถดึงดูดสายตาผู้พบเห็นได้ดีทีเดียว ตกแต่งด้วยเฟอร์นิเจอร์ร่วมสมัยร่วมกับเฟอร์นิเจอร์ไม้ที่ทาสี ซึ่งออกแนวสไตล์ Shabby Chic หรือ โทรมแต่เก๋ไก๋เป็นส่วนใหญ่ ตกแต่งตามฝากำแพงด้วยของตกแต่งอาร์ตต่างๆ เช่น รูปภาพ รูปถ่าย และ จานกระเบื้องลายสวย บริเวณพื้น กำแพง บางมุมก็ตกแต่งด้วยวอลเปเปอร์และพ่นลายแพทเทิร์นสวยงาม สร้างความสดชื่นให้กับบ้าน การตกแต่งบ้านแบบผสมผสานระหว่างของเดิมที่มีอยู่แล้วนำจับคู่กัน ตกแต่ง ร่วมกันอย่างกลมกลืน เหมาะสม ทั้งนี้อาจจะใช้สิ่งของใหม่ๆ หลากสไตล์นำมาตกแต่งร่วมกับของเดิม ที่มีอยู่แล้วก็ได้ การตกแต่งในสไตล์นี้เป็นที่นิยมอย่างกว้างขวาง เพราะทั้งประหยัด สนุกไปกับ การ ตกแต่ง เหมาะสำหรับผู้ที่มีไอเดียบรรเจิดมีความคิดสร้างสรรค์ หรือถ้าเป็นมือใหม่หัดแต่งห้อง การหาข้อมูลใน

การตกแต่งนั้นสามารถหาได้ง่ายในปัจจุบัน อาจจะต้องหลีกเลี่ยงเฟอร์นิเจอร์โปรดสักชิ้น แล้วนำของตกแต่งอื่นๆ มาเสริม ความสวยงาม แต่ต้องไม่เด่นกว่าเฟอร์นิเจอร์หลัก ลักษณะที่โดดเด่นของ คัลเลอร์ฟูล สไตล์ จะเป็นการใช้สีสดใส มีการใช้สีคู่ตรงกันข้าม วัสดุที่แตกต่างกัน ซึ่งสิ่งเหล่านี้จะเพิ่มความสนุกสนาน ตื่นเต้น เป็นสไตล์ของตัวเอง ไม่มีกฎเกณฑ์ในการตกแต่ง

ภาพที่ 36 การแต่งบ้านสไตล์คัลเลอร์ฟูล

ที่มาจาก : Home-living

การใช้โทนสี และการตกแต่งผนัง ใช้สีโทนสีได้อย่างอิสระตามสไตล์ของแต่ละบุคคล แต่ที่นิยมสุดๆ จะใช้สีตัดกัน หรือคู่สีตรงกันข้าม เพื่อให้ห้องดูโดดเด่น การติดตั้ง Wallpaper สามารถเลือกหลาย และชนิดต่างๆ ได้ตามความชอบ หรือไฮไลท์ผนังด้วยสีที่ตัดกันก็สามารถทำได้เน้นสีสดใสเป็นหลัก

ภาพที่ 37 โทนสีคัลเลอร์ฟูล

ที่มาจาก : Color Palettes

2.3.2 การจัดระเบียบพื้นที่และวัสดุ

Less Is More ได้รับกระแสนิยมอย่างมากสำหรับการแต่งบ้านในปัจจุบัน หมายถึง การตกแต่งด้วยเครื่องเรือนน้อยชิ้น แต่ได้ประโยชน์สูงสุดเน้นความเรียบง่าย โปร่งตา วิธีการให้บ้านที่เต็มไปด้วยข้าวของมากมายกลายเป็นบ้านหลังใหม่ไม่ยากก็คือการจัดระเบียบบ้าน วิธีการจัดระเบียบบ้านอย่างง่าย ๆ มีมากมายหลากหลายวิธี (Home Simple, 2547:9)

การเปลี่ยนการใช้งาน การคิดนอกกรอบอาจจะทำให้พบว่าห้องรับแขกที่มองออกไปเห็นบริเวณสวนที่เปิดโล่งรับลมนั้นสามารถจัดให้เป็นพื้นที่ทำงานได้ กำแพงกั้นห้องอาจ

เปลี่ยนเป็นห้องน้ำได้ ความเปลี่ยนแปลงเหล่านี้ไม่ใช่สิ่งที่ไกลเกินเอื้อมหากคุณสละเวลาทำความเข้าใจกับบ้านให้ดีบวกกับพลังงานการคิดสร้างสรรค์ คุณก็สามารถเนรมิตบ้านเก่าให้เป็นบ้านใหม่ในฝันได้ไม่ยาก

แม้ขนาดและพื้นที่จะเป็นสิ่งสำคัญที่คุณใช้เป็นตัวกำหนดว่าห้องไหนเหมาะแก่การใช้งานประเภทไหนอย่างไร แต่อีกอย่างที่ไม่ควรละเลยคือสภาพแวดล้อมรอบๆห้องไม่ว่าจะปรับเปลี่ยนอย่างไร ห้องครัวไม่ควรอยู่มุมที่ปราศจากหน้าต่างควรจะเป็นพื้นที่ที่ระบายอากาศได้ดี (โพธ นิลสอาด, 2547:12)

การเปลี่ยนรูปลักษณ์ ลองสมมุติว่าห้องที่คุณจะปรับเปลี่ยนนั้นเป็นห้องที่ว่างโล่ง ไม่มีเครื่องเรือนสักชิ้น จากนั้นลองค่อยๆแต่งเติมสีสันของห้องในจินตนาการของคุณ แล้วจัดวางข้าวของเครื่องใช้ไปที่ละชิ้น กระจก ดินสอ ตลับเมตร เป็นผู้ช่วยที่ดีในการวางแผนให้เสร็จในกระจก จะช่วยให้การเคลื่อนย้ายจริงเป็นไปได้ง่ายและสำเร็จได้รวดเร็วขึ้น หากต้องการความแปลกใหม่ อาจใช้สีทาผนัง เครื่องเรือนหรือของประดับห้องที่แปลกไปกว่าเคย สิ่งเล็กน้อยเหล่านี้ช่วยสร้างบุคลิกใหม่ให้กับห้องได้แนวคิดนี้เหมาะกับห้องที่มีขนาดเล็กที่การออกแบบตกแต่งอย่างฉลาด รอบคอบจะช่วยความคับแคบ ทำให้ห้องดูโปร่งขึ้น (โพธ นิลสอาด, 2547:12)

การเปลี่ยนขนาด บ่อยครั้งที่เรามักจะปรับเปลี่ยนขนาดของห้องที่ไม่เข้าที่เข้าทางด้วยการทุบทำลายเพื่อขยายพื้นที่ไปสู่ห้องข้างเคียงทั้งที่ความเป็นจริงแล้วมีหลายวิธีที่จะช่วยให้เรื่องนี้น่าง่ายขึ้นโดยไม่ต้องทำลายข้าวของให้ยุ่งยากเช่น การเลือกใช้ผนังเบา เพราะผนังชนิดนี้มีลักษณะโครงสร้างที่เอื้อต่อการติดตั้ง เคลื่อนย้ายได้สะดวก การเปลี่ยนประตูบานหลักที่คั่นเคยเป็นบานเลื่อนเป็นอีกวิธีที่ทำให้ห้องดูโปร่งขึ้น สามารถลดความอึดอัดได้มาก การเลือกวัสดุที่มีน้ำหนักเบาเป็นอุปกรณ์ในการกั้นห้อง เช่น มู่ลี่ไม้ไผ่ ฉากพับทำจากหวาย จะทำให้ห้องดูไม่คับแคบและเหมาะสมอย่างยิ่งกับคนที่ไม่ชอบความจำเจเพราะคุณสามารถปรับเปลี่ยนเคลื่อนย้ายวัสดุเหล่านี้ได้โดยง่าย (โพธ นิลสอาด, 2547:13)

ภาพที่ 38 การใช้ฉากกั้นห้องในการจัดระเบียบบ้าน
ที่มาจาก : Hunker

การเปลี่ยนด้วยการเพิ่ม การเพิ่มพื้นที่ใช้สอยโดยการต่อเติมส่วนต่างๆให้กับห้อง แม้เพียงเล็กน้อย ก็สามารถทำให้บรรยากาศของห้องเปลี่ยนไปได้อย่างสิ้นเชิง การต่อระเบียงเป็นวิธีง่ายๆที่สามารถเลือกนำมาใช้ได้ ลองเปลี่ยนพื้นที่ในห้องที่ตีบตันเหมือนอยู่ในกล่องสี่เหลี่ยมด้วยการต่อระเบียงเพื่อเพิ่มพื้นที่ในห้องนั้นๆให้ดูสบายใกล้ชิดกับธรรมชาติได้มากขึ้นหากยื่นระเบียงไปในสวน ส่วนการเพิ่มระเบียงหลังบ้านสามารถใช้เป็นพื้นที่เก็บของใช้ส่วนตัวที่ไม่น่าอวด เช่นรองเท้า รม ได้อีกด้วยเมื่อย้ายของเหล่านี้ไปอยู่ด้านหลังจะทำให้ทางเข้าบ้านเป็นระเบียบ น่ามองมากขึ้น

สิ่งที่ควรตระหนักอย่างยิ่งในการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงพื้นที่ใช้สอยในบ้าน คือ ต้องกำหนดขอบเขตของแผนการให้แคบและชัดเจนที่สุดเท่าที่จะทำได้อย่าปล่อยให้ความคิดและจินตนาการกระจัดกระจายไปอย่างไร้ทิศทาง ควรพิจารณาถึงข้อเด่น ข้อด้อย ให้ชัดเจน (โพธ นิลสอาด. 2547:13)

ภาพที่ 39 การเพิ่มระเบียง

ที่มาจาก : Hunker

การจัดพื้นที่เพื่อการพักผ่อน กิจกรรมในการพักผ่อนของแต่ละคนย่อมแตกต่างกันไป ก่อนจะจัดการกับพื้นที่ควรพิจารณาว่ากิจกรรมที่คุณชื่นชอบและมีอุปกรณ์ใดบ้างที่ควรอยู่ใกล้มือเพื่อความสะดวกต่อการใช้งาน

ห้องที่ได้รับการออกแบบมาอย่างดีไม่ได้หมายถึงห้องที่มีความสวยงามทางด้านการตกแต่งเท่านั้น แต่ยังรวมถึง ห้องที่สามารถตอบสนองต่อการใช้งานของสมาชิกในบ้านได้อย่างครบถ้วน โดยเฉพาะบริเวณพื้นที่ห้องรับแขกซึ่งมักอยู่รวมกับห้องนั่งเล่นซึ่งถือได้ว่าเป็นพื้นที่เอนกประสงค์และเป็นพื้นที่ส่วนกลางของทุกคนในครอบครัว กิจกรรมที่เกิดขึ้นในบริเวณนี้จึงมีความ

หลากหลาย ดังนั้นสิ่งแรกที่ควรคำนึงถึงการจัดระเบียบให้กับพื้นที่บริเวณนี้จึงเป็นความต้องการของคนในครอบครัวการเขียนกิจกรรมที่ทุกคนทำในห้องรับแขก ห้องนั่งเล่น เพื่อจัดสรรหมวดหมู่อุปกรณ์สิ่งของที่จำเป็นต้องมีไว้ในห้องนี้ว่าเหมาะกับพื้นที่พักผ่อนหรือไม่ (ดุสิต นนทะนาคร. 2547:41)

ภาพที่ 40 การแต่งห้องรับแขก

ที่มาจาก : Infinity design

การจัดพื้นที่เพื่อการรับแขก ชุดรับแขก ตู้โชว์ ตู้เก็บของ เครื่องใช้ไฟฟ้าต่างๆ อุปกรณ์เหล่านี้เป็นของชิ้นใหญ่ชิ้นหลักที่พบได้ในทุกหลังคาเรือน การเลือกพื้นที่จัดวางเครื่องเรือนชิ้นใหญ่และชิ้นหลักก่อนวางเครื่องเรือนและของแต่งบ้านลงไป การจัดชุดรับแขกมี 3 รูปแบบหลักคือ

การจัดแบบลอยตัว คือ การจัดชุดรับแขกแบบไม่ติดผนัง เช่นวางไว้กลางห้อง เหมาะกับห้องที่มีพื้นที่มาก การจัดรูปแบบนี้จะทำให้โซฟาชุดสวยเป็นเครื่องเรือนชิ้นเอก

การจัดแบบตัวไอ (I) คือ การจัดชุดรับแขกไว้ชิดกำแพงด้านเดียว วิธีการจัดแบบนี้เหมาะกับพื้นที่ขนาดเล็กห้องที่มีพื้นที่น้อย

การจัดแบบตัวแอล (L) คือ การจัดวางชุดรับแขกเข้ามุม วิธีนี้เป็นวิธีที่จะช่วยประหยัดพื้นที่ใช้สอย แต่อาจจะให้ความรู้สึกคับแคบ

พื้นที่ว่างใต้โต๊ะกลางของชุดรับแขกสามารถใช้เป็นที่เก็บของโดยจัดวางกล่องขนาดกลมกลืนกับโต๊ะเพื่อเก็บนิตยสาร นอกจากการใช้ชุดโซฟาเบานุ่ม หมอนขนาดใหญ่หลากสี เก้าอี้หลากหลายแบบรูปทรงแปลกๆที่สะสมไว้สามารถนำมาจัดวางไว้สำหรับนั่งเล่นและเป็นเก้าอี้เสริมในกรณีที่มีแขกจำนวนมาก การจัดไฟในพื้นที่ส่วนนี้สำคัญไม่น้อย ควรเลือกไฟที่สามารถปรับระดับได้ตามกิจกรรมที่หลากหลาย วิธีนี้ช่วยให้ประหยัดงบประมาณในการซื้อโคมไฟอีกทั้งไม่ต้องวุ่นวายในการจัดหาพื้นที่วางปลั๊กด้วย (ดุสิต นนทะนาคร. 2547:41)

2.4 การออกแบบเครื่องเรือน

การออกแบบเครื่องเรือนเป็นงานที่เกี่ยวข้องกับงานอุตสาหกรรมในแง่ของศาสตร์เชิงวิศวกรรมและหลักการทางศิลปะ ที่จะต้องคำนึงถึงความแข็งแรง ความมั่นคง ปลอดภัย ความสะดวกสบายในการใช้งาน ความสมดุล ความกลมของรูปทรงและสีสันทัดคล่องกับประโยชน์ใช้สอยได้อย่างเหมาะสม ในปัจจุบันอุตสาหกรรมเฟอร์นิเจอร์ก้าวหน้าอย่างรวดเร็ว ตลอดจนความต้องการของผู้บริโภคมีมากขึ้น ทำให้เกิดการแข่งขันกันในการออกแบบและพัฒนาผลิตภัณฑ์อย่างแพร่หลาย

การออกแบบมีอิทธิพลต่อโลกในยุคปัจจุบันนี้มาก ไม่ว่าจะสิ่งใดในโลกล้วนเกิดขึ้นจากฝีมือมนุษย์การเปลี่ยนแปลงรูปทรงของธรรมชาติให้อยู่ในสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมกับความต้องการด้านการใช้งาน ความสะดวกสบาย และทางด้านจิตใจเป็นความต้องการของมนุษย์อย่างไม่มีขีดจำกัด มนุษย์ต้องการสิ่งใหม่ๆ อยู่เสมอจึงเกิดแรงผลักดันให้มีการสร้างสรรค์ผลงานต่างๆอย่างต่อเนื่อง เมื่อเราพิจารณาสิ่งต่างๆ รอบตัวเราจะสังเกตได้ว่า แต่ละสิ่งนั้นล้วนมีการจัดการทั้งสิ้น มีการออกแบบตัดแปลง แกะไขและปรับปรุง ให้เหมาะกับยุคสมัยและเทคโนโลยีในยุคสมัยนั้น ผลิตภัณฑ์ต่างๆก็เช่นเดียวกันย่อมมีวิวัฒนาการแปรเปลี่ยนตามไปด้วย เราจึงพบเห็นสิ่งอำนวยความสะดวกสบายและเพิ่มความสุขทางกายทางใจมากยิ่งขึ้น (วรรณี สหสมโชค. 2549:19)

(วิรัตน์ พิชญ์ไพบุลย์. 2527:27) วิรัตน์ พิชญ์ไพบุลย์ได้ให้ความหมายของการออกแบบว่า “การออกแบบ คือ การใช้ความคิดในการสร้างสรรค์ งานศิลปะด้วยการเลือก การจัดวัสดุเครื่องมือเพื่อสร้างงานศิลปะที่มีรูปลักษณะให้เหมาะสมกับหน้าที่ในด้านความงามและอัตถประโยชน์หรือสร้างสรรค์งานศิลปะบริสุทธิ์ที่มีความมุ่งหมายในด้านความงาม ความซาบซึ้ง ความสะเทือนใจ เพื่อให้ความนิยม”

(สาคร คันธโชติ. 2528:28) สาคร คันธโชติได้ให้ความหมายของการออกแบบว่า “การออกแบบ หมายถึง การรวบรวมหรือจัดองค์ประกอบทั้งที่เป็น 2 มิติ และ 3 มิติ เข้าด้วยกันอย่างมีหลักเกณฑ์ การนำองค์ประกอบของการออกแบบมาจัดรวมกันนั้น ผู้ออกแบบจะต้องคำนึงถึงประโยชน์ใช้สอยและความงามอันเป็นคุณลักษณะสำคัญของการออกแบบ

คำว่า “เฟอร์นิเจอร์” มีชื่อเรียกเป็นภาษาไทยหลายอย่างเช่น เคาะภัณฑ์ ครุภัณฑ์ เครื่องเรือน เครื่องใช้ภายในบ้านหรือเครื่องตกแต่งบ้าน ล้วนมีความหมายใกล้เคียงกัน ดังนั้นเฟอร์นิเจอร์หมายถึงเครื่องตกแต่งบ้านพักอาศัยหรืออาคาร มีประโยชน์ใช้สอยสะดวกสบายในการใช้เฟอร์นิเจอร์เป็นผลิตภัณฑ์ประเภทอุปโภค ได้แก่ โต๊ะ เก้าอี้ เตียงนอน ชั้นวาง การออกแบบเฟอร์นิเจอร์คือการออกแบบเครื่องเรือน เครื่องตกแต่งภายในอาคารที่คำนึงถึงประโยชน์ใช้สอย ความงาม ความสะดวกสบายในการใช้งานมากที่สุด โดยเน้นด้านประโยชน์ใช้สอยก่อนความงาม (วรรณี สหสมโชค: 2549:2)

2.4.1 ความสัมพันธ์ระหว่างประโยชน์ใช้สอยและรูปทรง

ความสัมพันธ์ระหว่างประโยชน์ใช้สอยและรูปทรง ก็เป็นปัญหาอยู่เสมอว่าในการออกแบบนั้นจะต้องยึดหลักอะไรก่อนหลังหรือควรจะไปพร้อมๆกัน จึงจะทำให้การออกแบบได้ผลดี

งานที่ต้องการใช้สอยเป็นหลัก ได้แก่ งานทุกชนิดที่มุ่งไปยังประโยชน์ใช้สอยมากกว่าความสวยงามของรูปร่าง เช่นการออกแบบเก้าอี้พักผ่อนให้มีความนุ่มสบาย ฉะนั้นการออกแบบจะยึดจุดนี้เป็นหลัก ส่วนความงามนั้นจะเกิดขึ้นมากหรือน้อยไม่ได้ถือว่าเป็นสิ่งสำคัญ แต่จะพยายามทำให้เกิดความงามและสอดคล้องกับลักษณะการใช้สอยให้มากที่สุด

งานที่ต้องการรูปร่างเป็นหลัก เพื่อออกแบบให้ได้สวยและประโยชน์จะได้น้อยหรือไม่ได้เลยนับเป็นสิ่งสำคัญ งานประเภทนี้มักจะเป็นงานศิลปะและงานฝีมือ (Art And Craft) เสียเป็นส่วนใหญ่เช่นของตกแต่งบ้าน รูปปั้นประติมากรรม

งานที่ต้องการประโยชน์ใช้สอยและรูปทรงพร้อมๆกัน ในวงการการออกแบบทุกสาขามักจะมีการโต้แย้งกันเสมอว่า รูปทรงต้องมาก่อนประโยชน์ใช้สอย หรือประโยชน์ใช้สอยต้องมาก่อนนั้น ต่อแล้วแต่ชนิดและความต้องการที่แสดงออก และงานออกแบบบางชนิดต้องการทั้งประโยชน์ใช้สอยและรูปทรงไปพร้อมๆกัน เพื่อสร้างความกลมกลืนกันให้ได้มากที่สุดดังคำกล่าวที่ว่า “รูปทรงและประโยชน์ใช้สอยเสมือนหนึ่งเป็นสิ่งเดียวกัน” (วรธรณี สหสมโชค. 2549:15)

2.4.2 หลักการออกแบบเฟอร์นิเจอร์ให้ทันสมัย

งานออกแบบที่ดูแล้วให้ความรู้สึกทันสมัย เข้ากับสมัยนิยม มีหลักการในการพิจารณา ดังนี้

- สามารถใช้งานได้จริง ตรงกับความจำเป็น ในชีวิตประจำวันของปัจจุบัน
- การออกแบบตรงกับความต้องการอย่างชัดเจนในช่วงเวลานั้น
- เกิดประโยชน์ในด้านความก้าวหน้าทั้งทางศิลปะและประโยชน์ใช้สอยไปพร้อมๆกัน
- มีการใช้วัสดุใหม่หรือวัสดุที่รีไซเคิล เทคนิคใหม่ มีการพัฒนาให้ดีขึ้นกว่าที่เคยเห็นอยู่ตามปกติสามารถเลือกใช้วัสดุที่เหมาะสม
- มีการพัฒนาทั้งทางด้านรูปทรง พื้นผิว และสี ซึ่งเกิดจากความต้องการโดยตรงที่สอดคล้องและเหมาะสมกับวัสดุและเทคนิคในการผลิต

เก้าอี้เป็นเครื่องเรือนที่ออกแบบ เพื่อใช้เฉพาะคนๆเดียว แต่คำนิยามนี้จะใช้สำหรับอธิบายเก้าอี้ที่มีหลากหลายชนิดไม่ได้ ในบรรดาเครื่องเรือนทุกประเภท เก้าอี้จัดเป็นเครื่องเรือนที่มีความหลากหลายที่สุด เก้าอี้เริ่มเป็นที่นิยมเมื่อเข้าสู่ ค.ศ.ที่ 16 ก่อนหน้านั้นเก้าอี้จะทำเพื่อใช้สำหรับกษัตริย์และประมุขทางศาสนาเท่านั้น ดังนั้นเก้าอี้จึงเป็นสัญลักษณ์ของผู้ทรงอำนาจ เก้าอี้ได้รับการออกแบบเพื่อการใช้สอยประโยชน์และเพื่อเป็นสัญลักษณ์ของประเทศมาหลายพันปี พอถึง ค.ศ. 16 สามัญ

ชนเริ่มใช้ ม้ายาว ม้านั่งไม่มีพนัก และหีบ ม้ายาวนับว่าเป็นเครื่องเรือนที่มีประโยชน์มากเป็นพิเศษ โดยทั่วไปจะไม่มีพนักพิงหลังหรือออกแบบที่ให้ความสะดวกสบายใดๆแก่ผู้ใช้ ในทางตรงกันข้ามเก้าอี้จะเป็นเครื่องเรือนนึ่งที่แสดงความประณีตและให้ความสะดวกสบายมากกว่าเครื่องเรือนประเภทที่กล่าวมา โดยจะมีพนักพิง บางทีอาจจะมียูที่เท้าแขน อย่างไรก็ตามเก้าอี้ยุคแรกๆจะเป็นแบบเรียบง่าย โดยจะเห็นได้ชัด เมื่อเอามาเทียบกัน เก้าอี้มีการประดับประดามากขึ้นเมื่อมีการพัฒนารูปแบบออกไป การออกแบบเก้าอี้สมัยใหม่ ทำให้เกิดเก้าอี้รูปแบบใหม่ๆ ขึ้นมามากมายแต่ก็ไม่ได้เป็นที่ยอมรับของประชาชนเสียทั้งหมด มีเพียงช่วง 30 ปีหลังนี้เท่านั้น ที่เก้าอี้แบบลำสมัย กลายเป็นเครื่องเรือนตกแต่งบ้านที่เป็นมาตรฐานการออกแบบเก้าอี้ร่วมสมัยเหล่านี้ หันไปใช้การตกแต่งแบบเดิมที่รสนิยมมีความเรียบง่ายที่สุด จึงกล่าวได้ว่า วิวัฒนาการของเก้าอี้ได้หมุนเวียนเป็นวัฏจักรกลับไปจุดเริ่มต้น

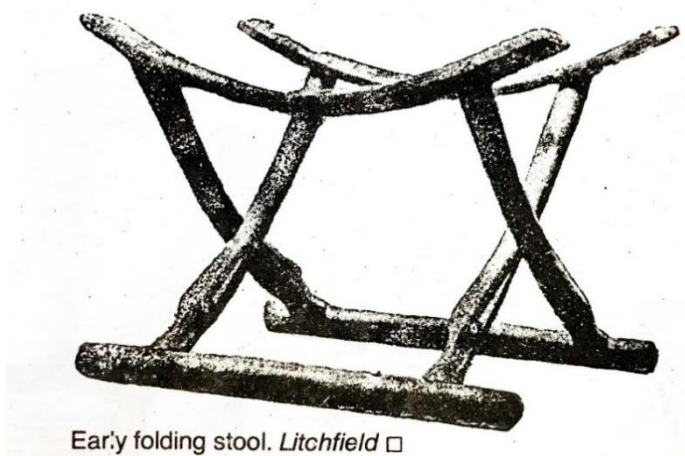
(Harold H.hart. 2520:120)

เก้าอี้สมัยโบราณ (Ancient) ความรู้เรื่องเก้าอี้ ที่ทำเป็นรูปเป็นร่างมากขึ้นตั้งแต่ครั้งโบราณกาลนั้น ได้มาจากอนุสาวรีย์ รูปปั้น และภาพเขียนสี เก้าอี้สมัยอียิปต์โบราณ ได้ถูกสร้างและตกแต่งขึ้น จากแบบวัสดุที่วิจิตรบรรจง เก้าอี้เหล่านี้ทำจากไม้มะเกลือและงาช้าง ส่วนใหญ่ใช้เทคนิคการแกะ ปิดทอง และหุ้มด้วยผ้าราคาแพง จากหลักฐานที่ขุดพบในเมืองนิเนวี ซึ่งเป็นเมืองหลวงเก่าของอาณาจักรวรรดิอัสซีเรีย ปรากฏว่า ได้มีการสร้างและใช้เก้าอี้ไม่มีพนักพิงในจักรวรรดินี้ เก้าอี้เหล่านี้จะมีเก้าอี้ที่แกะสลักปลายขาเป็นอุ้งเท้าสิงโตหรือกีบเท้าวัว เก้าอี้กรีกชนิดแรกๆ มีหลักฐานแสดงวันเวลาย้อนหลังไปถึงเมื่อศตวรรษที่ 5 หรือ 6 ก่อนคริสต์ศักราชส่วนพนักของเก้าอี้เหล่านี้ ตั้งฉากกับส่วนที่นั่งและจะไม่สร้างเป็นแนวโค้งตามโครงสร้างของคน (ธีรวัลย์ วรรณโนทัย. 2535:68)

ภาพที่ 41 ภาพประติมากรรมเก้าอี้ยุคโบราณ
ที่มาจาก : วิวัฒนาการเก้าอี้

เก้าอี้ Curule หรือเก้าอี้พับ ขาเก้าอี้รูปตัว X เป็นสิ่งประดิษฐ์ที่เป็นเอกลักษณ์ของช่างสมัยโบราณเก้าอี้ชนิดนี้ซึ่งเข้าใจว่า แรกเริ่มได้ตั้งไว้ในธรรมาของผู้พิพากษา ส่วนใหญ่จะประดับด้วยงาช้าง ขาเก้าอี้โค้ง และโดยทั่วไปไม่มีพนักพิง ชื่อของเก้าอี้ชนิดนี้ ได้ถูกนำไปใช้ในภาษาอังกฤษและรู้จักกันในความหมายทั่วไป ที่หมายถึง เจ้าหน้าที่ (An Official) ถึงแม้ว่าแบบเก้าอี้พับชนิดนี้โดยทั่วไปเป็นแบบเรียบ แต่เมื่อเวลาผ่านไปก็ถูกตกแต่งจนไม่สามารถพกพาอีกต่อไป (ธีรวัลย์ วรรณโณทัย. 2535:68)

Ear'y folding stool. Litchfield □

ภาพที่ 42 เก้าอี้ยุคโบราณ Ear'y Folding Stool. Litchfield

ที่มาจาก : วิวัฒนาการเก้าอี้

เก้าอี้สมัยใหม่ (Modern) อารยธรรมจะสะท้อนออกมาในประวัติเครื่องเรือน ไม่มีเครื่องเรือนในบ้านชนิดใดที่จะเปลี่ยนแปลงตามสภาพในสังคม ได้มากเท่ากับ เก้าอี้ ที่นั่ง (Seating) เครื่องเรือนที่ได้รับการเปลี่ยนแปลง รูปร่าง ลักษณะจากมานั่งยาวที่สร้างแบบหยาบๆ มาเป็นบัลลังก์ และกลายเป็นเก้าอี้แบบง่ายๆ การเปลี่ยนแปลงเหล่านี้เป็นผลมาจากแรงกดดันนานาประการที่มีอยู่ในแต่ละช่วงของประวัติศาสตร์

ภาพที่ 43 เก้าอี้สมัยใหม่

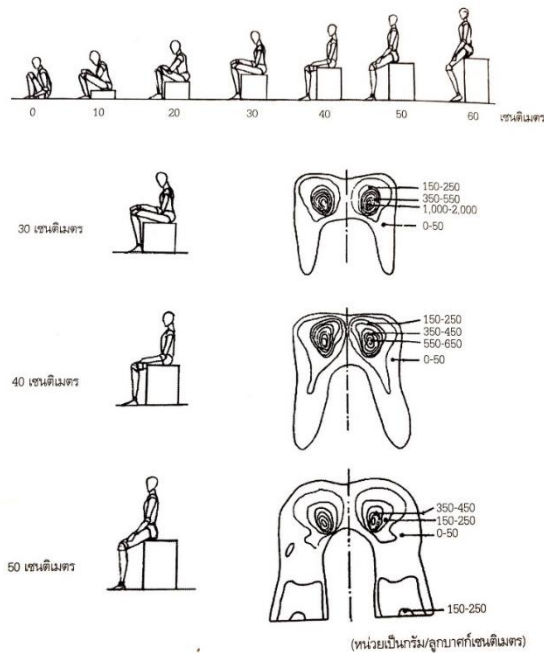
ที่มาจาก : วิวัฒนาการเก้าอี้

เก้าอี้ในยุคปัจจุบันนี้ สะท้อนให้เห็นถึงความก้าวหน้าทางเทคโนโลยี และวิถีทางของสังคมปัจจุบัน การที่นักออกแบบสามารถหาวัสดุและเทคนิคใหม่ๆ มาใช้ได้อย่างสะดวก ทำให้เก้าอี้มีรูปลักษณะแตกต่างกันออกไป แบบเก้าอี้ในยุคปัจจุบัน วิวัฒนาการมาจากเก้าอี้ที่หลอมจากพลาสติกแบบประหยัด จนกลายเป็นเก้าอี้ที่มีโครงสร้างที่ให้ความสะดวกสบาย และหรูหรา แต่ไม่ว่าจะเป็นรูปแบบใดก็ตาม ความเรียบง่ายบ่งให้เห็นว่านี่คือ เก้าอี้สมัยใหม่

ความก้าวหน้าในด้านการสื่อสารและการคมนาคม ได้เป็นการจำกัดการพัฒนาารูปแบบของชนพื้นบ้านซึ่งตรงข้ามกับคนรุ่นก่อน นักออกแบบเครื่องเรือนสมัยใหม่ จะทำงานโดยได้รับอิทธิพลจากทุกมุมโลก โดยไม่จำกัดขอบเขตอาณาเขตของแต่ละประเทศแต่อย่างใด

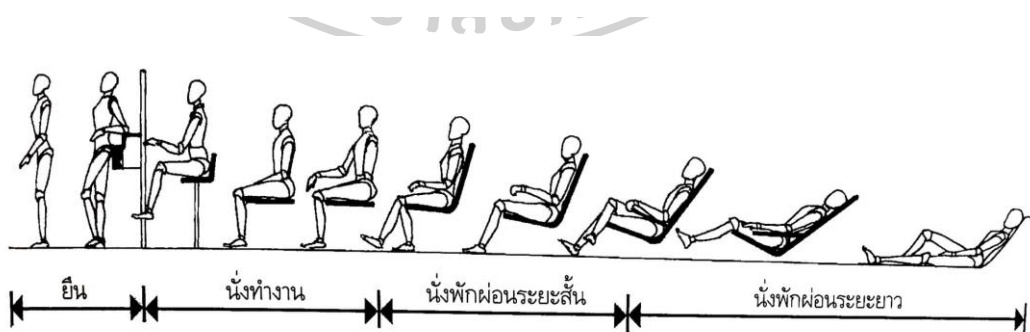
2.4.3 หลักการออกแบบเก้าอี้

ลักษณะเก้าอี้ในกลุ่มหรือประเภทต่างๆ จะมีลักษณะและรายละเอียดต่างกันออกไป เช่น การประกอบ วัสดุ จุดเชื่อมต่อกันตามความต้องการของผู้ใช้และความสามารถของผู้ออกแบบ แต่หลักการสำคัญของการออกแบบเก้าอี้โดยทั่วไปนั้นจะประกอบไปด้วยหลักใหญ่ๆ ดังนี้

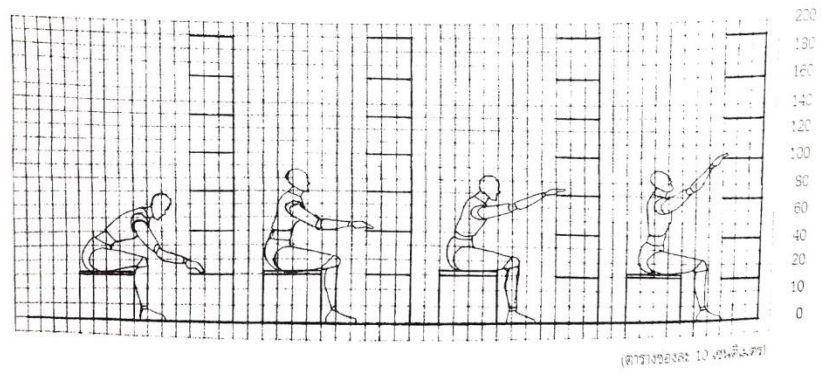

ภาพที่ 44 ระดับการนั่งและแสดงจุดรับน้ำหนักของกล้ามเนื้อสะโพกที่มีการกระจายน้ำหนัก
การนั่งที่เหมาะสมที่สุด
ที่มาจาก : ออกแบบเฟอร์นิเจอร์

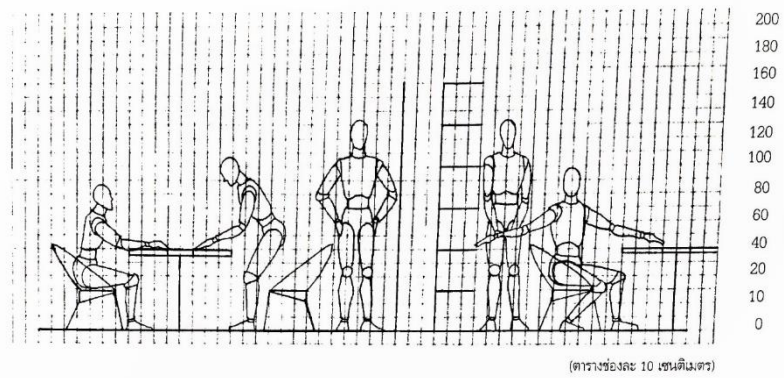
ความสะดวกสบาย (Comfort) เป็นสิ่งที่สำคัญที่สุดของการออกแบบที่จะต้องใช้ความรู้ทางกลศาสตร์ คณิตศาสตร์ สรีระร่างกายมนุษย์ กายวิภาคศาสตร์ มาวิเคราะห์ทำนั่งในอิริยาบถต่างๆ เพื่อค้นหาวิธีการที่จะออกแบบให้นั่งได้สบายที่สุด การกระจายน้ำหนักของตัวคนบนเก้าอี้จะต้องกระจายเกือบทั่วบริเวณร่างกายที่สัมผัสกับที่นั่งและมีจุดกดทับที่รับน้ำหนักเฉพาะจุดให้น้อยที่สุด (วรรณิ สหสมโชค: 2549:205)

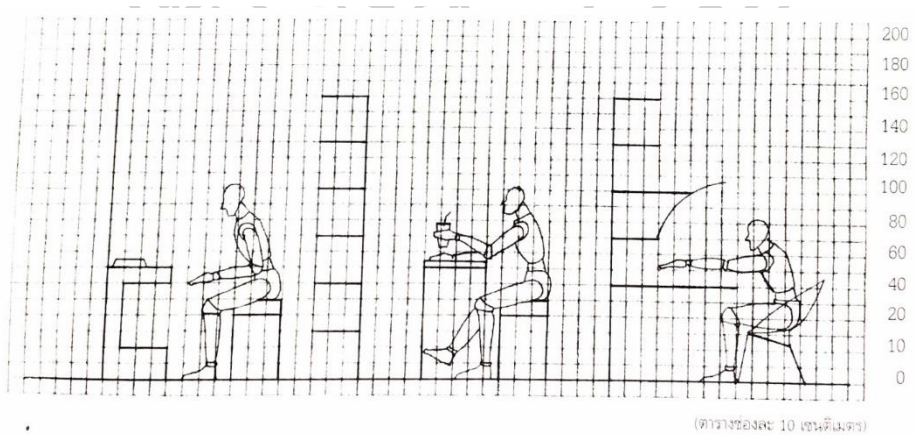
ภาพที่ 45 แสดงลักษณะการนั่ง 3 อิริยาบถ คือ นั่งทำงาน นั่งพักผ่อนระยะสั้นและ
นั่งพักผ่อนระยะยาว
ที่มาจาก : ออกแบบเฟอร์นิเจอร์

ภาพที่ 46 แสดงลักษณะการนั่งกับการใช้งาน 3 อิริยาบถ
 ที่มาจาก : ออกแบบเฟอร์นิเจอร์

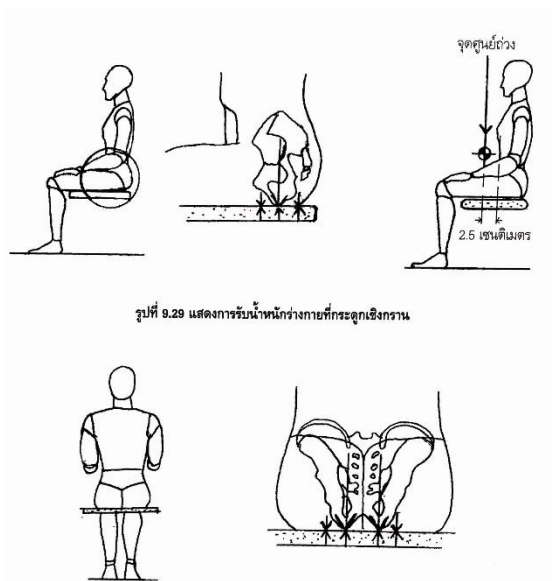

ภาพที่ 47 แสดงลักษณะการนั่งสัมพันธ์กับโต๊ะ
 ที่มาจาก : ออกแบบเฟอร์นิเจอร์

ภาพที่ 48 แสดงลักษณะการนั่งพักผ่อน
 ที่มาจาก : ออกแบบเฟอร์นิเจอร์

การออกแบบ (Design) ในการออกแบบเฟอร์นิเจอร์ต้องคำนึงถึงรูปทรงโดยรวมทั้งหมดของเก้าอี้ และจะต้องพอมะกับร่างกายมนุษย์ ให้ความสอดคล้องสัมพันธ์กับทุกส่วนตั้งแต่แนวคิดที่เป็นนามธรรม นำเสนอเป็นภาพเขียนที่แสดงถึงกระบวนการและความคิดที่ก้าวล้ำ ซึ่งสามารถหาคำตอบได้ในด้านต่างๆ เช่น โครงสร้างเก้าอี้ ความสวยงาม และการผสมผสานระหว่างโครงสร้างวัสดุตลอดจนกระบวนการที่เหมาะสม (วรรณิ สหสมโชค. 2549:207)

รูปที่ 9.29 แสดงการรับน้ำหนักร่างกายที่กระดูกเชิงกราน

ภาพที่ 49 แสดงการรับน้ำหนักร่างกายที่กระดูกเชิงกรานและจุดศูนย์ถ่วงในการนั่ง
ที่มาจาก : ออกแบบเฟอร์นิเจอร์

2.4.4 คุณสมบัติของวัสดุที่นำมาใช้ในงานออกแบบเฟอร์นิเจอร์

การเลือกใช้วัสดุสำหรับประกอบกับงานออกแบบนั้นจำเป็นต้องพิจารณาถึงสิ่งต่อไปนี้

- ความแข็งแรง คือ ความสามารถในการรับแรงได้โดยไม่ทำให้วัสดุแตกหัก หรือเกิดการเสียหาย เช่น ความแข็งแรงในการรับแรงดึง คือ ความสามารถของวัสดุที่จะต้านทานการฉีกขาดเมื่อได้รับแรงดึง 2 ข้างออกจากกัน และความแข็งแรงในการรับแรงอัด คือ ความสามารถของวัสดุที่จะต้องต้านทานการปริแตกเมื่อถูกแรงบีบอัด

- ความสามารถในการยืดตัว คือ คุณสมบัติของวัสดุที่สามารถที่จะดึงหรืออัด ให้ยืดตัวได้โดยไม่แตกหักหรือขาดออกจากกัน เช่น อะลูมิเนียม ทองแดง เหล็กกล้า

- ความยืดหยุ่นสปริง คือ ความสามารถคงรูปเดิมแม้ว่าวัสดุนั้นจะถูกกระทำด้วยแรงดึงหรือแรงเฉือน เช่น ลวดสปริงสำหรับทำเบาะเป็นต้น

- ความเปราะ คือ คุณสมบัติของวัสดุที่สามารถขาดหรือหัก โดยไม่ต้องเปลี่ยนแปลงรูปเป็นวัสดุที่เปราะ
- ความสามารถในการแข็งขึ้นรูป บิดงอได้ คุณสมบัติของวัสดุที่ใช้สามารถบิดงอขึ้นรูปได้ในลักษณะเคาะ ทบ รีด ดึง บิด งอ ให้ได้รูปทรงที่ต้องการได้โดยไม่แตกหัก
- ความสามารถเชิงโทรมรูป เป็นคุณสมบัติที่สามารถทำให้อ่อนตัวและนำมาขึ้นรูปได้อีกครั้ง
- ความเหนียว คุณสมบัติของเนื้อวัสดุที่สามารถรับพลังงานได้มาก เช่น ความเหนียวของเส้นใยของด้ายที่นำมาบุเฟอร์นิเจอร์
- ความสามารถในการนำฉนวนไฟฟ้า คือ คุณสมบัติที่ยอมให้ไฟฟ้าไหลผ่านได้ง่าย ส่วนวัสดุที่ไม่ยอมให้กระแสไฟฟ้าไหลผ่านได้ง่าย เช่น ยาง พลาสติก เป็นต้น
- ความสามารถในการนำความร้อน คือ วัสดุบางอย่างสามารถทำให้ความร้อนไหลผ่านได้ดี และวัสดุบางอย่างไม่ยอมให้ความร้อนไหลผ่านได้ง่าย (วรรณิ สหสมโชค. 2549:50)

2.4.5 ข้อต่อของเฟอร์นิเจอร์

งานเฟอร์นิเจอร์จะแข็งแรงหรือไม่ขึ้นอยู่กับโครงสร้างที่ดีและวัสดุที่ใช้ยึดหรือประกอบเป็นผลิตภัณฑ์ส่วนประกอบที่สำคัญของโครงสร้างเฟอร์นิเจอร์ คือ ข้อต่อ ข้อต่อมีหน้าที่ยึดชิ้นส่วนต่างๆ ของโครงสร้างให้แข็งแรง สวยงาม และเหมาะสมกับการใช้งานขอเฟอร์นิเจอร์ชิ้นนั้นๆ งานเฟอร์นิเจอร์แต่ละประเภทแต่ละชนิดย่อมจะใช้ข้อต่อที่แตกต่างกัน ในการรับแรงหรือน้ำหนัก การถอดประกอบ การผลิต ความสวยงาม งานประณีต ตลอดจนจนถึงราคา ข้อต่อที่ใช้ในงานเฟอร์นิเจอร์มีหลายรูปแบบคือ ข้อต่อไม้ ซึ่งเป็นส่วนยึดวัสดุตั้งแต่ 2 ชิ้นขึ้นไปมาต่อรวมกัน ทำหน้าที่เป็นส่วนรับแรงและน้ำหนักของโครงสร้างเฟอร์นิเจอร์ (วรรณิ สหสมโชค. 2549:208)

ภาพที่ 50 การเข้าข้อต่อไม้

ที่มาจาก : Woodworking in Thai

2.5 หวาย

หวายเป็นพืชตระกูลปาล์มชนิดหนึ่งที่เป็นเถาเลื้อยไปตามต้นไม้ใหญ่ และหวายมีหนามคุณสมบัติใช้ประโยชน์ในการทำเฟอร์นิเจอร์ หวายส่วนใหญ่ที่นำมาใช้ประโยชน์ได้มาจากหวายธรรมชาติส่วนที่นำมาใช้ประโยชน์ของหวาย เป็นส่วนของลำต้นที่ลอกเอากาบใบออกแล้ว นำมาจักสานเป็นเครื่องใช้ในชีวิตประจำวันหวายทุกชนิดสามารถนำมาใช้ประโยชน์ในลักษณะแตกต่างกันไป ประโยชน์เบื้องต้นของหวาย ได้แก่ การนำมาใช้ผูกมัดสิ่งของต่าง ๆ ผลนำมาใช้กิน ประเทศไทยมีการปลูกหวายในเขตอำเภอกุศุดบาก จังหวัดสกลนคร เขตท้องที่จังหวัดอุดรธานีการปลูกเพื่อกินหน่อ และค้าขาย ในส่วนเขตภาคใต้ของไทย แถบป่าฮาสาบาลา จังหวัดนราธิวาส เป็นหวายป่าดิบสามารถนำมาใช้ประโยชน์ในงานจักสาน หรือเฟอร์นิเจอร์หวายที่พบในจังหวัดสุรินทร์ และแนวชายแดนประเทศกัมพูชา ชาวบ้านเรียกชื่อต่างกันว่า เช่น "หวายหางหนู" ซึ่งเป็นหวายที่มีความเหนียว เส้นเล็ก มีผิวมันในตัว "หวายน้ำ" ลำต้นใหญ่เท่านี้วก้อย ชอบขึ้นริมน้ำชาวบ้านนำมาจักสานเช่นกัน โดยเฉพาะชาวบ้านบุทมจังหวัดสุรินทร์นำหวายหางหนูและหวายน้ำมาจักสานตะกร้าชนิดต่างๆ ที่เป็นเอกลักษณ์โดดเด่น (Saict 2559:3)

ภาพที่ 51 ต้นหวาย

ที่มาจาก : Puechkaset.com

หวายเป็นไม้ที่มีความผูกพันกับชีวิตของคนไทยมาตั้งแต่อดีตสังเกตได้จากประวัติศาสตร์ของไทย ได้มีการทำโทษผู้กระทำความผิดโดยการโบยด้วยหวาย คนไทยในชนบทนำหวายออกจากป่ามาใช้ประโยชน์ได้หลายลักษณะต่างกันไป เช่น นำหวายกาหลงหรือหวายน้ำที่มีลำต้นเล็กมาผ่านำผิวเพื่อใช้ในการผูกมัดสิ่งของเครื่องใช้ต่างๆ ผูกมัดขอบกระบุงหรือกระดิ่งถักเป็นลวดลายต่างๆ นอกจากนั้นยังนำหวายน้ำผึ้ง หวายขาว หวายแดง ที่มีลักษณะลำต้นโตมีเส้นผ่าศูนย์กลางประมาณ 1-2 นิ้ว มาทำโครงสร้างของเครื่องเรือน เช่น เก้าอี้ โต๊ะ เตียง ชั้นวางของและนำผิวหวายมาสานเป็นพื้นที่นั่งและพนักพิง ผูกมัดรอยต่อต่างๆ ให้แน่นส่วนไส้หวายในปัจจุบันได้นำมาใช้ประโยชน์ในการทำผลิตภัณฑ์

ต่างๆ จึงกล่าวได้ว่า หวาย เป็นไม้เศรษฐกิจของไทยที่สามารถนำมาใช้ประดิษฐ์เป็นผลิตภัณฑ์ต่างๆ ได้แทบทุกส่วนของลำต้น (กรมส่งเสริมอุตสาหกรรมกระทรวงอุตสาหกรรม 2532:2)

2.5.1 ลักษณะของหวาย

หวายเป็นพืชเมืองร้อนจัดอยู่ในตระกูลปาล์มเลื้อยชนิดหนึ่ง ขึ้นและเจริญเติบโตได้ดีในบริเวณที่มีความชุ่มชื้นสูงและมีฝนตกชุก หวายเป็นไม้ที่ไม่ผลัดใบและรากไม่ลึก รากฝอยรอบๆโคนต้นกระจายอยู่บริเวณผิวดินคล้ายรากของมะพร้าว จึงชอบเลื้อยพันต้นไม้อื่นเพื่อยึดเกาะให้มีลำต้นตั้งมั่น หวายมีหลายชนิดทั้งชนิดที่ขึ้นเป็นต้นเดี่ยวหรือขึ้นเป็นกอ บางกอใหญ่ขนาด 10 - 20 ต้น มักจะพบมากในป่าดงดิบ ลำต้นของหวายแต่ละพันธุ์มีขนาดแตกต่างกันไป และมีลักษณะเป็นข้อๆคล้ายต้นอ้อย ใจกลางของลำหวายจะมีรูพรุนเล็กๆ อยู่ทั่วไป ผิวของต้นหวายมักจะเป็นมันลื่น ขณะที่หวายยังเล็กอยู่คือเมื่อต้นสูงประมาณ 1 ศอก ต้นหวายจะมีลักษณะคล้ายต้นปาล์มบางชนิด เมื่อหวายมีอายุมากขึ้น จะเปลี่ยนจากสีเขียวกลายเป็นสีเหลืองอ่อน บางชนิดอาจมีสีแดง

2.5.2 คุณลักษณะและประโยชน์ของหวาย

หวายมีความยืดหยุ่น เหนียว แข็งแรง สามารถตัดโค้งได้ง่าย หวายมีลักษณะเฉพาะตัว คือมีความสวยงามตามธรรมชาติ เมื่อนำมาผลิตเป็นผลิตภัณฑ์หวายจะดูมีคุณค่าสูง นอกจากนี้หวายยังมีน้ำหนักเบาใช้ได้ทนทาน ส่วนประกอบของต้นหวายสามารถนำมาใช้ประโยชน์ได้หลายอย่าง

2.5.3 ชนิดของหวาย

หวายที่มีอยู่ในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้มีอยู่ประมาณ 500 ชนิด ในประเทศไทยเท่าที่ทราบมีประมาณ 40 ชนิด แต่ที่นิยมนำมาใช้ในปัจจุบันมีประมาณ 10 กว่าชนิดเท่านั้นแต่ละชนิดมีคุณสมบัติและประโยชน์ใช้สอยต่างกันดังนี้

หวายตะคร้ำหรือหวายหางหนู มี 2 ชนิดย่อยคือ หวายตะคร้ำทอง และหวายตะคร้ำน้ำ หวายตะคร้ำทองนิยมใช้จักสานมากกว่าหวายชนิดอื่น เพราะมีความเหนียว ทนทานไม่เปราะง่าย และมีผิวสีเหลืองอ่อนเรียบเป็นมัน

หวายโป่ง เป็นหวายที่ใหญ่กว่าหวายชนิดอื่น เวลาจะนำมาจักสานต้องผ่าต้นให้เล็กลงตามความต้องการหวายชนิดนี้มีคุณภาพเหนียวดีไม่ยืดและหดตัวเมื่อถูกน้ำ โดยมากใช้ทำเก้าอี้ โต๊ะเตี้ย ตลอดจนใช้มัดซุง

หวายขม ลำต้นเท่าหัวแม่มือ ใบเล็กยาวและมีหนามคมคล้ายต้นระกำ หวายชนิดนี้ใช้แทนเชือกผูกของเล็กๆ น้อยๆ เพราะต้นเปราะไม่เหนียว

หวายน้ำ เป็นหวายเส้นใหญ่กว่าหวายหางหนู ลำต้นกลม ใหญ่ประมาณนิ้วก้อยผู้ใหญ่ มีความยาว 8 - 10 เมตร ชอบขึ้นตามริมน้ำ เช่น แม่น้ำชีแม่น้ำมูล ใช้ทำโครงสร้างของงานจักสานหรือนำมาจักตอกเป็นเส้นก็ได้

หวายสามใบต่อ ลำต้นเท่าหัวแม่มือเป็นหวายที่มีกอใหญ่ นิยมใช้ทำพรวน และใช้ในการผูกมัดล่องแพ เพราะมีคุณภาพเหนียวที่สุด

หวายลิง เป็นหวายต้นเล็ก และเป็นหวายชนิดเดียวที่ไม่มีหนามจึงสะดวกในการเก็บเกี่ยว ใช้มากในการเย็บใบจาก สำหรับมุงหลังคา มัดของ

หวายชะวัง ลำต้นเล็กเรียวย ใช้ทำเส้ตีผ้าและไม้ถือเล็กๆ

หวายสะเดียง ใช้ทำตะกร้า และเครื่องจักสานต่างๆ มีความเหนียวและทนทานมาก

หวายกำพรวน เป็นหวายที่มีเนื้อแน่นและแข็งแแรง ดัดงอได้ง่าย มีน้ำหนักค่อนข้างมาก นิยมนำมาใช้ทำผลิตภัณฑ์เครื่องเรือนส่วนประกอบที่เป็นส่วนตรง เช่นทำขาโต๊ะ ขาเก้าอี้ ฉากกั้นห้อง

หวายน้ำผึ้ง หวายข้อดำ และหวายขี้เลียน ทั้งสามชนิดนี้เป็นหวายเนื้อละเอียดมีความยืดหยุ่นมาก เหมาะในการนำมาใช้ทำผลิตภัณฑ์เครื่องเรือนส่วนที่ต้องมีการดัดหรือโค้งงอให้เป็นรูปต่างๆ

หวายหอม หวายขี้ไก่ และหวายกาหลง หวายสามชนิดนี้เป็นหวายที่มีขนาดเล็ก ใช้ทำผลิตภัณฑ์เครื่องเรือน โดยใช้พันผูกตรงส่วนที่ตอกตะปู หรือส่วนที่หวายต่อกันเพื่อให้มีความมั่นคงมากขึ้น และนำมาตกแต่งให้เกิดความสวยงามมากขึ้น

หวายนิม เปลือกสีผิวมันวาวคล้ายหวายตะค้าทอง ลำต้นยาวเสมอ ขนาดเท่ากับหวายน้ำ ซึ่งมีเส้นผ่าศูนย์กลาง 10-15 ม.ม. แต่มีลำต้นยาวถึง 10-50 เมตร ขึ้นในป่าดิบ ใช้ทำโครงสร้างงานจักสาน อ่อนนิ่ม ดัดง่าย แก่เนื้อเหนียว (ชื่นจิตร อาหาร, 2532 : 18)

2.5.4 การตัดและการเก็บเกี่ยวหวาย

วิธีการตัดและเก็บเกี่ยวหวายจากป่าของไทยยังไม่ดีพอทำให้คุณภาพต่ำ เนื่องจากหวายที่ทิ้งไว้นานจะมีราขึ้น เกิด เป็นรอยจุดเล็กๆสีน้ำตาลบาง สีดำบ้างบนผิวเนื้อของหวาย รอยต่างที่เกิดขึ้นจากเชื้อรานี้ไม่อาจขจัดหรือขูดออกได้ เพราะเชื้อราจะกินลึกลงไปเนื้อหวาย นอกจากนี้ลมจะพัดพาสปอร์เชื้อราซึ่งลอยอยู่ในอากาศรอบบริเวณจะปลิวไปถูกหวายต้นที่ยังเขียวอยู่ การแพร่เชื้อจะเกิดเร็วมาก โดยกินเข้าไปเนื้อหวายลึก 50 มิลลิเมตร ภายในเวลา 24 ชั่วโมง การแพร่ของเชื้อราจะมีอยู่ตรงเท่าที่หวายมีความชื้นพอเหมาะต่อการเจริญเติบโตของรา การขยายตัวของเชื้อราจะค่อยๆลดลงเมื่อหวายมีความชื้นต่ำกว่าร้อยละ 20 ฉะนั้นการตัดหวายเพื่อให้ได้หวายที่มีคุณภาพดี ควรตัดในช่วงที่อากาศแห้งอุณหภูมิปกติเมื่อตัดเสร็จแล้วขนไปในโกดังทันทีไม่ได้ ควรปักต้นหวายทางปลายที่มีรอยตัดของหวายจะมีโอกาสเกิดเชื้อราได้ง่ายกว่าที่อื่น

2.5.5 การรักษาหวายหลังเก็บเกี่ยว

คุณภาพของหวายจะเป็นตัวกำหนดราคาและความต้องการของผู้ซื้อที่จะนำไปทำผลิตภัณฑ์ต่างๆ การเก็บรักษาหวายหลังการเก็บเกี่ยวมีหลายวิธีด้วยกัน ทั้งการเก็บตามวิธีธรรมชาติ ไปจนถึงการใช้สารเคมีต่างๆ

- การทำให้หวายแห้งโดยการผึ่งแดด วิธีนี้จะอาศัยความร้อนจากแสงแดดเพียงอย่างเดียวไล่ความชื้นในลำหวาย หลังจากผึ่งแดดจนความชื้นของหวายเหลือประมาณร้อยละ 5-10 แล้วจึงคัดหวายตามขนาด ความยาว น้ำหนัก ความสมบูรณ์ของหวาย มัดเป็นมัดมัดเพื่อจำหน่ายต่อไป
- การล้างหวายก่อนเก็บเข้าโกดัง เมื่อตัดหวายมาแล้ว 2-3 วัน คัดหวายตามขนาดและคุณภาพที่ใกล้เคียงกัน นำไปล้างขัดด้วยทรายขาวกับเปลือกมะพร้าวนำไปผึ่งแดดจนความชื้นในหวายเหลือประมาณร้อยละ 5-10 คัดหวายตามประเภทและคุณภาพแยกเป็นมัดๆ
- ล้างและอบหวายด้วยซิลเฟอร์ไดออกไซด์ นำหวายมาผึ่งแดด คัดหวายขนาดกลางและใหญ่ ให้ได้ความยาวและความสวยงามตามต้องการ นำหวายมาล้างขัดด้วยทรายขาวและเปลือกมะพร้าว หวายขนาดใหญ่ต้องขัดก่อนนำไปล้าง แล้วจึงนำไปอบซิลเฟอร์ไดออกไซด์นานไม่ต่ำกว่า 24 ชั่วโมง นำหวายที่อบแล้วไปผึ่งแดดอีกครั้งจนความชื้นเหลือประมาณร้อยละ 5-10 คัดหวายตามชนิดและคุณภาพของหวาย ตกแต่งให้เรียบร้อยก่อนส่งออกขาย
- การต้มหวาย นำหวายที่คัดขนาดแล้วจุ่มลงไปใต้น้ำมันผสมดีเซลและน้ำมันมะพร้าวในอัตราส่วน 1 : 1 ใช้ความร้อน 150 องศาเซลเซียส นาน 30 - 45 นาที แล้วจึงนำหวายออกมาซับแล้วขัดด้วยเปลือกมะพร้าว ผ้ากระสอบ หรือทรายจากนั้นนำไปผึ่งแดดเป็นเวลา 1-12 วันแล้วแต่สภาพอากาศ แล้วนำมาล้างขัดจนหวายขึ้นเงา และผึ่งแดดอีก 2-3 วัน จนความชื้นในหวายเหลือประมาณร้อยละ 5-10
- การอบหรือรมควันหวาย วิธีนี้จุ่มหวายลงในถัง ขนาด 15x1x1 เมตร ที่บรรจุสารละลายโซเดียมไฮโปคลอไรท์ โดยใช้ไฮโปคลอไรท์ประมาณ 35-40 กิโลกรัม ผสมกับน้ำให้ได้ปริมาณเท่ากับ 3 ใน 5 ของความสูงของถัง แช่หวายนาน 1 ชั่วโมง ถ้าต้องการหวายขาวใช้ไฮโดรเจนเปอร์ออกไซด์ฟอก ล้างหวายดังกล่าวในถังน้ำขนาดใกล้เคียงกับถังแรก หลังจากนั้นอบด้วยซิลเฟอร์ไรท์ในห้องขนาด 6x5x3 เมตร จนเพียงพอต่อความต้องการ ไม่ควรต่ำกว่า 12 ชั่วโมง

ภาพที่ 52 หวายที่ผ่านการอบและตัด

ที่มาจาก : การผลิตเฟอร์นิเจอร์บ้านลาด 2561:37

2.5.6 การประดิษฐ์เครื่องเรือนให้คงทน

ตามปกติเครื่องเรือนหวายจะไม่ค่อยแข็งแรงมั่นคงเหมือนไม้ตรงส่วนของหวายที่ต่อกันระหว่างเส้นหนึ่งกับอีกเส้นหนึ่ง หรือส่วนที่หวายประกบเข้าหากันมักมีการใช้ตะปูตอกบังคับไว้ในการตอกยึดต้องใช้ตะปูที่มีขนาดเหมาะสมกับขนาดของหวายและตอกให้จมลงไปไม่ต่ำกว่าครึ่งเส้นผ่าศูนย์กลางของหวาย จึงจะทำให้เกิดความแข็งแรงและไม่คลอนแคลน แล้วใช้หวายที่มีขนาดเล็กมาพันตรงตะปูเพื่อให้นั่นคงยิ่งขึ้น หลังจากนั้นจึงตกแต่งให้สวยงาม

2.5.7 กรรมวิธีการผลิต

การใช้หวายสามารถนำทุกส่วนไปใช้ประโยชน์ เริ่มจากเลียดผิวนอกของหวายให้เป็นเส้นแบน เรียกว่าผิวหวาย และเลียดเนื้อในของหวายให้เป็นเส้นกลมเรียกว่า ใส่หวาย แล้วแต่งให้เรียบมีขนาดเท่ากันนำมาประดิษฐ์ลวดลายบนผลิตภัณฑ์เครื่องเรือนหวายตามต้องการ ในการทำผลิตภัณฑ์หวายแม้จะมีผู้คิดค้นนำเครื่องจักรเครื่องมือมาช่วยให้ได้ผลิตภัณฑ์จำนวนมากก็ตาม แต่ยังไม่ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควร เพราะหวายเป็นวัสดุที่แตกต่างไปจากโลหะที่ผู้ผลิตสามารถนำไปหล่อหลอมให้มีลักษณะต่างๆตามที่ต้องการได้ แต่การนำหวายมาใช้ทำได้เพียงตัด งอ โค้ง ขูดผิว และนำมาประกอบเข้าด้วยกัน จึงมีเพียงเครื่องฟุ่มแรงบางอย่างเท่านั้น ที่นำมาใช้ในการทำผลิตภัณฑ์เครื่องเรือนจากหวาย ซึ่งได้แก่ เครื่องตัดหวาย เครื่องผ่าหวาย เครื่องขัดและขูดผิว เครื่องอบหวายทำให้หวายมีความอ่อนตัว ฟุ่มสำหรับรัดให้เข้ารูป เป็นต้น ส่วนใหญ่จึงยังคงใช้แรงงานฝีมือเป็นหลักในการดำเนินการผลิต ทั้งต้องอาศัยผู้เชี่ยวชาญระมัดระวัง จึงจะได้ผลิตภัณฑ์เครื่องเรือนหวายที่มีรูปแบบความสวยงามน่าใช้

ปัจจุบันนี้มีการผลิตภัณฑ์เครื่องเรือนหวายมีรูปแบบที่สามารถถอดชิ้นส่วน (Knock Down) เพื่อนำมาประกอบเป็นผลิตภัณฑ์ภายหลังได้ ทั้งนี้เพื่อความสะดวกและความประหยัดในการขนส่ง เนื่องจากผลิตภัณฑ์เครื่องเรือนหวายโดยทั่วไปมีขนาดใหญ่ การขนส่งแต่ละครั้งใช้พื้นที่มาก การผลิตแบบถอดประกอบได้จะเป็นการลดต้นทุนการขนส่งได้บางส่วนสำหรับตลาดรับซื้อเครื่องเรือนหวายของไทยที่สำคัญๆ ได้แก่ ประเทศสหรัฐอเมริกา ฝรั่งเศส เยอรมันตะวันตก เนเธอร์แลนด์ อังกฤษ ญี่ปุ่น ออสเตรเลีย เป็นต้น (ชินจิตร อาหาร. 2532:19)

2.6 เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.6.1 การพัฒนาความคงทนของสีและเฉดสีของผ้าฝ้ายที่ย้อมด้วยวัสดุธรรมชาติ

การย้อมสีธรรมชาติเป็นการลดการใช้สารเคมีที่ทำให้เกิดอันตรายต่อร่างกายในระบบทางเดินหายใจโรคมะเร็งโรคผิวหนังที่เกิดจากการสะสมของสารเคมีจากการย้อมผ้าด้วยสารเคมีที่มีกลิ่นฉุน แสบจุกถ้าผู้ย้อมมีอาการแพ้สารเคมีก็จะทำให้เกิดอาการวิงเวียน และจากข้อมูลที่มี 2 การ

บันทึกไว้ว่าจำนวนผู้ป่วยจากการได้รับสารอันตรายจากภาคอุตสาหกรรม และภาคเกษตรกรรม เพิ่มขึ้นมาจาก 1,868 คน ในปี พ.ศ. 2551 คน และ 1,926 คนในปี พ.ศ. 2552 (สำนักงานนโยบายและทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม. 2554: 78) การใช้สีย้อมจากวัสดุธรรมชาติเป็นวิธีที่ปลอดภัย อีกทางหนึ่งในการหลีกเลี่ยงภัยจากสารเคมีที่อาจส่งผลให้เกิดโรคต่าง ๆ แสดงให้เห็นว่าปัญหา การใช้สารเคมีส่งผลกระทบต่อสุขภาพอนามัย สิ่งแวดล้อม และความปลอดภัยของบุคคล

สีธรรมชาติกับมนุษย์ สีธรรมชาติคือสีที่สกัดได้จากพืช สัตว์และแร่ธาตุต่าง ๆ ซึ่งเป็นวัตถุที่เกิดขึ้นจาก กระบวนการตามธรรมชาติสีธรรมชาติมีบทบาทเกี่ยวข้องกับวิถีการดำรงชีวิตของมนุษย์มายาวนาน ตั้งแต่สมัยโบราณ มนุษย์ได้เรียนรู้ที่จะการนำวัสดุจากธรรมชาติมาใช้ในกิจกรรมต่าง ๆ เช่น ทาสีตาม ร่างกาย สีของภาชนะเครื่องปั้นดินเผา ย้อมสิ่งทอเครื่องใช้เครื่องนุ่งห่ม ภาพวาดฝาผนัง และเป็น ส่วนประกอบในพิธีกรรมต่าง ๆ ตามความเชื่อของแต่ละท้องถิ่น สีธรรมชาติที่มีการใช้ในอดีต มักจะได้จากพืช สัตว์และแร่ธาตุๆ โดยมีพัฒนาการ สืบทอดกันมาจนถึงปัจจุบัน ตัวอย่างเช่น การใช้สีในการประกอบอาหารและขนม การย้อม สิ่งทอเครื่องนุ่งห่ม การย้อมเครื่องมือเครื่องใช้ในครัวเรือน เช่น เครื่องมือดักจับสัตว์น้ำการใช้เขม่า หรือควนไฟรมเครื่องจักรสานให้เกิดสีและเสริมความทนทาน การใช้ทำภาพเขียน เป็นต้น ปัจจุบันมีการหันกลับมาให้ความสนใจใช้สีจากวัสดุธรรมชาติเพิ่มมากขึ้น ซึ่งเป็นผล มาจากปัจจัยต่าง ๆ เช่น กระแสความต้องการอนุรักษ์และสืบทอดภูมิปัญญาท้องถิ่นที่สืบทอดกันจากอดีตให้คงอยู่ในสังคมสืบไป การย้อมสีธรรมชาติซึ่งเป็นหนึ่งในภูมิปัญญาท้องถิ่นจึงได้รับการ สนับสนุนมากขึ้นจากทางภาครัฐ ภาคเอกชน และประชาชนทั่วไป (ฉันทพร ยศยิ่งยง. 2557:31)

2.6.2 การพัฒนาหมึกพิมพ์สกรีนจากสารยัดติดและสารให้สีธรรมชาติ

การนำยางกล้วย ยางมะละกอ และยางพาราเป็นสารยัดติดที่ได้จากธรรมชาติและใช้สารให้สีจากธรรมชาติที่มีอยู่อย่างมากมายและเพิ่มสารเติมแต่งจากธรรมชาติเพื่อเพิ่มคุณสมบัติของหมึกพิมพ์สกรีน

ที่สามารถนำมาใช้ในการพิมพ์สกรีนบนผ้าที่จะเป็นส่วนหนึ่งในการสร้างสรรค์งานที่ได้จากวัสดุธรรมชาติและเป็นการใช้วัสดุจากธรรมชาติที่เหลือใช้แล้วให้เกิดประโยชน์ทั้งทางด้านการลดต้นทุนของการผลิต ลดมลพิษ และอันตรายต่อสิ่งแวดล้อม สามารถนำไปให้ผู้ต้องการฝึกปฏิบัติการพิมพ์สกรีนหรือการทำงานศิลปะได้อีกทางหนึ่งและเป็นการเพิ่มทางเลือกของการพิมพ์ผ้า และนำมาสร้างสรรค์ผลิตภัณฑ์และงานศิลปะ ให้เพิ่มขึ้นเพื่อเป็นการขยายโอกาสทางธุรกิจจากผลิตภัณฑ์ผ้าที่ต่างได้อีกด้วยและยังเป็นการพัฒนาผลิตภัณฑ์ที่ไม่ส่งผลเสียต่อสิ่งแวดล้อม การวิจัยครั้งนี้เพื่อพัฒนาหมึกพิมพ์จากยางกล้วย ยางมะละกอ ยางพารา เป็นสารยัดติด และสารให้สี 8 ชนิด ให้สี 4 สี คือ สีเหลือง สีแดง สีน้ำเงิน และสีดำ ในการพิมพ์บนผ้าฝ้าย (ประทุมทอง ไตรรัตน์. 2560:184)

2.6.3 การศึกษาองค์ความรู้และต่อยอดภูมิปัญญาในการพัฒนาผลิตภัณฑ์ เครื่องจักรสานหวายจากวัสดุธรรมชาติและวัสดุทดแทน เชิงพาณิชย์เพื่อส่งเสริมเศรษฐกิจ สร้างสรรค์ในภาคอีสาน

ขั้นตอนการผลิตเฟอร์นิเจอร์หวายมีขั้นตอนดังนี้ นำลำต้นหวายมาลอกกาบใบออก หวายเมื่อซื้อจะมีสองประเภท คือ หวายใช้สำหรับทำโครงสร้างเฟอร์นิเจอร์ และหวายสำหรับสานรองลาย ลำดับแรกต้องนำหวายมาชุดผิว ชัดผิวออกให้หมด แล้วนำไปอบไอน้ำเพื่อให้เกิดความอ่อน ง่ายต่อการนำไปตัดขึ้นโครงเฟอร์นิเจอร์ หลังจากนั้นขั้นตอนต่อมาคือ

ร่างแบบ (Drawing) พร้อมขนาดที่ต้องการ

การขึ้นโครง ขั้นตอนนี้ก็จะทำ โดยผู้มีความชำนาญในการทำเพราะต้องมีประสบการณ์ และต้องมีความรู้เรื่องขนาด การวัดต่างๆ เพื่อให้มีความถูกต้องแม่นยำก็จะทำให้เฟอร์นิเจอร์ที่ผลิตออกมาสวยงาม

การสาน หวายแบน หวายกลม ไม้หวาย เปียใหญ่ หรือเปียจิว สามารถ สานหุ้มโครง ตามแบบการสานก็จะมีลายสานหลากหลายแบบ มีหลายชื่อตามแต่จะ เรียกกัน ตั้งแต่ลายดอกพิกุล ลายข้ามหลามตัด ลายหนึ่งลายสอง ลายมังกร หรือ ลายอื่นๆ ตามแต่จะออกแบบกันไป ซึ่งลายสานก็เป็นส่วนหนึ่งที่จะทำให้เฟอร์นิเจอร์หวายชิ้นนั้นสวยงามแก่ผู้พบเห็นได้ การสานเป็นงานละเอียดต้องใช้ เวลา ความอดทนและประสบการณ์

การทำสี สำหรับหวายก่อนทำสีต้องกำจัดพวกเสี้ยน ขนหวายโดยใช้ไฟและกระดาษทรายขัดให้เรียบ ทำสีตั้งแต่สีธรรมชาติ สีย้อม ต่างๆ แล้วแต่เทคนิค เมื่อสีแห้งก็ทำการเคลือบแลคเกอร์ (ศาสตรา เหล่าอรรค. 2561:290)

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

โครงการศึกษาการทำรังงอบของกลุ่มชุมชนงอบไทยโบราณ จ.พระนครศรีอยุธยา มีวัตถุประสงค์เพื่อ ศึกษาเทคนิคการสานรังงอบ และคุณสมบัติของเทคนิคการสานรังงอบ เพื่อนำมาประยุกต์ใช้ ในการออกแบบของตกแต่งบ้านประเภทเครื่องเรือน โดยมีการศึกษาข้อมูลจากแหล่งต่างๆ ทั้งทางด้านวรรณกรรม บทความ งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง การทดลอง การลงพื้นที่ในการสำรวจแบบสัมภาษณ์ และแบบสอบถาม ซึ่งมี ขั้นตอนวิธีดำเนินการวิจัยดังนี้

3.1 ศึกษาและทดลองเทคนิคการสานรังงอบ

3.1.1 การศึกษาข้อมูลที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าข้อมูลที่เกี่ยวข้องเพื่อดำเนินการวิจัย ดังนี้

1. จากเอกสาร หนังสือ บทความ งานวิจัยต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับความเป็นมาของงอบ และเทคนิคการสานของงอบ ที่มีผลต่องานออกแบบ

2. ศึกษา และเก็บรวบรวมข้อมูลภาคสนาม

3.1.2 การเก็บรวบรวมข้อมูล เป็นการเก็บข้อมูลด้วยการบันทึกเสียง สมุดจด การถ่ายภาพ และการสังเกต แล้วนำผลที่ได้มาวิเคราะห์ และสรุปผลเพื่อใช้เป็นแนวทางในการออกแบบ

3.1.3 การวิเคราะห์ข้อมูล นำข้อมูลที่ได้จากการศึกษาขั้นตอนการสานรังงอบ มาวิเคราะห์เพื่อใช้เป็นแนวทางในการออกแบบ

3.1.4 ทดลอง

3.1.4.1 ทดลองการสานรังงอบแบบผสมวัสดุอื่น เช่น สานปนกับเม็ดพลาสติก สานรวมกับยางยืด สานรวมกับลวด

3.1.4.2 ทดลองการย้อมสี เช่น การย้อมสีแบบมัดย้อม การย้อมสีธรรมชาติ การย้อมสีเคมี

3.1.4.3 การทดสอบการทับซ้อนกันของรังงอบ

3.1.4.4 การจับเส้นตอกให้เกิดลวดลายต่างๆ

3.1.5 สรุปผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อใช้มาเป็นแนวทางในการออกแบบเฟอร์นิเจอร์ในขั้นตอนถัดไป

3.2 การออกแบบเครื่องเรือนโดยใช้แนวทางจากการศึกษา และ ทดลองการสานรังงอบ

3.2.1 ออกแบบเครื่องเรือนประเภทที่นั่งจากเทคนิคการสานรังงอบ

3.2.2 นำผลงานการออกแบบเครื่องเรือนประเภทที่นั่ง จากเทคนิคการสานรังอบ ให้ผู้ทรงคุณวุฒิด้านวิชาการ ด้านการออกแบบ และด้านการตลาด ซึ่งเป็นผู้ที่มีความเชี่ยวชาญ ทำการประเมินเพื่อพิจารณาความเหมาะสม และความเป็นไปได้โดยแบบสอบถามแบ่งเป็นสามส่วน ได้แก่

1) ผู้ช่วยศาสตราจารย์ นภดล สังวาลเพชร (ผู้ทรงคุณวุฒิด้านวิชาการ)

ข้อมูลประวัติ

ประวัติการศึกษา - ปริญญาตรีทัศนศิลป์ (มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา)

- ปริญญาโทออกแบบผลิตภัณฑ์ (มหาวิทยาลัยศิลปากร)

ผลงาน 2556 - The Application of Rhizophora Wood to Design A Walking Stick for Elderly

2558 - การศึกษาวัสดุและเทคนิคศิลปะการปั้นปูนสดสกุลช่างเพชรบุรี

2559 - International Business Economic Tourism Sciences Technology Humanities Social Sciences And Education Research Conference

Berlin,

Germany 23-25 October, 2017

- Thai Architectural Lighting And Emotional Values Creation Case Study

At The Ubosot Of Wat Yai Suvarnnaram In Phetburi Province

2560 - Souvenirs Design From Arts And Cultural

2561 - GOLD medal จาก University Poltechnica of Bucharest , Romania

- Silver medal จาก Euroinvent 2019 Romania

- Special Award (GOLD medal) จาก Innopa Indonesian

2562 - The Study Of Wood Charcoal For Design Odor Absorbing Tiles

ปัจจุบัน

- ดำรงตำแหน่งอาจารย์สาขาวิชาออกแบบสร้างสรรค์ มหาวิทยาลัย

ราชภัฏสวนสุนันทา

2) อาจารย์ เฉลิมพงษ์ อ่อนยอง (ผู้ทรงคุณวุฒิด้านวิชาการ)

ข้อมูลประวัติ

ประวัติการศึกษา - ปริญญาตรีครุศาสตร์อุตสาหกรรม และเทคโนโลยี (สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง)

- ปริญญาโทออกแบบผลิตภัณฑ์ (มหาวิทยาลัยศิลปากร)

ผลงาน 2560 - Good Design Award 2016

- Design Excenera Award 2016

2563 - Talent Thai Designer 2019

ปัจจุบัน - ดำรงตำแหน่งอาจารย์แผนกวิชาการออกแบบ วิทยาลัยอาชีวศึกษาเสาวภา

3) นาย ธาราวุฒิ จุลวงศ์ (ผู้ทรงคุณวุฒิด้านการออกแบบ)

ข้อมูลประวัติ

ประวัติการศึกษา - ระดับชั้นมัธยม โรงเรียนอยุธยาวิทยาลัย
- ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง เทคนิคพานิชยกรรมพระนครศรีอยุธยา

ผลงาน - ผลงาน OTOP งบประมาณไทยใบลาน
- จัดแสดงงานในประเทศและต่างประเทศ

ปัจจุบัน - ดำรงตำแหน่งประธานกลุ่มจักสานงอบไทยใบลาน อ.บางปะหัน
จ.พระนครศรีอยุธยา

4) นาย ฐณพลมงคล กองสิงห์ (ผู้ทรงคุณวุฒิด้านการออกแบบ)

ข้อมูลประวัติ

ผลงาน - ผลงาน OTOP เฟอร์นิเจอร์หวาย จ.อ่างทอง

ปัจจุบัน - ดำรงตำแหน่งประธานกลุ่มผลิตภัณฑ์หวาย บ้านทุ่งซิ่ง ต.รามะสัก
อ.โพธิ์ทอง จ.อ่างทอง
- รับผิดชอบผลิตภัณฑ์จากหวายทุกประเภทตามออเดอร์ทั้งในประเทศไทย
และต่างประเทศ

5) นาง กฤติมา ชีระภากร (ผู้ทรงคุณวุฒิด้านการตลาด)

ข้อมูลประวัติ

ผลงาน - Thai Industrial Standards Institute Ministry Of Industry

ปัจจุบัน - ดำรงตำแหน่งเจ้าของร้าน พิเศษพาณิชย์ อ.โพธิ์ทอง จ.อ่างทอง
- ส่งออกงานหวายทุกชนิดทั้งในประเทศไทยและต่างประเทศ (เกาหลี ญี่ปุ่น)

ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับระดับความพึงพอใจต่อรูปแบบ ความสวยงาม ประโยชน์ ใช้งาน ขนาดสัดส่วน วัสดุ และกระบวนการผลิต

แบบสอบถามเป็นมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามแบบของลิเคิร์ต (Likert Scale) 5 ระดับคือ

5	หมายถึง	มีความเหมาะสมมากที่สุด
4	หมายถึง	มีความเหมาะสมมาก
3	หมายถึง	มีความเหมาะสมปานกลาง
2	หมายถึง	มีความเหมาะสมน้อย
1	หมายถึง	มีความเหมาะสมน้อยที่สุด

ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามแบบให้ความสำคัญ

โดยให้หมายเลข	1	หมายถึง	มาก
หมายเลข	2	หมายถึง	ปานกลาง
หมายเลข	3	หมายถึง	น้อย

ตอนที่ 3 เป็นคำถามแบบปลายเปิดเกี่ยวกับปัญหาความคิดเห็น และข้อเสนอแนะ รวบรวม ข้อมูลสรุปผลเพื่อใช้เป็นข้อเสนอแนะ

3.2.3 การวิเคราะห์ข้อมูล การวิเคราะห์หาค่าความสัมพันธ์ของตัวแปร โดยการแจกแจง ความถี่แบบร้อยละ (Percentage) ใช้สูตรดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด, 2553 : 10)

$$P = \frac{f}{n} \times 100$$

เมื่อ	P	แทน	ค่าเฉลี่ย
	f	แทน	ผลรวมของคะแนนทั้งหมด
	n	แทน	ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง

โดยค่าร้อยละสูงสุด หมายถึง ถูกเลือกหรือได้รับเลือกเป็นลำดับที่ 1 และค่าร้อยละ รองลงมา หมายถึง ถูกเลือกหรือได้รับเลือกเป็นลำดับถัดมา จนกระทั่งค่าร้อยละน้อยที่สุด หมายถึง ถูกเลือกหรือได้รับเลือกเป็นลำดับสุดท้าย

3.2.4 สรุปผลการประเมินความเหมาะสมที่มีต่อผลงานการออกแบบเฟอร์นิเจอร์ประเภทที่ นั่งจากเทคนิคการสานรังอบ จากความเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิที่คิดว่าเหมาะสมที่สุดเพื่อนำไปสอบถาม ความ พึงพอใจจากกลุ่มเป้าหมาย

3.2.5 กลุ่มตัวอย่าง เพศ ชาย และหญิง อายุ 30 ปีขึ้นไป รายได้ ต่อเดือน 20,000 ขึ้นไป จำนวน 100 คน

3.2.6 เครื่องมือที่ใช้รวบรวมข้อมูลในการวิจัยส่วนนี้เป็นแบบสอบถาม (Questionnaire) โดย ผู้วิจัยได้สร้างจากแนวคิดที่ได้ศึกษาจากเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องจำนวน 4 ตอนดังนี้

ตอนที่ 1 แบบสอบถามเกี่ยวกับสถานะและคุณลักษณะของกลุ่มตัวอย่างผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ เพศ อายุ วุฒิการศึกษา อาชีพ รายได้ ประเภทที่อยู่อาศัย

ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับระดับความพึงพอใจต่อรูปแบบ ความสวยงาม ประโยชน์ ใช้ง่าย ขนาดสัดส่วน

แบบสอบถามเป็นมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามแบบของลิเคิร์ท (Likert Scale) 5 ระดับคือ

5	หมายถึง	มีความเหมาะสมมากที่สุด
4	หมายถึง	มีความเหมาะสมมาก
3	หมายถึง	มีความเหมาะสมปานกลาง
2	หมายถึง	มีความเหมาะสมน้อย
1	หมายถึง	มีความเหมาะสมน้อยที่สุด

ตอนที่ 3 เป็นแบบสอบถามเพื่อประเมินการตัดสินใจในการเลือกซื้อ

ตอนที่ 4 เป็นคำถามแบบปลายเปิดเกี่ยวกับปัญหาความคิดเห็น และข้อเสนอแนะ

3.2.7 การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

3.2.8 การเก็บรวบรวมข้อมูล

- นำแบบสอบถามไปดำเนินการเก็บข้อมูล
- หลังจากเก็บข้อมูลเรียบร้อยแล้ว และตรวจสอบความสมบูรณ์ของแบบสอบถาม แล้วจึงนำข้อมูลที่ได้ไปวิเคราะห์ประเมินผลข้อมูลทางสถิติต่อไป

3.2.9 การวิเคราะห์ข้อมูล

- แบบสอบถามความพึงพอใจหาค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) ของระดับความเหมาะสมของเฟอร์นิเจอร์ประเภท ที่นั่งรับแขก โดยแบ่งเกณฑ์ได้ดังนี้

4.50-5.00	หมายถึง	มีความเหมาะสมมากที่สุด
3.50-4.49	หมายถึง	มีความเหมาะสมมาก
2.50-3.49	หมายถึง	มีความเหมาะสมปานกลาง
1.50-2.49	หมายถึง	มีความเหมาะสมน้อย
1.00-1.49	หมายถึง	มีความเหมาะสมน้อยที่สุด

- ข้อมูลที่เป็นคำถามแบบปลายเปิดเป็นความคิดเห็นและ ข้อเสนอแนะ

3.2.10 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

วิเคราะห์ข้อมูลโดยผู้วิจัยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปในการวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติประกอบการนำเสนอผลวิเคราะห์ดังต่อไปนี้และกระบวนการผลิต

- ค่าร้อยละ (Percentage) ใช้สูตรดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด, 2553 : 10)

$$P = \frac{f}{n} \times 100$$

เมื่อ P แทน ค่าเฉลี่ย
f แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมด
n แทน ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง

- ค่าเฉลี่ยเลขคณิตโดยใช้สูตร (ชูศรีวงศ์รัตน์, 2549: 40)

$$\bar{X} = \frac{\sum x}{n}$$

เมื่อ \bar{X} แทน ค่าเฉลี่ย
 $\sum x$ แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมด
n แทน ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง

- สูตรความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) (ชูศรีวงศ์รัตน์, 2541: 66)

$$S = \sqrt{\frac{n\sum x^2 - (\sum x)^2}{n(n-1)}}$$

เมื่อ S แทน ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนกลุ่มตัวอย่าง
X แทน คะแนนแต่ละตัวในกลุ่มตัวอย่าง
n แทน ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง
 $n\sum x^2$ ผลรวมของคะแนนแต่ละตัวยกกำลังสอง
 $(\sum x)^2$ ผลรวมของคะแนนทั้งหมดยกกำลังสอง

3.3 สรุปผลและนำเสนอผลงาน

3.3.1 สรุปผล และรวบรวมผลการดำเนินงาน

3.3.2 นำเสนอผลงานโดยการเผยแพร่บทความลงในวารสารวิชาการหรือจัดนิทรรศการเผยแพร่ผลงาน

บทที่ 4

ผลการดำเนินงานวิจัย

การนำเสนอข้อมูลผลการวิเคราะห์และรูปแบบเทคนิคการสานรังงอบ ของกลุ่มงอบไทยโบราณ จ.พระนครศรีอยุธยา ทดลองรูปแบบที่ใช้เทคนิคและรูปแบบของการสานรังงอบ เพื่อให้ได้มาซึ่งเครื่องเรือนหวาย โดยผู้วิจัยได้นำเสนอผลการวิเคราะห์ และผลการทดลองซึ่งแบ่งออกดังนี้

- 4.1 ผลวิเคราะห์จากการศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับการสานรังงอบ
- 4.2 ผลวิเคราะห์จากการทดลอง
- 4.3 สรุปแนวทางการออกแบบ
- 4.4 ผลวิเคราะห์ของผู้เชี่ยวชาญในด้านต่างๆ
- 4.5 ผลวิเคราะห์ความพึงพอใจของกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อชิ้นงาน
- 4.6 ขั้นตอนการผลิตชิ้นงาน

4.1 ผลวิเคราะห์จากการศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับเทคนิคและวิธีการการสานรังงอบ

ผู้วิจัยได้คิดวิธีการในการสร้างสรรค์วิธีในการพัฒนารังงอบ ในกระบวนการที่ไม่ซับซ้อน ดังนี้

ส่วนที่ 1 การทำสีของวัสดุที่คาดว่าจะใช้ในงานออกแบบทั้งการทำสีของเส้นตอกในการสาน และหวายแท้ โดยผู้วิจัยจะนำวัสดุต่างๆมาย้อมสีทั้งสีธรรมชาติและสีเคมี มีการสร้างลวดลายโดยการมัดให้เกิดลาย และการย้อมจากการดูดสีของวัสดุ โดยมีระยะเวลาการย้อม 1 วัน และ 1 สัปดาห์ เพื่อนำคุณสมบัติการทำสีใช้ในการออกแบบผลิตภัณฑ์

ส่วนที่ 2 การออกแบบรูปทรงที่มาจาก การสานรังงอบด้วยวิธีต่างๆ ด้วยการขึ้นรูปในแบบต่างๆทั้งการลดและเพิ่มขึ้นส่วนการสาน การทับซ้อนและการยึดหุบของรังงอบ จากวิธีการที่ไม่ยุ่งยาก โดยผู้วิจัยสานรังงอบจากวัสดุอื่นเช่น ลวด หวายเทียม ไม้หวาย เชือก อีกทั้งการนำรังงอบแต่ละขนาดมาซ้อนกันเพื่อให้เกิดลวดลายและรูปแบบต่างๆกันไป เพื่อนำคุณสมบัติต่างๆที่ได้จากการทดลองมาใช้ในการออกแบบ

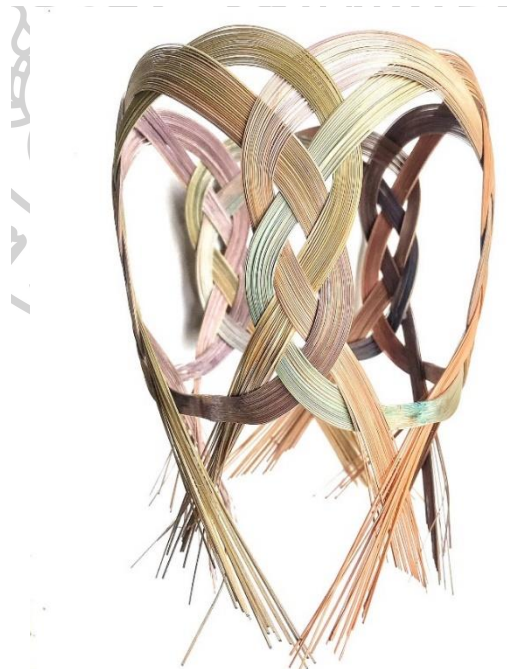
ส่วนที่ 3 การทดลองการทำข้อต่อของเส้นหวายโดยการนำเทคนิคการสานขอบงอบ และเทคนิคการเจาะไม้มาใช้ในการทดลอง เช่น การถักยึดหวายในลวดลายต่างๆ ด้วยไनों่น ด้าย เชือก ล่ม การทำข้อต่อเพื่อเพิ่มความยาวและความแข็งแรงของเส้นหวาย ทั้งการเจาะแบบทะลุ และการเจาะไม่ทะลุแผ่นไม้ เพื่อนำคุณสมบัติต่างๆที่ได้ในการทดลองมาออกแบบผลิตภัณฑ์

4.2 ผลวิเคราะห์จากการทดลอง

4.2.1 ผลจากการทดลองการทำสี ของเส้นตอกและเส้นหวาย

ภาพที่ 53 การย้อมสีเคมีเส้นตอกสำหรับการทำรังงอบ
ที่มาจาก : ผู้วิจัย

ภาพที่ 54 การย้อมสีเคมีที่เส้นตอกด้วยเทคนิคการมัดด้วยเชือกฟาง
ที่มาจาก : ผู้วิจัย

ภาพที่ 55 การย้อมสีเคมีที่เส้นตอกด้วยเทคนิคการดุนสีของเส้นตอก
ที่มาจาก : ผู้วิจัย

แต่งสีด้วยโคลน			
1 วัน		7 วัน	
เส้นหวายปกติ	พ่นเส้นหวายเพื่อให้เกิดลาย	เส้นหวายปกติ	พ่นเส้นหวายเพื่อให้เกิดลาย
			

ภาพที่ 56 การย้อมสีเส้นหวายด้วยสีธรรมชาติ (โคลน)
ที่มาจาก : ผู้วิจัย

ภาพที่ 57 การย้อมสีเส้นหวายด้วยสีธรรมชาติ (มะกูด)
ที่มาจาก : ผู้วิจัย

ภาพที่ 58 การย้อมสีเส้นหวายด้วยสีธรรมชาติ (ขมิ้น)
ที่มาจาก : ผู้วิจัย

ภาพที่ 59 การย้อมสีเส้นหวายด้วยสีธรรมชาติ (เฮนนำ)
ที่มาจาก : ผู้วิจัย

ภาพที่ 60 การย้อมสีเส้นหวายด้วยสีธรรมชาติ (ต่างทับทิม)
ที่มาจาก : ผู้วิจัย

ภาพที่ 63 การย้อมสีเส้นหวายด้วยสีธรรมชาติ (ยางกล้วย)
ที่มาจาก : ผู้วิจัย

ภาพที่ 64 การย้อมสีเส้นหวายด้วยสีธรรมชาติ (น้ำชาข้าว)
ที่มาจาก : ผู้วิจัย

ภาพที่ 65 การย้อมสีเส้นหวายด้วยสีธรรมชาติ (หญ้านาง)

ที่มาจาก : ผู้วิจัย

ภาพที่ 66 การย้อมสีเส้นหวายด้วยสีธรรมชาติ (ใบหูกวาง)

ที่มาจาก : ผู้วิจัย

ภาพที่ 67 การย้อมสีเส้นหวายด้วยสีธรรมชาติ (ฝาง)
ที่มาจาก : ผู้วิจัย

ภาพที่ 68 การย้อมสีเส้นหวายด้วยสีธรรมชาติ (กำมะถัน)
ที่มาจาก : ผู้วิจัย

ตารางที่ 4 สรุปผลจากการทดลองการทำสีของเส้นตอกและหวาย และลวดลายที่เกิดจากการย้อมสี ด้วยเทคนิคและเวลาที่แตกต่างกัน มาใช้ในการออกแบบเฟอร์นิเจอร์

วิธีการทดลอง	รูปแบบ	ข้อดี	ข้อเสีย				
1. ย้อมด้วยสีเคมี (ตอก)		สีสดย้อมติดง่ายใช้เวลาไม่นาน	อาจส่งผลอันตรายต่อสุขภาพ				
2. ย้อมด้วยสีเคมี (ตอก) เทคนิคมัดย้อม		สีติดทน เกิดลายไล่สี เกิดความสวยงามมากขึ้น	ไม่สามารถคุมให้เหมือนกันได้ทุกเส้น				
3. ย้อมด้วยสีเคมี (ตอก) เทคนิคดูดสีจากเส้นตอก		สีมีความกลืนกับผิวตอกมากขึ้น สีไม่จืดทำให้งานดูทันสมัยมากขึ้น	ไม่สามารถคุมให้เหมือนกันได้ทุกเส้น				
4. ย้อมหวายด้วยโคลน	<p>แห้งสีด้วยโคลน</p> <table border="1"> <thead> <tr> <th>1 วัน</th> <th>7 วัน</th> </tr> </thead> <tbody> <tr> <td></td> <td></td> </tr> </tbody> </table>	1 วัน	7 วัน			ผิวเงาขึ้น	ล้างยากโคลนฝังผิวที่แตกตัวหวาย
1 วัน	7 วัน						
5. ย้อมหวายด้วยมะกรูด	<p>แห้งสีด้วยมะกรูด</p> <table border="1"> <thead> <tr> <th>1 วัน</th> <th>7 วัน</th> </tr> </thead> <tbody> <tr> <td></td> <td></td> </tr> </tbody> </table>	1 วัน	7 วัน			ผิวเงาขึ้น ผิวหวายเข้มขึ้น	ถ้าแช่นานแล้วเน่า
1 วัน	7 วัน						
6. ย้อมหวายด้วยขมิ้น	<p>แห้งสีด้วยขมิ้น</p> <table border="1"> <thead> <tr> <th>1 วัน</th> <th>7 วัน</th> </tr> </thead> <tbody> <tr> <td></td> <td></td> </tr> </tbody> </table>	1 วัน	7 วัน			ผิวสีเหลืองเข้ม	กลืนแรงติดหวาย
1 วัน	7 วัน						

วิธีการทดลอง	รูปแบบ	ข้อดี	ข้อเสีย
7. ย้อมหวายด้วยเฮนน้ำ		ผิวเงาติดสีง่าย สีสอกน้ำตาลเข้ม	กลืนแรง เนื้อเฮนน้ำ ล้างยากติดเปลือกหวาย
8. ย้อมหวายด้วยต่างทับทิม		ย้อมติดง่าย ผิวสีดำ	ตรงผิวหวายที่มีตำหนิสีจะฝังทำให้เห็นตำหนิชัดเจน
9. ย้อมหวายด้วยผงคราม		-	สีไม่ค่อยติด ผงสีจะฝังทำให้เห็นตำหนิชัด
10. ย้อมหวายด้วยกระเจี๊ยบ		-	ย้อมผิวหวายไม่ติดเห็นตำหนิชัดขึ้น
11. ย้อมหวายด้วยยางกล้วย		-	เมื่อแห้งแล้วทำความสะอาดยาก เหนียวติดหวาย
12. ย้อมหวายด้วยน้ำชาข้าว		ผิวหวายเนียนขึ้นเงาผิวหวายขาวขึ้น	-
13. ย้อมหวายด้วยฝาง		ผิวเงาขึ้น ติดสีเข้มขึ้นเรื่อยๆเมื่อแช่นาน	-

วิธีการทดลอง	รูปแบบ	ข้อดี	ข้อเสีย
14. ย้อม หวายด้วย หญ้านาง		สีของผิวหวายเข้มขึ้น	ถ้าแช่นานแล้วเน่า กลิ่นติดหวาย
15. ย้อม หวายด้วยใบหู กวาง		ผิวหวายเงาขึ้นสีเข้ม ขึ้นติดไปทางสีเหลือง ผิวหวายเนียนขึ้น	-
16. ย้อม หวายด้วย กำมะถัน		ผิวเงาขึ้นมาก	ย้อมยากเนื่องจาก ตอนผสมผงกำมะถัน จะปลิวง่ายและไม่ ค่อยเข้ากับน้ำ

4.2.2 ผลจากการทดลองการใช้เส้นตอกในการสานรังงอบขึ้นรูปทรง

ภาพที่ 69 การขึ้นรูปเส้นตอก 1 เส้น โดยการขัดสลับและถักยึดไว้ด้วยด้าย
ที่มาจาก : ผู้วิจัย

ภาพที่ 70 การขึ้นรูปเส้นตอก 2 เส้นโดยการขัดสลับและถักยึดไว้ด้วยด้าย
ที่มาจาก : ผู้วิจัยภาพที่

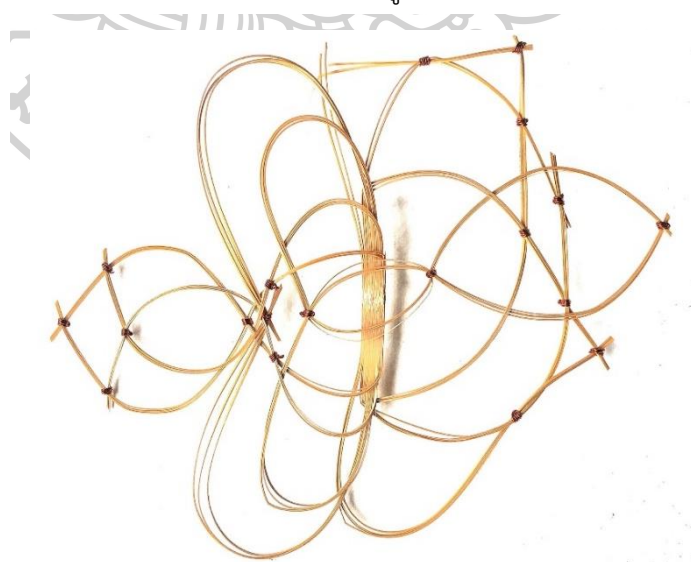
ภาพที่ 71 การขึ้นรูปเส้นตอก 1 เส้นโดยการถักยึดไว้ด้วยลวด
ที่มาจาก : ผู้วิจัย

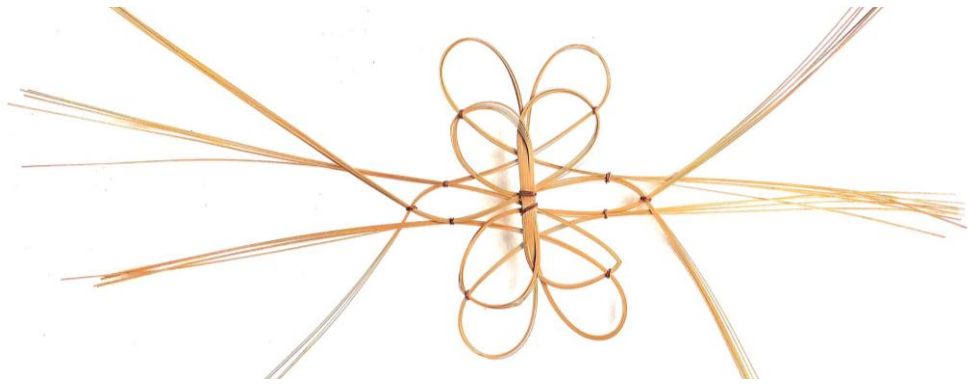
ภาพที่ 72 การขึ้นรูปเส้นตอก 1 เส้นโดยการถักยึดไว้ด้วยลวด
ที่มาจาก : ผู้วิจัย

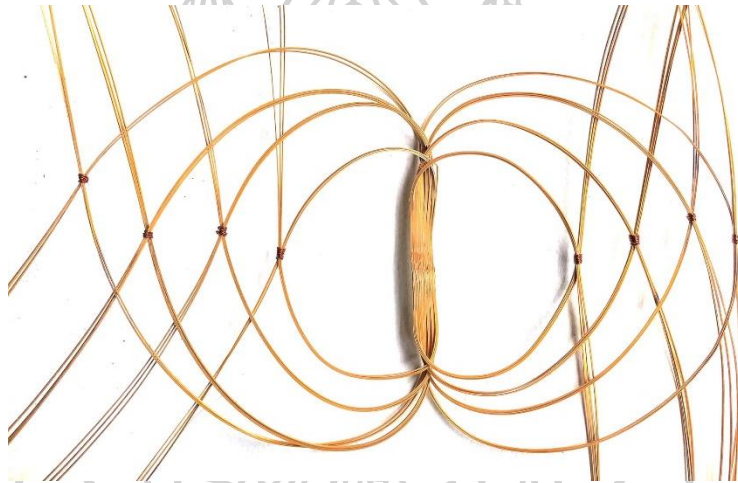
ภาพที่ 73 การขึ้นรูปเส้นตอก 1 เส้นโดยการถักยึดไว้ด้วยลวด
ที่มาจาก : ผู้วิจัย

ภาพที่ 74 การขึ้นรูปเส้นตอก 1 เส้นโดยการถักยึดไว้ด้วยลวด
ที่มาจาก : ผู้วิจัย

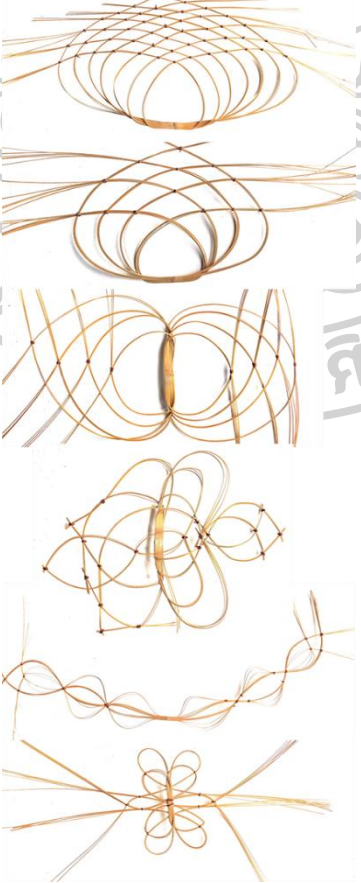

ภาพที่ 75 การขึ้นรูปเส้นตอก 1 เส้นโดยการถักยึดไว้ด้วยลวด
ที่มาจาก : ผู้วิจัย

ภาพที่ 76 การขึ้นรูปเส้นตอก 1 เส้นโดยการถักยึดไว้ด้วยลวด
ที่มาจาก : ผู้วิจัย

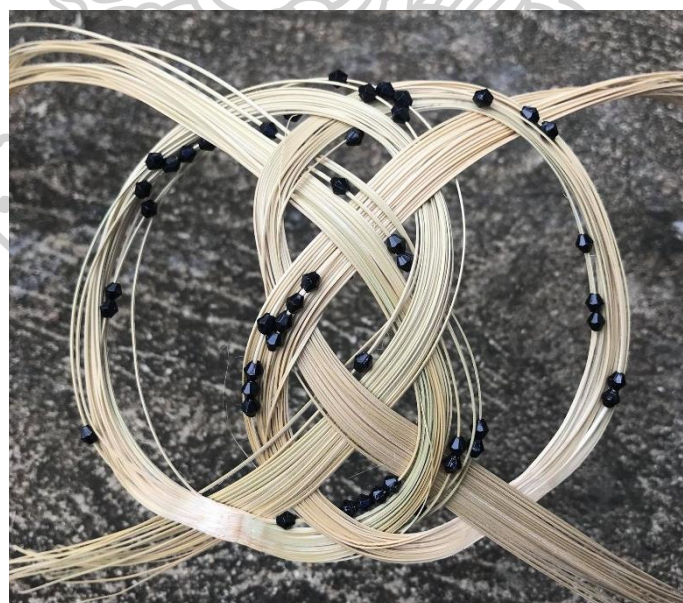
ตารางที่ 5 สรุปผลจากการทดลองการใช้เส้นตอกในการสานรังอบขึ้นรูปทรง มาใช้ในการออกแบบเฟอร์นิเจอร์

วิธีการทดลอง	รูปแบบ	ข้อดี	ข้อเสีย
1. การขึ้นรูปเส้นตอก 1 เส้น โดยการขัดสลับและถักยึดไว้ด้วยด้าย		การเรียงเส้นสลับกัน ทำให้งานดูเรียบร้อย เกิดความยืดหยุ่นเมื่อกดทับ	การรับน้ำหนักของเส้นตอกไม่สามารถใช้ได้จริงในงานเฟอร์นิเจอร์
2. การขึ้นรูปเส้นตอก 2 เส้น โดยการขัดสลับและถักยึดไว้ด้วยด้าย		การเรียงเส้นสลับกันทำให้งานดูเรียบร้อย เกิดความยืดหยุ่นเมื่อกดทับ	การรับน้ำหนักของเส้นตอกไม่สามารถใช้ได้จริงในงานเฟอร์นิเจอร์
3. การขึ้นรูปเส้นตอก 1 เส้น โดยการถักยึดไว้ด้วยลวด (หลายลาย)		มองเห็นรูปแบบการเรียงของเส้นตอกในรูปแบบต่างๆได้ชัดเจน	ช่องที่สานห่างไม่สามารถรับแรงกดทับได้

4.2.3 ผลจากการทดลองการสานด้วยเทคนิคการสานรังอบ

ภาพที่ 77 การสานรังอบจากเส้นตอกซุบยางพารา
ที่มาจาก : ผู้วิจัย

ภาพที่ 78 การสานรังอบจากเส้นตอกและวัสดุผสมลูกปัด
ที่มาจาก : ผู้วิจัย

ภาพที่ 79 การสานรังงอบจากเส้นตอกและวัสดุผสมลูกปัดปล้องอ้อย
ที่มาจาก : ผู้วิจัย

ภาพที่ 80 การสานรังงอบจากเส้นตอกถักกับเส้นด้าย
ที่มาจาก : ผู้วิจัย

ภาพที่ 81 การสานรังอบจากเส้นตอกถักกับยางยืด
ที่มาจาก : ผู้วิจัย

ภาพที่ 82 การสานรังอบจากเส้นตอกพันด้วยลวด
ที่มาจาก : ผู้วิจัย

ภาพที่ 83 การสานรังอบจากเส้นตอกพันด้วยยางยืด
ที่มาจาก : ผู้วิจัย

ภาพที่ 84 การสานรังอบจากเส้นตอกพันด้วยเส้นด้ายแบบถัก
ที่มาจาก : ผู้วิจัย

ภาพที่ 85 การสานรังงอบ 3 ขา จากเส้นลวด
ที่มาจาก : ผู้วิจัย

ภาพที่ 86 การสานรังงอบ 4 ขา จากเส้นลวด
ที่มาจาก : ผู้วิจัย

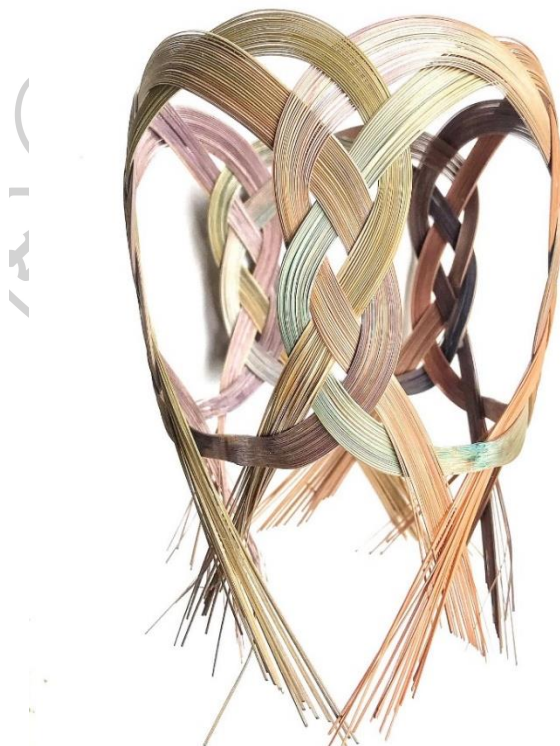
ภาพที่ 87 การสานรังงอบ 3 ขา จากเส้นตอกที่ย้อมสีเคมี โดยใช้สีคู่ข้างเคียง
ที่มาจาก : ผู้วิจัย

ภาพที่ 88 การสานรังงอบ 4 ขา จากเส้นตอกที่ย้อมโดยเทคนิคดุดสีของเส้นตอก
โดยसानไล่สีเอิร์ทโทน
ที่มาจาก : ผู้วิจัย

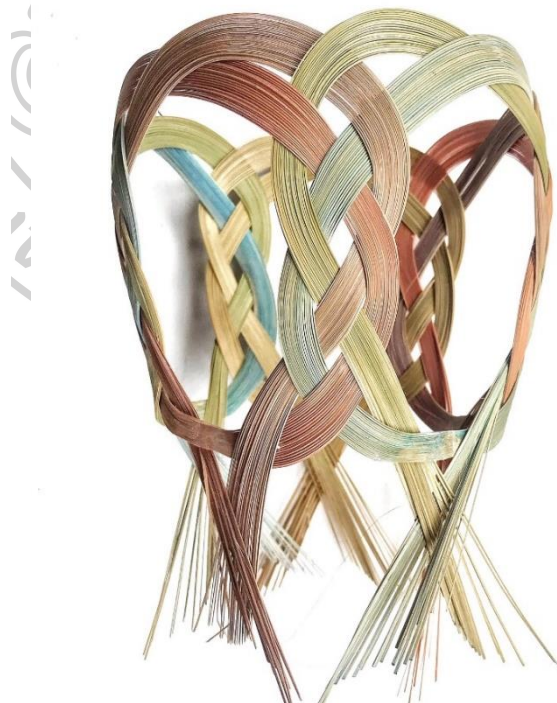
ภาพที่ 89 การสานรังอบ 6 ขา จากเส้นตอกที่ผ่านการย้อมสีเคมีสานสลับสีกัน
ที่มาจาก : ผู้วิจัย

ภาพที่ 90 การสานรังอบ 5 ขา จากเส้นตอกที่ผ่านการย้อมสีเคมีด้วยเทคนิคมัดย้อม
ที่มาจาก : ผู้วิจัย

ภาพที่ 91 การสานรังอบ 6 ขา จากเส้นตอกที่ผ่านการย้อมสีเคมีด้านเดียวสานสลับกัน
ที่มาจาก : ผู้วิจัย

ภาพที่ 92 การสานรังอบ 5 ขา จากเส้นตอกที่ผ่านการย้อมสีเคมีด้วยเทคนิคมัดย้อม
ด้านละสีสานสลับกัน
ที่มาจาก : ผู้วิจัย

ภาพที่ 93 การสานรังงอบ 4 ขา จากหวายเทียม ขนาด 45x45 cm.
ที่มาจาก : ผู้วิจัย

ภาพที่ 94 การสานรังงอบ 3 ขา จากหวายเทียม ขนาด 45x45 cm.
ที่มาจาก : ผู้วิจัย

ตารางที่ 6 สรุปผลจากการทดลองการสานด้วยเทคนิคการสานรังงอบด้วยวัสดุต่างๆ เพื่อนำคุณสมบัติที่ได้มาใช้ในการออกแบบเฟอร์นิเจอร์

วิธีการทดลอง	รูปแบบ	ข้อดี	ข้อเสีย
1. การสานรังงอบจากเส้นตอกซุบยางพารา		-	ตอกแข็งมาก ทำให้การสานยากมากขึ้น
2. การสานรังงอบผสมลูกปัด		สร้างความแปลกใหม่มากขึ้น	งานดูไม่เรียบร้อย คมลูกปัดให้อยู่เฉพาะจุดได้ยาก
3. การสานรังงอบผสมลูกปัด (ป้องอ้อย)		สวยงามมากขึ้นมีความระยิบระยับจากป้องอ้อย	คมลูกปัดให้อยู่เฉพาะจุดได้ยาก
4. การสานรังงอบจากเส้นตอกถักกับเส้นด้าย		มีความแปลกใหม่มากขึ้น	งานดูรกและใช้เวลาในการทำอย่างมาก
5. การสานรังงอบจากเส้นตอกถักกับยางยืด		-	งานดูไม่สะอาดไม่เพิ่มคุณสมบัติใดๆ

วิธีการทดลอง	รูปแบบ	ข้อดี	ข้อเสีย
6. การสานรังงอบจากเส้นตอกพันด้วยเส้นลวด		สามารถดัดโค้งงอได้	ระหว่างสานลวดมีความคมบาดมือผู้สานทำให้การสานยากยิ่งขึ้น
7. การสานรังงอบจากเส้นตอกที่พันด้วยยางยืด		-	ชิ้นงานดูรกและไม่ได้เพิ่มคุณสมบัติพิเศษใด
8. การสานรังงอบจากเส้นตอกที่พันด้วยด้ายแบบถัก		มีความสวยงามและแปลกใหม่	เส้นตอกไม่เรียงตัวเพราะว่าบริเวณเส้นที่พันมีขนาดหนากว่าเส้นอื่นๆ
9. การสานรังงอบสามขาจากเส้นลวด		ดัดงอให้เกิดรูปทรงใหม่ๆ ได้ง่าย	ลวดไม่สามารถรับน้ำหนักแรงกดทับได้ การดัดงอสามขาทำได้ยาก
10. การสานรังงอบสี่ขาจากเส้นลวด		ดัดงอให้เกิดรูปทรงใหม่ๆ ได้ง่าย	ลวดไม่สามารถรับน้ำหนักแรงกดทับได้

วิธีการทดลอง	รูปแบบ	ข้อดี	ข้อเสีย
11. การสานรังงอบ 3 ขา จากเส้นตอกที่ย้อม สีเคมี โดยใช้สีคู่ ข้างเคียง		สีสันทสวยงาม	ตั้งไม่ได้รับน้ำหนัก ไม่ได้
12. การสานรังงอบ 4 ขา จากเส้นตอกที่ย้อม โดยเทคนิคดุดสีของ เส้นตอก (สีเอิร์ทโทน)		สีสันทสวยงามเข้ากับ เทรนในปัจจุบัน	ไม่สามารถรับแรงกด ทับหรือน้ำหนักได้ มากๆ
13. การสานรังงอบ 6 ขา จากเส้นตอกที่ผ่าน การย้อมสีเคมีสาน สลับสีกัน		สีสันทสดใสสวยงาม	ไม่สามารถรับแรงกด ทับหรือน้ำหนักได้ มากๆ
14. การสานรังงอบ 5 ขา จากเส้นตอกที่ผ่าน การย้อมสีเคมีด้วยเทคนิ กมัดย้อม		สีสันทสดใสสวยงามมี การไล่สีทำให้ดูโทนสี ทันสมัยมากขึ้น	ไม่สามารถรับแรงกด ทับหรือน้ำหนักได้ มากๆ
15. การสานรังงอบ 6 ขา จากเส้นตอกที่ผ่าน การย้อมสีเคมีด้าน เดียวสานสลับกัน		การเล่นสีทำให้สีสันทไป ในแนวทงน่ารักดูไม่ โบราณ	ไม่สามารถรับแรงกด ทับหรือน้ำหนักได้ มากๆ

วิธีการทดลอง	รูปแบบ	ข้อดี	ข้อเสีย
<p>16. การสานรังงอบ 5 ขา จากเส้นตอกที่ผ่านการย้อมสีเคมีด้วยเทคนิคมัดย้อมด้านละสีสลับกัน</p>		<p>สีสดใสสวยงามมีการไล่สีทำให้ดูโทนสีทันสมัยมากขึ้น</p>	<p>ไม่สามารถรับแรงกดทับหรือน้ำหนักได้มากนัก</p>
<p>17. การสานรังงอบ 4 ขา จากหวายเทียมขนาด 45x45 cm.</p>		<p>รับน้ำหนักและแรงกดทับได้ประมาณ 10-15 กิโลกรัม สานง่าย</p>	<p>ถ้าใช้ในงานเฟอร์นิเจอร์รับน้ำหนักยังไม่ดีพอมือช่องว่างกว้างเกินไปในการรับแรงกด</p>
<p>18. การสานรังงอบ 3 ขา จากหวายเทียมขนาด 45x45 cm.</p>		<p>รับน้ำหนักและแรงกดทับได้ประมาณ 10-15 กิโลกรัม สานง่าย</p>	<p>ถ้าใช้ในงานเฟอร์นิเจอร์รับน้ำหนักยังไม่ดีพอมือช่องว่างกว้างเกินไปในการรับแรงกด ตั้งยาก เอนและล้มง่าย</p>

4.2.4 ผลจากการทดลองการยัดหุบและการทับซ้อนของรังอบ

ภาพที่ 95 ขนาดของรังอบของกลุ่มชุมชนงอบไทยโบราณ

ที่มาจาก : ผู้วิจัย

ภาพที่ 96 การยัดหุบของรังอบขนาดเล็ก

ที่มาจาก : ผู้วิจัย

ภาพที่ 97 การซ้อนทับกันของรังงอบขนาดเล็ก
ที่มาจาก : ผู้วิจัย

ภาพที่ 98 การยืดหุบของรังงอบขนาดกลาง
ที่มาจาก : ผู้วิจัย

ภาพที่ 99 การซ้อนทับกันของรังอบขนาดกลาง
ที่มาจาก : ผู้วิจัย

ภาพที่ 100 การยึดหุบของรังอบขนาดใหญ่
ที่มาจาก : ผู้วิจัย

ภาพที่ 101 การซ้อนทับกันของรังอบขนาดใหญ่
ที่มาจาก : ผู้วิจัย

ตารางที่ 7 สรุปผลจากการทดลองการยืดหยุ่นและการทับซ้อนกันของรังงอบ เพื่อนำรูปทรงและคุณสมบัติที่ได้มาใช้ในการออกแบบเฟอร์นิเจอร์

วิธีการทดลอง	รูปแบบ	ข้อดี	ข้อเสีย
<p>1. การยืดหุบและการซ้อนทับกันของรังงอบขนาดเล็ก</p>		<p>ดัดงุ้มลงได้น้อย กางออกได้ไม่มาก</p>	<p>รับน้ำหนักไม่ได้ ไม่ค่อยเกิด ลวดลาย เนื่องจากลายเล็ก ซ้อนทับกันจนไม่เห็น</p>
<p>1. การยืดหุบและการซ้อนทับกันของรังงอบขนาดกลาง</p>		<p>สามารถยืดหุบได้ เยอะเนื่องจากมี ขนาดขามากกว่า ทุกขนาด</p>	<p>รับน้ำหนักไม่ได้ ลวดลายที่ทับ ซ้อนกันไม่ค่อย เกิดแต่จะเห็นชัด ในเมื่ออยู่ชั้น เดียวและยืดหุบ</p>

วิธีการทดลอง	รูปแบบ	ข้อดี	ข้อเสีย
3. การยัดหุบและการซ้อนทับกันของรังงอบขนาดใหญ่		สามารถยัดหุบได้มากเนื่องจากขนาดใหญ่ความยาวเยอะ	รับน้ำหนักไม่ได้เกิดลวดลายที่ซ้อนทับกันให้เห็นได้ชัดเจน

4.2.5 ผลจากการทดลองการทำข้อต่อเพื่อต่อความยาวของเส้นหวาย

ภาพที่ 102 การทำข้อต่อแบบเจาะไม้ทะลุ สอดหวายเทียม 1 เส้น

ที่มาจาก : ผู้วิจัย

ภาพที่ 103 การทำข้อต่อแบบเจาะไม้ทะลุ สอดหวายเทียม 5 เส้น

ที่มาจาก : ผู้วิจัย

ภาพที่ 104 การทำข้อต่อโดยใช้ด้ายในการถักเงื่อนหัวแมลงวันแบบถัก

ที่มาจาก : ผู้วิจัย

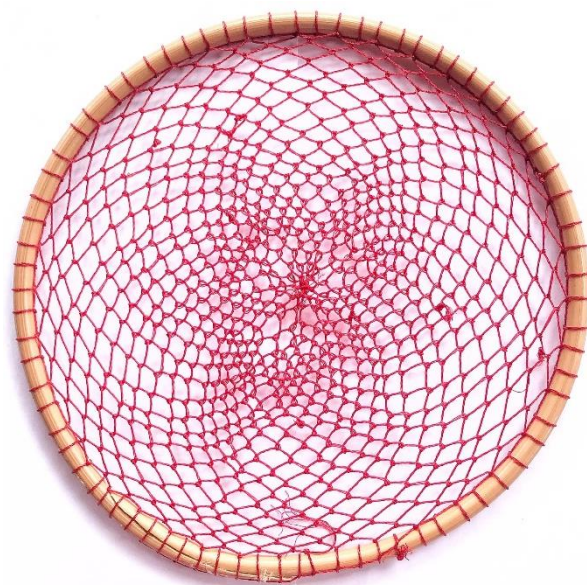
ภาพที่ 105 การทำข้อต่อโดยใช้เชือกไนลอนในการถักสายสัญญาณแบบถัก

ที่มาจาก : ผู้วิจัย

ภาพที่ 106 การทำข้อต่อโดยใช้ด้ายถักลูกโซ่เป็นปลอกสำหรับสวมยึดเส้นหวายให้ติดกัน

ที่มาจาก : ผู้วิจัย

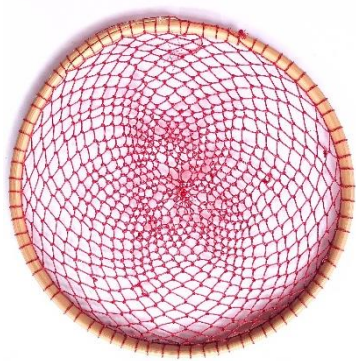
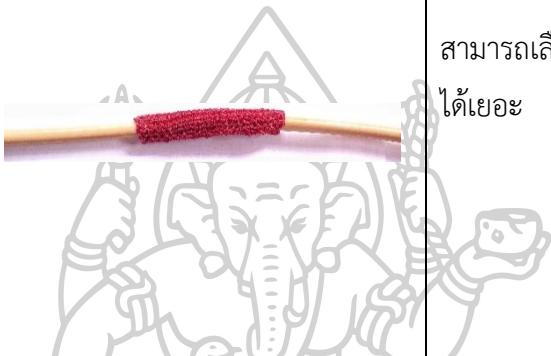
ภาพที่ 107 การทำข้อต่อให้หวายเส้นเดียวกันยึดติดกันโดยการถักหัวแมลงวัน
และถักแหด้านในวงกลม
ที่มาจาก : ผู้วิจัย

ภาพที่ 108 การทำข้อต่อโดยใช้ไนลอนถักลูกโซ่เป็นปลอกสำหรับสวมยึดเส้นหวายให้ติดกัน
ที่มาจาก : ผู้วิจัย

ตารางที่ 8 สรุปผลจากการทดลองการทำข้อต่อเพื่อต่อความยาวของเส้นหวาย เพื่อนำรูปแบบและคุณสมบัติที่ได้มาใช้ในการออกแบบเฟอร์นิเจอร์

วิธีการทดลอง	รูปแบบ	ข้อดี	ข้อเสีย
1. การทำข้อต่อแบบเจาะไม้ทะลุสอดหวายเทียม 1 เส้น		การต่อระหว่างเส้นแน่น เมื่อโค้งงอไม่เกิดการแยกตัวของเส้นหวาย	เหมาะสำหรับต่อความยาวหวายเพียงเส้นเดียว
2. การทำข้อต่อแบบเจาะไม้ทะลุสอดหวายเทียม 5 เส้น		การต่อระหว่างเส้นแน่น เมื่อโค้งงอไม่เกิดการแยกตัวของเส้นหวาย	ความหนาของไม้ อาจทำให้รูปทรงตัดได้ยากขึ้น (ต้องใช้กาวยึดเพื่อให้แข็งแรง)
3. การทำข้อต่อโดยใช้ด้ายในการถักเงื่อนหัวแมลงวันแบบถัก		สามารถเลือกสีเส้นได้เยอะ	เมื่อตัดโค้งหวายติดตัวออกจากกันเส้นด้ายเลอะได้ง่าย
4. การทำข้อต่อโดยใช้เชือกไนลอนในการถักสายสัญญาณแบบถัก		สามารถเลือกสีเส้นได้เยอะ	เมื่อตัดโค้งหวายติดตัวออกจากกัน
5. การทำข้อต่อโดยใช้ด้ายถักลูกโซ่เป็นปลอกสำหรับสวมยึดเส้นหวายให้ติดกัน		สามารถเลือกสีเส้นได้เยอะ	เมื่อตัดโค้งหวายติดตัวออกจากกันเส้นด้ายเลอะได้ง่าย

วิธีการทดลอง	รูปแบบ	ข้อดี	ข้อเสีย
6. การทำข้อต่อให้ หวายเส้นเดียวกัน ยึดติดกันโดยการ ถักหัวแมลงวัน และถักแหด้านใน วงกลม		ได้รูปทรงแปลก ใหม่และสวยงาม	ถักยึดหวายได้ ยากจำเป็นที่ จะต้องใช้กา ช่วยในงาน
7. การทำข้อต่อ โดยใช้ในล่อนถัก ลูกโซ่เป็นปลอก สำหรับสวมยึดเส้น หวายให้ติดกัน		สามารถเลือกสีเส้น ได้เยอะ	ถ้าถักไม่พอดี หวายจะดีดตัว ออกจากกัน

4.2.6 ผลจากการทดลองยึดเส้นหวายในระนาบแนวนอนเข้าด้วยกันด้วยเทคนิคต่างๆ

ภาพที่ 109 การยึดเส้นหวาย 3 เส้น ระนาบแนวนอนจากการเจาะรูไม้
ที่มาจาก : ผู้วิจัย

ภาพที่ 110 การยึดเส้นหวาย 5 เส้น ระบายแบนนอนจากการเจาะรูไม้
ที่มาจาก : ผู้วิจัย

ภาพที่ 111 การยึดเส้นหวายด้วยการถักเงื่อนหัวแมลงวันด้วยด้าย
ที่มาจาก : ผู้วิจัย

ภาพที่ 112 การยึดเส้นหวายด้วยการถักเงื่อนหัวแมลงวันด้วยด้ายและแต่งด้วยเงื่อนหางปลาซ่อน
ที่มาจาก : ผู้วิจัย

ภาพที่ 113 การยัดเส้นหวายด้วยการถักเงื่อนหัวแมลงวันแบบถักด้วยไหมพรม
ที่มาจาก : ผู้วิจัย

ภาพที่ 114 การยัดเส้นหวายด้วยการถักเงื่อนหัวแมลงวันจากไหมพรมและแต่งด้วยเงื่อนหางปลาซ้อน
ที่มาจาก : ผู้วิจัย

ภาพที่ 115 การยัดเส้นหวายด้วยการถักเงื่อนหัวแมลงวันจากไนลอนและยัดติดกันด้วย
เงื่อนหางปลาซ้อน
ที่มาจาก : ผู้วิจัย

ภาพที่ 116 การยัดเส้นหวายด้วยการถักเงื่อนหัวแมลงวันแบบถักจากไนลอนและยัดติดกันด้วยเงื่อน
หางปลาช่อน

ที่มาจาก : ผู้วิจัย

ภาพที่ 117 การยัดเส้นหวายด้วยการถักเงื่อนหัวแมลงวันจากไนลอน

ที่มาจาก : ผู้วิจัย

ภาพที่ 118 การยัดเส้นหวายด้วยการถักเงื่อนหัวแมลงวันจากไนลอนและยัดติดกันด้วย
เงื่อนหางปลาช่อน

ที่มาจาก : ผู้วิจัย

ภาพที่ 119 การยึดเส้นหวายด้วยการถักเงื่อนหัวแมลงวันจากเส้นไหมญี่ปุ่น
ที่มาจาก : ผู้วิจัย

ภาพที่ 120 การยึดเส้นหวายด้วยการถักเงื่อนหัวแมลงวันแบบถี่จากเส้นไหมญี่ปุ่น
ที่มาจาก : ผู้วิจัย

ตารางที่ 9 สรุปผลจากการทดลองการยึดเส้นหวายในระนาบแนวนอนเข้าด้วยกันด้วยเทคนิคต่างๆ เพื่อนำรูปแบบและคุณสมบัติที่ได้มาใช้ในการออกแบบเฟอร์นิเจอร์

วิธีการทดลอง	รูปแบบ	ข้อดี	ข้อเสีย
1. การยึดเส้นหวาย 3 เส้น ระนาบ แนวนอนจากการ เจาะรูไม้		-	การเพิ่มหวายจำกัด จำนวนไม่สามารถ เพิ่มได้ถ้าต้องการ ความหนาหรือบาง
2. การยึดเส้นหวาย 5 เส้น ระนาบ แนวนอนจากการ เจาะรูไม้		-	การเพิ่มหวายจำกัด จำนวนไม่สามารถ เพิ่มได้ถ้าต้องการ ความหนาหรือบาง
3. การยึดเส้นหวาย ด้วยการถักเงื่อนหัว แมลงวันด้วยด้าย		เพิ่มจำนวนหวายได้ เรื่อยๆตามความ ต้องการ	ไม่แน่นเส้นหวาย เลื่อนได้
4. การยึดเส้นหวาย ด้วยการถักเงื่อนหัว แมลงวันด้วยด้ายและ แต่งด้วยเงื่อนหาง ปลาช่อน		เพิ่มจำนวนหวายได้ เรื่อยๆตามความ ต้องการ	ไม่แน่นเส้นหวาย เลื่อนได้
5. การยึดเส้นหวาย ด้วยการถักเงื่อนหัว แมลงวันแบบถักด้วย ไหมพรม		เพิ่มจำนวนหวายได้ เรื่อยๆตามความ ต้องการสีสันมิให้ เลือกเยอะ	ไหมพรมทำความ สะอาดยากอาจขาด ได้ถ้ารับการเสียดสี

วิธีการทดลอง	รูปแบบ	ข้อดี	ข้อเสีย
6. การยัดเส้นหวายด้วยการถักเงื่อนหัวแมลงวันจากไหมพรมและแต่งด้วยเงื่อนหางปลาช่อน		เพิ่มจำนวนหวายได้เรื่อยๆตามความต้องการสีส้มให้เลือกเยอะ	ไหมพรมทำความสะอาดยากอาจขาดได้ถ้ารับการเสียดสี
7. การยัดเส้นหวายด้วยการถักเงื่อนหัวแมลงวันจากไนลอนและยึดติดกันด้วยเงื่อนหางปลาช่อน		ยัดเส้นหวายได้แน่นสามารถเพิ่มจำนวนหวายได้เรื่อยๆตามความต้องการ	ขาดได้ถ้าโดนความร้อน
8. การยัดเส้นหวายด้วยการถักเงื่อนหัวแมลงวันแบบถักจากไนลอน		ยัดเส้นหวายได้แน่นสามารถเพิ่มจำนวนหวายได้เรื่อยๆตามความต้องการ	ขาดได้ถ้าโดนความร้อน ขาดได้ถ้าโดนความร้อน
9. การยัดเส้นหวายด้วยการถักเงื่อนหัวแมลงวันจากไนลอน		ยัดเส้นหวายได้แน่นสามารถเพิ่มจำนวนหวายได้เรื่อยๆตามความต้องการ	ขาดได้ถ้าโดนความร้อน
10. การยัดเส้นหวายด้วยการถักเงื่อนหัวแมลงวันจากไนลอนและยึดติดกันด้วยเงื่อนหางปลาช่อน		ยัดเส้นหวายได้แน่นสามารถเพิ่มจำนวนหวายได้เรื่อยๆตามความต้องการ	ไหมเส้นใหญ่ทำให้งานดูไม่ละเอียดและเรียบร้อย

วิธีทดลอง	รูปแบบ	ข้อดี	ข้อเสีย
11. การยัดเส้นหวายด้วยการถักเงื่อนหัวแมลงวันจากเส้นไหมญี่ปุ่น		ยัดเส้นหวายได้แน่น สามารถเพิ่มจำนวนหวายได้เรื่อยๆตามความต้องการ	ไหมเส้นใหญ่ทำให้งานดูไม่ละเอียดและเรียบร้อย
12. การยัดเส้นหวายด้วยการถักเงื่อนหัวแมลงวันแบบถี่จากเส้นไหมญี่ปุ่น		ยัดเส้นหวายได้แน่น สามารถเพิ่มจำนวนหวายได้เรื่อยๆตามความต้องการ	ไหมเส้นใหญ่ทำให้งานดูไม่ละเอียดและเรียบร้อย

4.3 สรุปแนวทางการออกแบบ

ผลการออกแบบเฟอร์นิเจอร์จากการทดลองในรูปแบบต่างๆ ทั้งจากเทคนิคการสานรังอบและเทคนิคอื่นๆ โดยแบ่งออกเป็น 2 แนวทาง คือ

4.3.1 เฟอร์นิเจอร์ที่ใช้เทคนิคการสานรังอบแบบเต็มชิ้นโดยใช้คุณสมบัติของการสานรังอบในการรับน้ำหนัก โดยถ่ายทอดอัตลักษณ์ความเป็นไทยและเทคนิคต่างๆในการทำออบ เช่นการถักขอบออบในรูปแบบต่างๆ การผสมผสานวัสดุที่ใช้ในกระบวนการทำออบคือเชือกไนลอน ทั้งนี้จะนำมาออกแบบเป็นเก้าอี้стулจากหวายโดยออกแบบเป็น 3 รูปแบบดังนี้

ภาพที่ 121 รูปแบบเฟอร์นิเจอร์ A1

ที่มาจาก : ผู้วิจัย

ภาพที่ 122 รูปแบบเฟอร์นิเจอร์ A1 (3D)

ที่มาจาก : ผู้วิจัย

รูปแบบเฟอร์นิเจอร์ A1 ใช้เทคนิคการสานรังอบแบบเต็มชิ้นและปล่อยความยาวของเส้นหวายอีกด้านเพื่อนำมาสานเป็นพนักพิง และใช้เทคนิคการถักเงื่อนหางปลาซ้อนเพื่อตกแต่งส่วนหลังของเก้าอี้

ภาพที่ 123 รูปแบบเฟอร์นิเจอร์ A2

ที่มาจาก : ผู้วิจัย

ภาพที่ 124 รูปแบบเฟอร์นิเจอร์ A2 (3D)

ที่มาจาก : ผู้วิจัย

รูปแบบเฟอร์นิเจอร์ A2 ใช้เทคนิคการสานรังอบแบบเต็มชิ้น และยึดเส้นหวายสองเส้นเข้าด้วยกัน โดยการถักเงื่อนทางปลาช่อน (ทรงรังอบคว่ำ)

ภาพที่ 125 รูปแบบเฟอร์นิเจอร์ A3

ที่มาจาก : ผู้วิจัย

ภาพที่ 126 รูปแบบเฟอร์นิเจอร์ A3 (3D)
ที่มาจาก : ผู้วิจัย

รูปแบบเฟอร์นิเจอร์ A3 ใช้เทคนิคการสานรังอบแบบเต็มชิ้น ยึดเส้นหวายสีเส้นเข้าด้วยกันโดยการถักเงื่อนทางปลาช่อน รัดหัวท้ายด้วยหวายขนาดใหญ่ เบาะสานเปลือกหวายลายหกเหลี่ยม (ลายโครงงอบ)

4.3.2 เฟอร์นิเจอร์ที่ใช้เทคนิคการสานรังอบมาประยุกต์ใช้ในการออกแบบ ทั้งสวดลายจากรังอบและลายเส้นที่ตัดทอน โดยมีการใช้เทคนิคต่างๆในการทำงานบเข้าร่วมอีกทั้งยังใช้วัสดุอื่นๆเข้ามาใช้ในงานออกแบบ เช่น เหล็ก หวายเทียม งานชิ้นนี้ผสมความเป็นไทยและความร่วมสมัยเข้าด้วยกัน จากคุณสมบัติที่กล่าวมาข้างต้นนี้จะนำเสนอออกมาในรูปแบบของเก้าอี้стуลจากหวายโดยออกแบบเป็น 3 รูปแบบดังนี้

ภาพที่ 127 รูปแบบเฟอร์นิเจอร์ B1
ที่มาจาก : ผู้วิจัย

ภาพที่ 128 รูปแบบเฟอร์นิเจอร์ B1 (3D)

ที่มาจาก : ผู้วิจัย

รูปแบบเฟอร์นิเจอร์ B1 ใช้รูปร่างรูปทรงที่ตัดทอนมากจากเส้นที่สานกันของรังงอบ โดยมีการใช้วัสดุ
ร่วมอื่นๆ เช่นโครงเหล็ก

ภาพที่ 129 รูปแบบเฟอร์นิเจอร์ B2

ที่มาจาก : ผู้วิจัย

ภาพที่ 130 รูปแบบเฟอร์นิเจอร์ B2 (3D)

ที่มาจาก : ผู้วิจัย

รูปแบบเฟอร์นิเจอร์ B2 ใช้เทคนิคการสานรังงอบ สานร่วมกับวัสดุอื่นๆ ให้ได้เป็นแผ่นและตัดโค้งใช้เป็นพนักพิงและขาเก้าอี้ในตัว

ภาพที่ 131 รูปแบบเฟอร์นิเจอร์ B3

ที่มาจาก : ผู้วิจัย

ภาพที่ 132 รูปแบบเฟอร์นิเจอร์ B3 (3D)

ที่มาจาก : ผู้วิจัย

รูปแบบเฟอร์นิเจอร์ B3 ใช้เทคนิคการสานรังงอบสานหวายร่วมกับวัสดุอื่นเป็นแผ่นและดัดงอเพื่อใช้เป็นพนักที่นั่ง โดยใช้เส้นที่ใช้ในการทำงานอบถักตกแต่ง

4.4 ผลวิเคราะห์ของผู้เชี่ยวชาญในด้านต่างๆ

ผลการประเมินแบบจากผู้ทรงคุณวุฒิด้านการออกแบบเฟอร์นิเจอร์ ด้านการตลาด และ นักวิชาการ ซึ่งเป็นผู้ที่มีความเชี่ยวชาญ และมีประสบการณ์ที่เกี่ยวข้อง ทำการประเมินเพื่อพิจารณาความเหมาะสม และความเป็นไปได้ในด้านการออกแบบ และการตลาดได้ผลดังนี้

1. ผลการจัดลำดับการประเมินคุณค่าของผลงานการออกแบบเฟอร์นิเจอร์ที่ใช้เทคนิคการสานรังอบแบบเต็มชิ้นโดยใช้คุณสมบัติของการสานรังอบในการรับน้ำหนัก โดยถ่ายทอดอัตลักษณ์ความเป็นไทยและเทคนิคต่างๆในการทำงานอบ พบว่าผลงานการออกแบบในรูปแบบ A (ใช้เทคนิคการสานรังอบเต็มชิ้น) รูปแบบ A3 มีความน่าสนใจเป็นลำดับที่ 1 (4.29 คะแนน) A2 มีความน่าสนใจเป็นลำดับที่ 2 (3.84 คะแนน) และ A1 มีความน่าสนใจเป็นลำดับที่ 3 (3.67 คะแนน)

ลำดับที่ 1 (A3) (4.29)

ลำดับที่ 2 (A2) (3.84)

ลำดับที่ 3 (A1) (3.67)

2. ผลการจัดลำดับการประเมินคุณค่าของผลงานการออกแบบเฟอร์นิเจอร์ที่ใช้เทคนิคการสานรังอบมาประยุกต์ใช้ในการออกแบบ ทั้งลดทอนจากรังอบและลายเส้นที่ตัดทอน พบว่าผลงานการออกแบบในรูปแบบ B (ตัดทอนจากรังอบ) รูปแบบ B3 มีความน่าสนใจเป็นลำดับที่ 1 (4.31 คะแนน) B2 มีความน่าสนใจเป็นลำดับที่ 2 (3.93 คะแนน) และ B1 มีความน่าสนใจเป็นลำดับที่ 3 (3.80 คะแนน)

ลำดับที่ 1 (B3) (4.31)

ลำดับที่ 2 (B2) (3.93)

ลำดับที่ 3 (B1) (3.80)

4.4.1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ข้อมูลทั่วไปของผู้เชี่ยวชาญทั้ง 5 ท่าน
 ตารางที่ 10 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม (ผู้เชี่ยวชาญด้านวิชาการ ด้านการออกแบบและด้าน
 การตลาด)

ชื่อ-นามสกุล	อาชีพ-ตำแหน่ง	ประสบการณ์ (ปี)
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ นภดล สິงวาลเพ็ชร	- อาจารย์สาขาวิชาออกแบบ สร้างสรรค์ มหาวิทยาลัยราช ภัฏสวนสุนันทา - เจ้าของ Brand CHAR CO (ผู้ทรงคุณวุฒิด้านวิชาการ)	9
อาจารย์ เฉลิมพงษ์ อ่อนยง	- อาจารย์แผนกวิชาการออกแบบ วิทยาลัยอาชีวศึกษาเสาวภา - เจ้าของ Brand Coolmaxstudio (ผู้ทรงคุณวุฒิด้านวิชาการ)	6
นาย ธารวุฒิ จุลวงศ์	ประธานกลุ่มมอไทยไบลัน (ผู้ทรงคุณวุฒิด้านการออกแบบ)	23
นาย ฐณพลมงคล กองสิงห์	รับผลิต ผลิตภัณฑ์จากหวายทุก ประเภทส่งไทยและต่างประเทศ (ผู้ทรงคุณวุฒิด้านการออกแบบ)	30
นาง กฤติมา ชีระภากร	- เจ้าของร้าน พิเศษพาณิชย์ - ส่งออกงานหวายในประเทศและ ต่างประเทศ (เกาหลี ญี่ปุ่น) (ผู้ทรงคุณวุฒิด้านการตลาด)	30

ประเมินคุณค่าและความเหมาะสมสำหรับการออกแบบเฟอร์นิเจอร์ โดยแบ่งเกณฑ์ดังนี้

4.50 – 5.00	หมายถึง	ดีมาก
3.50 – 4.49	หมายถึง	ดี
2.50 – 3.49	หมายถึง	ปานกลาง
1.50 – 2.49	หมายถึง	น้อย
1.00 – 1.49	หมายถึง	น้อยมาก

ตารางที่ 11 แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของการประเมินด้านความเหมาะสมสำหรับใช้ในการพักผ่อนและสะท้อนอัตลักษณ์ของรังอบในรูปแบบ A1

	คุณค่าและความเหมาะสมด้านต่างๆ ของ A1	ค่าเฉลี่ย (Mean)	ค่าเบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D.)	ระดับความ เหมาะสม
ด้านเอกลักษณ์และความงาม				
1. ผลิตภัณฑ์สะท้อนอัตลักษณ์ของงานจักสานรังอบ		4.00	0.71	มาก
2. ลักษณะของผลิตภัณฑ์สามารถสะท้อนเอกลักษณ์ความเป็นไทยด้วย รูปทรง สีเส้นและวัสดุ		4.00	0.00	มาก
3. มีรูปแบบที่สื่อถึงความงามที่สามารถนำไปใช้งานได้จริง		3.80	0.84	มาก
4. การขัดกันของเส้นหวายที่สานมีส่วนช่วยส่งเสริมความงามของผลิตภัณฑ์		3.60	0.55	มาก
ด้านประโยชน์ใช้สอย				
1. ผลิตภัณฑ์มีรูปแบบที่เหมาะสมสำหรับการใช้งาน(ที่นั่ง)		3.40	1.14	ปานกลาง
2. ผลิตภัณฑ์มีขนาดสัดส่วนที่เหมาะสมสำหรับการใช้งาน		3.60	0.55	มาก
3. มีประโยชน์ใช้สอยเสริมสำหรับการใช้งาน ด้านหลังเก้าอี้ใช้เก็บของ เช่น หนังสือ		3.40	0.55	ปานกลาง
ด้านการตลาด				
1. รูปแบบของผลิตภัณฑ์มีโอกาสทางการตลาด		3.60	0.55	มาก
2. ผลิตภัณฑ์มีประโยชน์ใช้สอยที่มีความเหมาะสมสะดวกในการใช้งานและตรงความต้องการของกลุ่มเป้าหมาย		3.60	0.55	มาก
3. รูปแบบของผลิตภัณฑ์มีคุณค่าและความคิดสร้างสรรค์ที่แตกต่างจากสินค้าทั่วไปตามท้องตลาด		4.00	0.00	มาก
4. รูปแบบของผลิตภัณฑ์สามารถผลิตได้ในระบบอุตสาหกรรมหรือหัตถอุตสาหกรรม		3.40	0.55	ปานกลาง

จากตารางที่ 11 พบว่าเก้าอี้สตูลรูปแบบ A1 มีรูปแบบที่เหมาะสมการถ่ายทอดอัตลักษณ์ของรังอบ และมีความเหมาะสมในระดับมาก สัดส่วนการใช้งานเหมาะสมกับพื้นที่ในระดับปานกลาง และในด้านการผลิตและรูปแบบความคิดสร้างสรรค์ของผลิตภัณฑ์มีโอกาสเป็นไปได้มาก

ตารางที่ 12 แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของการประเมินด้านความเหมาะสมสำหรับใช้
ในการพักผ่อนและสะท้อนอัตลักษณ์ของรังอบในรูปแบบ A2

 คุณค่าและความเหมาะสมด้านต่างๆ ของ A2	ค่าเฉลี่ย (Mean)	ค่าเบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D.)	ระดับความ เหมาะสม
ด้านเอกลักษณ์และความงาม			
1. ผลิตภัณฑ์สะท้อนอัตลักษณ์ของงานจักสานรังอบ	4.20	0.45	มาก
2. ลักษณะของผลิตภัณฑ์สามารถสะท้อนเอกลักษณ์ ความเป็นไทยด้วย รูปทรง สี สัน และวัสดุ	3.80	0.84	มาก
3. มีรูปแบบที่สื่อถึงความงามที่สามารถนำไปใช้งานได้จริง	4.20	0.84	มาก
4. การขัดกันของเส้นหวายที่สานมีส่วนช่วยส่งเสริมความ งามของผลิตภัณฑ์	4.00	0.71	มาก
ด้านประโยชน์ใช้สอย			
1. ผลิตภัณฑ์มีรูปแบบที่เหมาะสมสำหรับการใช้งาน(ที่นั่ง)	4.00	0.71	มาก
2. ผลิตภัณฑ์มีขนาดสัดส่วนที่เหมาะสมสำหรับการใช้งาน	3.80	0.45	มาก
3. มีประโยชน์ใช้สอยเสริมสำหรับการใช้งาน	3.60	0.55	มาก
ด้านการตลาด			
1. รูปแบบของผลิตภัณฑ์มีโอกาสทางการตลาด	4.00	0.71	มาก
2. ผลิตภัณฑ์มีประโยชน์ใช้สอยที่มีความเหมาะสมสะดวก ในการใช้งานและตรงความต้องการของกลุ่มเป้าหมาย	3.60	0.89	มาก
3. รูปแบบของผลิตภัณฑ์มีคุณค่าและสร้างสรรค์ที่ แตกต่างจากสินค้าทั่วไปตามท้องตลาด	3.20	0.84	ปานกลาง
4. รูปแบบของผลิตภัณฑ์สามารถผลิตได้ในระบบ อุตสาหกรรมหรือหัตถอุตสาหกรรม	3.80	0.84	มาก

จากตารางที่ 12 พบว่าเก้าอี้สตูลรูปแบบ A2 มีรูปแบบที่เหมาะสมการถ่ายทอดอัตลักษณ์ของรังอบ
และมีความเหมาะสมในระดับมาก สัดส่วนการใช้งานเหมาะสมกับพื้นที่และมีประโยชน์ใช้สอยอยู่ใน
ระดับมาก ในด้านการผลิตและการตลาดมีโอกาสเป็นไปได้มากเนื่องจากรูปแบบมีความทันสมัย

ตารางที่ 13 แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของการประเมินด้านความเหมาะสมสำหรับใช้
ในการพักผ่อนและสะท้อนอัตลักษณ์ของรังอบในรูปแบบ A3

	คุณค่าและความเหมาะสมด้านต่างๆ ของ A3	ค่าเฉลี่ย (Mean)	ค่าเบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D.)	ระดับความ เหมาะสม
ด้านเอกลักษณ์และความงาม				
1. ผลิตภัณฑ์สะท้อนอัตลักษณ์ของงานจักสานรังอบ		4.80	0.45	มากที่สุด
2. ลักษณะของผลิตภัณฑ์สามารถสะท้อนเอกลักษณ์ความเป็นไทยด้วย รูปทรง สี สัน และวัสดุ		4.60	0.55	มากที่สุด
3. มีรูปแบบที่สื่อถึงความงามที่สามารถนำไปใช้งานได้จริง		4.40	0.55	มาก
4. การขัดกันของเส้นหวายที่สานมีส่วนช่วยส่งเสริมความงามของผลิตภัณฑ์		4.20	0.45	มาก
ด้านประโยชน์ใช้สอย				
1. ผลิตภัณฑ์มีรูปแบบที่เหมาะสมสำหรับการใช้งาน(ที่นั่ง)		4.20	0.45	มาก
2. ผลิตภัณฑ์มีขนาดสัดส่วนที่เหมาะสมสำหรับการใช้งาน		3.80	0.45	มาก
3. มีประโยชน์ใช้สอยเสริมสำหรับการใช้งาน ด้านหลังเก้าอี้ใช้เก็บของ เช่น หนังสือ		4.40	0.55	มาก
ด้านการตลาด				
1. รูปแบบของผลิตภัณฑ์มีโอกาสทางการตลาด		4.00	0.00	มาก
2. ผลิตภัณฑ์มีประโยชน์ใช้สอยที่มีความเหมาะสม สะดวกในการใช้งานและตรงกับความต้องการของกลุ่มเป้าหมาย		3.80	0.84	มาก
3. รูปแบบของผลิตภัณฑ์มีคุณค่าและความสร้างสรรค์ที่แตกต่างจากสินค้าทั่วไปตามท้องตลาด		4.60	0.55	มากที่สุด
4. รูปแบบของผลิตภัณฑ์สามารถผลิตได้ในระบบอุตสาหกรรมหรือหัตถอุตสาหกรรม		4.40	0.55	มาก

จากตารางที่ 13 พบว่าเก้าอี้สตูลรูปแบบ A3 มีรูปแบบที่เหมาะสมการถ่ายทอดอัตลักษณ์ของรังอบ และมีความเหมาะสมในระดับมากที่สุด ขนาดสัดส่วนในการใช้งานเหมาะสมกับพื้นที่ในระดับมาก ในด้านการผลิตมีโอกาสเป็นไปได้มาก

ตารางที่ 14 แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของการประเมินด้านความเหมาะสมสำหรับใช้
ในการพักผ่อนและสะท้อนอัตลักษณ์ของรังอบในรูปแบบ B1

	คุณค่าและความเหมาะสมด้านต่างๆ ของ B1	ค่าเฉลี่ย (Mean)	ค่าเบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D.)	ระดับความ เหมาะสม
ด้านเอกลักษณ์และความงาม				
1.	ผลิตภัณฑ์สะท้อนอัตลักษณ์ของงานจักสานรังอบ	3.20	0.45	ปานกลาง
2.	ลักษณะของผลิตภัณฑ์สามารถสะท้อนเอกลักษณ์ความเป็นไทยด้วย รูปทรง สี สัน และวัสดุ	3.40	0.55	ปานกลาง
3.	มีรูปแบบที่สื่อถึงความงามที่สามารถนำไปใช้งานได้จริง	3.80	1.10	มาก
4.	การขัดกันของเส้นหวายที่สานมีส่วนช่วยส่งเสริมความงามของผลิตภัณฑ์	4.00	0.71	มาก
ด้านประโยชน์ใช้สอย				
1.	ผลิตภัณฑ์มีรูปแบบที่เหมาะสมสำหรับการใช้งาน(ที่นั่ง)	3.60	0.55	มาก
2.	ผลิตภัณฑ์มีขนาดสัดส่วนที่เหมาะสมสำหรับการใช้งาน	4.00	1.00	มาก
3.	มีประโยชน์ใช้สอยเสริมสำหรับการใช้งาน ด้านหลังเก้าอี้ใช้เก็บของ เช่น หนังสือ	3.80	1.64	มาก
ด้านการตลาด				
1.	รูปแบบของผลิตภัณฑ์มีโอกาสทางการตลาด	3.60	0.55	มาก
2.	ผลิตภัณฑ์มีประโยชน์ใช้สอยที่มีความเหมาะสม สะดวกในการใช้งานและตรงกับความต้องการของกลุ่มเป้าหมาย	4.00	0.71	มาก
3.	รูปแบบของผลิตภัณฑ์มีคุณค่าและความคิดสร้างสรรค์ที่แตกต่างจากสินค้าทั่วไปตามท้องตลาด	4.20	0.45	มาก
4.	รูปแบบของผลิตภัณฑ์สามารถผลิตได้ในระบบอุตสาหกรรมหรือหัตถอุตสาหกรรม	4.20	1.30	มาก

จากตารางที่ 14 พบว่าเก้าอี้สตูลรูปแบบ B1 มีรูปแบบที่เหมาะสมการตัดทอนลายสานของรังอบและมีความเหมาะสมในระดับปานกลาง ขนาดสัดส่วนการใช้งานเหมาะสมกับพื้นที่ในระดับมาก ในด้านการผลิตมีโอกาสเป็นไปได้มาก

ตารางที่ 15 แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของการประเมินด้านความเหมาะสมสำหรับใช้
ในการพักผ่อนและสะท้อนอัตลักษณ์ของรังอบในรูปแบบ B2

 คุณค่าและความเหมาะสมด้านต่างๆ ของ B2	ค่าเฉลี่ย (Mean)	ค่าเบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D.)	ระดับความ เหมาะสม
ด้านเอกลักษณ์และความงาม			
1. ผลิตรถยนต์สะท้อนอัตลักษณ์ของงานจักสานรังอบ	4.00	0.71	มาก
2. ลักษณะของผลิตรถยนต์สามารถสะท้อนเอกลักษณ์ ความเป็นไทยด้วย รูปทรง สี สัน และวัสดุ	4.80	0.45	มากที่สุด
3. มีรูปแบบที่สื่อถึงความงามที่สามารถนำไปใช้งานได้จริง	3.80	0.84	มาก
4. การขัดกันของเส้นหวายที่สานมีส่วนช่วยส่งเสริมความ งามของผลิตรถยนต์	4.00	0.71	มาก
ด้านประโยชน์ใช้สอย			
1. ผลิตรถยนต์มีรูปแบบที่เหมาะสมสำหรับการใช้งาน(ที่นั่ง)	4.00	0.71	มาก
2. ผลิตรถยนต์มีขนาดสัดส่วนที่เหมาะสมสำหรับการใช้งาน	3.60	0.55	มาก
3. มีประโยชน์ใช้สอยเสริมสำหรับการใช้งาน	4.20	0.84	มาก
ด้านการตลาด			
1. รูปแบบของผลิตรถยนต์มีโอกาสทางการตลาด	4.00	0.71	มาก
2. ผลิตรถยนต์มีประโยชน์ใช้สอยที่มีความเหมาะสม สะดวกในการใช้งานและตรงกับความต้องการของ กลุ่มเป้าหมาย	4.20	0.45	มาก
3. รูปแบบของผลิตรถยนต์มีคุณค่าและความสร้างสรรค์ที่ แตกต่างจากสินค้าทั่วไปตามท้องตลาด	3.20	0.84	ปานกลาง
4. รูปแบบของผลิตรถยนต์สามารถผลิตได้ในระบบ อุตสาหกรรมหรือหัตถอุตสาหกรรม	3.40	1.14	ปานกลาง

จากตารางที่ 15 พบว่าเก้าอี้สตูลรูปแบบ B2 มีรูปแบบที่เหมาะสมการตัดทอนลายสานของรังอบและ
มีความเหมาะสมในระดับมาก สัดส่วนการใช้งานเหมาะสมกับพื้นที่ในระดับมาก ในด้านการผลิตมี
โอกาสเป็นไปได้ปานกลางเนื่องจากการรับน้ำหนักและการตัดเส้นหวายเป็นไปได้ยาก

ตารางที่ 16 แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของการประเมินด้านความเหมาะสมสำหรับใช้
ในการพักผ่อนและสะท้อนอัตลักษณ์ของรังอบในรูปแบบ B3

 คุณค่าและความเหมาะสมด้านต่างๆ ของ B3	ค่าเฉลี่ย (Mean)	ค่าเบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D.)	ระดับความ เหมาะสม
ด้านเอกลักษณ์และความงาม			
1. ผลิตภัณฑ์สะท้อนอัตลักษณ์ของงานจักสานรังอบ	4.40	0.55	มาก
2. ลักษณะของผลิตภัณฑ์สามารถสะท้อนเอกลักษณ์ ความเป็นไทยด้วย รูปทรง สีเส้นและวัสดุ	4.20	0.84	มาก
3. มีรูปแบบที่สื่อถึงความงามที่สามารถนำไปใช้งานได้จริง	4.40	0.55	มาก
4. การขัดกันของเส้นหวายที่สานมีส่วนช่วยส่งเสริมความ งามของผลิตภัณฑ์	4.20	0.84	มาก
ด้านประโยชน์ใช้สอย			
1. ผลิตภัณฑ์มีรูปแบบที่เหมาะสมสำหรับการใช้งาน(ที่นั่ง)	4.40	0.55	มาก
2. ผลิตภัณฑ์มีขนาดสัดส่วนที่เหมาะสมสำหรับการใช้งาน	4.20	0.45	มาก
3. มีประโยชน์ใช้สอยเสริมสำหรับการใช้งาน	4.60	0.89	มากที่สุด
ด้านการตลาด			
1. รูปแบบของผลิตภัณฑ์มีโอกาสทางการตลาด	4.40	0.55	มาก
2. ผลิตภัณฑ์มีประโยชน์ใช้สอยที่มีความเหมาะสมสะดวก ในการใช้งานและตรงกับความต้องการของกลุ่มเป้าหมาย	4.40	0.55	มาก
3. รูปแบบของผลิตภัณฑ์มีคุณค่าและความสร้างสรรค์ที่ แตกต่างจากสินค้าทั่วไปตามท้องตลาด	3.80	0.45	มาก
4. รูปแบบของผลิตภัณฑ์สามารถผลิตได้ในระบบ อุตสาหกรรมหรือหัตถอุตสาหกรรม	4.40	0.55	มาก

จากตารางที่ 16 พบว่าเก้าอี้สตูลรูปแบบ B3 มีรูปแบบที่เหมาะสมการตัดทอนลายสานของรังอบและ
มีความเหมาะสมในระดับมาก ขนาดสัดส่วนการใช้งานเหมาะสมกับพื้นที่ในระดับมาก ในด้านการผลิต
มีโอกาสเป็นไปได้มากอาจจะต่อเพิ่มเรื่องการรับน้ำหนักให้แข็งแรงมากยิ่งขึ้น

ตารางที่ 17 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของรูปแบบเฟอร์นิเจอร์ในรูปแบบ A จากการประเมินโดยผู้เชี่ยวชาญด้านวิชาการ ด้านการออกแบบและด้านการตลาด

รูปแบบ A

รูปแบบ	ค่าเฉลี่ย (Mean)	ค่าเบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D.)
	3.67	0.33
	3.84	0.36
	4.29	0.12

ตารางที่ 18 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของรูปแบบเฟอร์นิเจอร์ในรูปแบบ B จากการประเมินโดยผู้เชี่ยวชาญด้านวิชาการ ด้านการออกแบบ และด้านการตลาด

รูปแบบ B

รูปแบบ	ค่าเฉลี่ย (Mean)	ค่าเบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D.)
	3.80	0.65
	3.93	0.41
	4.31	0.22

จากตารางที่ 17-18 พบว่า รูปแบบ A1-A3 (ใช้เทคนิคการสานรังอบเต็มชิ้น) รูปแบบ A3 มีค่าเฉลี่ยเป็นมากที่สุดโดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.29 (S.D.=0.12) รองลงมาเป็นรูปแบบ A2 มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.84 (S.D. = 0.36) และน้อยที่สุดเป็นรูปแบบ A1 มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.67 (S.D.=0.33) รูปแบบ B1-B3 (ตัดทอนจากการสานรังอบ) รูปแบบ B3 มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.31 (S.D.=0.22)

รองลงมาเป็นรูปแบบ B2 มี ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.93 (S.D.=0.41) และน้อยที่สุดเป็นรูปแบบ B3 มี ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.80 (S.D.=0.65)

4.4.2 ข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญทั้ง 5 ท่าน

ตารางที่ 19 ข้อเสนอแนะอื่นๆ จากผู้เชี่ยวชาญ เพื่อพัฒนาผลงานออกแบบเฟอร์นิเจอร์จากเทคนิค การสานรังอบในรูปแบบ A1

รูปแบบ A	ข้อเสนอแนะ				
	ผศ. นภดล สังวาลเพ็ชร	อ. เฉลิมพงศ์ อ่อนयोग	ธรรารุฉิ จุลวงศ์	ฐณพลมงคล กongsingh	กฤติมา ชีระภากร
 รูปแบบ A1	<ul style="list-style-type: none"> - เทคนิคในการทำ - นำสนใจที่ใช้ - เส้นหวายที่ - สานต่อเป็น - พนักพิงเก้าอี้ - ปรับสัดส่วน - ให้เหมาะกับ - กายภาพ 	<ul style="list-style-type: none"> - การใช้ - หวายสาน - เป็นไปได้ - ยากเพราะ - ขนาดเส้น - หวายเมื่อ - ซ้อนกันจะ - หนามาก - พัฒนา - แบบให้ดู - ทันสมัยขึ้น 	<ul style="list-style-type: none"> - รูปแบบ - น่าสนใจ - การสาน - รังอบด้วย - หวายเส้น - ใหญ่ทำได้ - ยาก 	<ul style="list-style-type: none"> - ปรับสัดส่วน - การใช้งานให้ - เหมาะกับ - กายภาพ - ช่วงฐานไม่ - สามารถขึ้นรูป - ด้วยหวายเส้น - ใหญ่ได้อาจจะ - ต้องมีวัสดุอื่น - ช่วยในการรับ - น้ำหนัก 	<ul style="list-style-type: none"> - ปรับสัดส่วน - ให้เหมาะกับ - การใช้งาน - ลายสานยาก - ไม่เหมาะกับ - หวาย - การรับ - น้ำหนักของ - ฐานหวายอาจ - แปะออก

ตารางที่ 20 ข้อเสนอแนะอื่นๆ จากผู้เชี่ยวชาญ เพื่อพัฒนาผลงานออกแบบเฟอร์นิเจอร์จากเทคนิคการสานรังงอบในรูปแบบ A2

รูปแบบ A	ข้อเสนอแนะ				
	ผศ. นภดล สังวาลเพชร	อ. เฉลิมพงศ์ อ่อนยอง	ธรรารุณี จุลวงค์	ฐณพลมงคล กองสิงห์	กฤติมา ชีระภากร
 รูปแบบ A2	<ul style="list-style-type: none"> - ปรับสัดส่วนให้เหมาะกับกายภาพ - ปรับลายถักให้เกิดแพทเทิร์นใหม่ๆ 	<ul style="list-style-type: none"> - การใช้หวายสานทำได้ยากเพราะขนาดเส้นหวายเมื่อซ้อนกันจะหนามาก 	<ul style="list-style-type: none"> - รูปแบบดูทันสมัย - ลองใช้สีเส้นให้หนักถึงออบมากขึ้น 	<ul style="list-style-type: none"> - ถ้าฐานขึ้นรูปด้วยหวายเส้นใหญ่ได้อาจจะต้องมีวัสดุอื่นช่วยรัดด้านล่างเพื่อการรับน้ำหนัก 	<ul style="list-style-type: none"> - การรับน้ำหนักของฐานหวายอาจเบาออก - สานหวายเส้นใหญ่ยาก

ตารางที่ 21 ข้อเสนอแนะอื่นๆ จากผู้เชี่ยวชาญ เพื่อพัฒนาผลงานออกแบบเฟอร์นิเจอร์จากเทคนิคการสานรังงอบในรูปแบบ A3

รูปแบบ A	ข้อเสนอแนะ				
	ผศ. นภดล สังวาลเพชร	อ. เฉลิมพงศ์ อ่อนยอง	ธรรารุณี จุลวงค์	ฐณพลมงคล กองสิงห์	กฤติมา ชีระภากร
 รูปแบบ A3	<ul style="list-style-type: none"> - ปรับลายถักให้เกิดแพทเทิร์นใหม่ๆ - อาจใช้การขึ้นโครงด้วยวัสดุอื่นแล้วสานหุ้ม 	<ul style="list-style-type: none"> - การใช้หวายสานตามภาพทำได้ยาก - ลองใช้การตัดทอนลายมาใช้ในงาน 	<ul style="list-style-type: none"> - วางลายถักในหลายๆรูปแบบ 	<ul style="list-style-type: none"> - ขึ้นรูปตามแบบจากหวายเส้นใหญ่เป็นไปยากมากการใช้ของเส้นหวายทำให้เกิดปัญหา - ไนลอนที่ถักขาดได้ง่าย 	<ul style="list-style-type: none"> - การสานหวายเส้นใหญ่ทำได้ยากมาก - ใช้หวายเส้นใหญ่เป็นโครงสร้างสานวัสดุอื่นทับ

ตารางที่ 22 ข้อเสนอแนะอื่นๆ จากผู้เชี่ยวชาญ เพื่อพัฒนาผลงานออกแบบเฟอร์นิเจอร์จากเทคนิค
การสานรังอบในรูปแบบ B1

รูปแบบ B	ข้อเสนอแนะ				
	ผศ. นภดล สังวาลเพ็ชร	อ. เฉลิมพงศ์ อ่อนยอง	ธรรารุณี จุลวงค์	ฐณพลมงคล กองสิงห์	กฤติมา ชีระภากร
 รูปแบบ B1	<ul style="list-style-type: none"> - ปรับลาย ถักของตัว เชือกไนลอน ให้เกิด แพทเทิร์น ใหม่ๆในการ นำมาใช้ลอง วางลายให้ น่าสนใจ - ลายสาน เก้าอี้ไม่สื่อ ถึงความเป็น รังอบ 	<ul style="list-style-type: none"> - รูปแบบไม่ สื่อไปทางรัง อบเท่าไร - ลองใช้การ ตัดทอนลาย ให้เป็นลาย กราฟฟิกที่เกิด จากการสาน รังอบมาใช้ใน งาน 	<ul style="list-style-type: none"> - รูปแบบไม่ สื่อถึงรังอบ - การใช้วัสดุ อื่นร่วมด้วย เช่นหวาย เทียมน่าสนใจ มากทำให้งาน ดูสนุกสนาน ยิ่งขึ้น 	<ul style="list-style-type: none"> - การตัดเหล็กคู่ กับเส้นหวาย เป็นไปได้อีก - ไนลอนที่ถัก ขาดได้ง่าย เพราะขั้นตอน การทำหวาย ต้องลนไฟ - ใช้เปลือก หวายถักแทนไน ลอน 	<ul style="list-style-type: none"> - รูปทรงดู ทันสมัยขาย ออกได้ง่าย - ตัดเหล็ก กับหวาย เป็นไปได้ ยากอาจจะ ใช้เหล็กเป็น โครงแล้วใช้ หวายสาน ทับ - ไนลอนที่ ถักขาดได้ถ้า นำมาใช้ใน งานเก้าอี้จะ ชำรุดได้ง่าย แนะนำให้ใช้ เปลือกหวาย หรือหวาย เทียมแทน

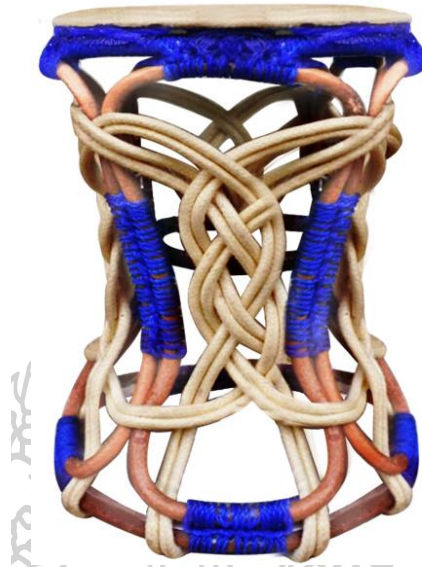
ตารางที่ 23 ข้อเสนอแนะอื่นๆ จากผู้เชี่ยวชาญ เพื่อพัฒนาผลงานออกแบบเฟอร์นิเจอร์จากเทคนิค
การสานรังอบในรูปแบบ B2

รูปแบบ B	ข้อเสนอแนะ				
	ผศ. นภดล สังวาลเพ็ชร	อ. เฉลิมพงศ์ อ่อนยอง	ธรรารุณี จุลวงศ์	ฐณพลมงคล กองสิงห์	กฤติมา ชีระภากร
 <p>รูปแบบ B2</p>	<ul style="list-style-type: none"> - วางสายถักของเชือกไนลอนให้ดูน่าสนใจวางให้เกิดลายหรือถักเฉพาะบางเส้นให้น่าสนใจยิ่งขึ้น - ลองดูเรื่องสัดส่วนของเก้าอี้ - ตัวเก้าอี้ที่น่าสนใจที่ใช้การสานรังอบครอบไว้ 	<ul style="list-style-type: none"> - การตัดเหล็กกับหวายเป็นไปได้อย่างถ้าอยากได้สีสันความแปลกใหม่อาจจะใช้หวายเทียมแทนน่าจะसानกว่า - ลองใช้การตัดทอนลายให้เป็นลายกราฟฟิกที่เกิดจากการสานรังอบ 	<ul style="list-style-type: none"> - รูปแบบน่าสนใจดูนั่งสบาย - การสานรังอบในขนาดให้เป็นทั้งฐานและพนักพิง - อาจจะรับน้ำหนักการนั่งได้ยากต้องมีโครง - ตัดโครงเหล็กให้เป็นลายรังอบน่าจะทำไม่ได้ 	<ul style="list-style-type: none"> - การตัดเหล็กคู่กับเส้นหวายเป็นไปได้ยาก - ไนลอนที่ถักขาดได้ง่ายเพราะขั้นตอนการทำหวายต้องลนไฟ - ลายสานยากเกินไปสำหรับหวายเส้นใหญ่อาจจะเกิดการกระเดิดของหวาย 	<ul style="list-style-type: none"> - รูปทรงดูทันสมัยขายออกได้ง่าย - ตัดเหล็กกับหวายเป็นไปได้ยากอาจจะใช้เหล็กเป็นโครงแล้วใช้หวายสานทับในงานแทน - ลายสานยากเกินไปสำหรับงานหวาย

ตารางที่ 24 ข้อเสนอแนะอื่นๆ จากผู้เชี่ยวชาญ เพื่อพัฒนาผลงานออกแบบเฟอร์นิเจอร์จากเทคนิค
การสานรังงอบในรูปแบบ B3

รูปแบบ B	ข้อเสนอแนะ				
	ผศ. นกมล สังวาลเพ็ชร	อ. เฉลิมพงศ์ อ่อนยอง	ธรรารุฒิ จุลวงศ์	ฐณพลมงคล กองสิงห์	กฤติมา ชีระภากร
 รูปแบบ B3	<ul style="list-style-type: none"> - แผ่นที่ถักเป็นรังงอบทั้งสองด้านไม่เท่ากันทำให้เกิดช่องโหว่ - การรับน้ำหนักตรงช่วงขาของเก้าอี้ อาจเกิดปัญหา - ลองปรับตัวเก้าอี้ให้ นั่งได้ ง่ายยิ่งขึ้น - ขนาดเส้นหวายส่งผลต่อการนั่งทำให้ไม่สบายในการนั่ง 	<ul style="list-style-type: none"> - การตัดเหล็กกับหวายเป็นไปได้อย่าง ถ้าวายได้ สีสันความแปลกใหม่ อาจจะใช้หวายเทียม - ลองใช้การตัดทอนลายให้เป็นลายกราฟฟิกที่เกิดจากการสานรังงอบ 	<ul style="list-style-type: none"> - รูปแบบ น่าสนใจแต่ ลองปรับแบบ การนั่งให้ดูสบายยิ่งขึ้น - การสานรังงอบช่วงฐานที่ นั่งสองด้าน ช่องไม่เท่ากัน ทำให้การนั่งมีปัญหา - ตัดโครงเหล็กให้เป็น ลายรังงอบ น่าจะทำไม่ได้ 	<ul style="list-style-type: none"> - การตัดเหล็กคู่กับเส้นหวายเป็นไปได้อย่าง - ไนลอนที่ถัก ขาดได้ง่าย เพราะขั้นตอนการทำหวายต้องลงไฟ - ลายสานยากเกินไปสำหรับหวายเส้นใหญ่ อาจจะทำให้เกิดการกระเดิดของหวาย - ขนาดเส้นหวายที่ใหญ่ ส่งผลต่อการนั่งทำให้นั่งไม่สบาย 	<ul style="list-style-type: none"> - รูปทรงดูทันสมัย ขยายได้ง่าย - ตัดเหล็กกับหวาย เป็นไปได้ยาก - อาจจะใช้เหล็กเป็นโครงแล้วใช้หวายสานทับในงานแทน - ควรปรับลายให้ง่ายมากขึ้น

รูปแบบเฟอร์นิเจอร์จากเทคนิคการสานรังอบที่พัฒนาและปรับปรุงตาม ข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ 5 ท่าน ทั้งด้านวิชาการ ด้านการตลาดและด้านการออกแบบ

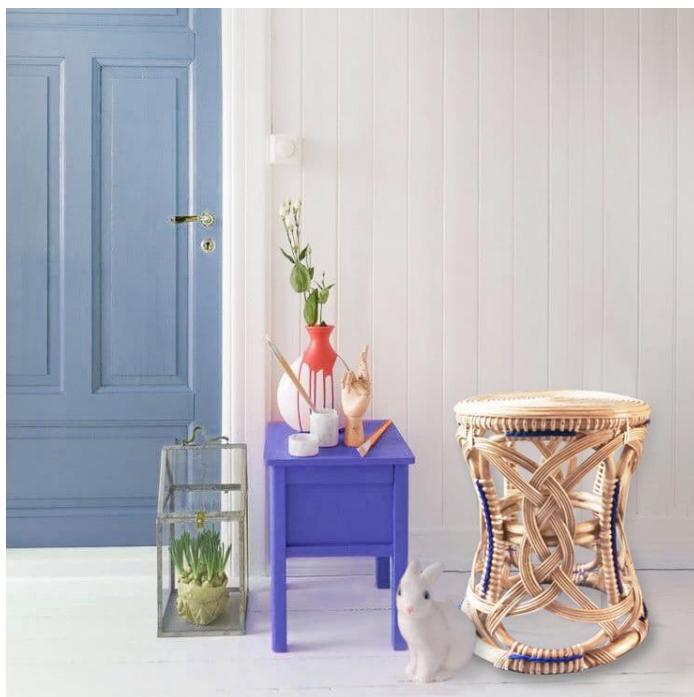
รูปแบบ A (พัฒนาจากรูปแบบ A3)

ภาพที่ 133 โมเดลเฟอร์นิเจอร์รูปแบบ A ที่ปรับปรุงตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ
ที่มาจาก : ผู้วิจัย

รูปแบบ B (พัฒนาจากรูปแบบ B3)

ภาพที่ 134 โมเดลเฟอร์นิเจอร์รูปแบบ B ที่ปรับปรุงตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ
ที่มาจาก : ผู้วิจัย

ภาพที่ 135 เฟอร์นิเจอร์รูปแบบ A ที่ปรับปรุงตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญทั้ง 5 ท่าน
ที่มาจาก : ผู้วิจัย

ภาพที่ 136 เฟอร์นิเจอร์รูปแบบ B ที่ปรับปรุงตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญทั้ง 5 ท่าน
ที่มาจาก : ผู้วิจัย

4.5 ผลวิเคราะห์ความพึงพอใจของกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อชิ้นงาน

การประเมินความพึงพอใจของกลุ่มเป้าหมายที่มีต่อรูปแบบเฟอร์นิเจอร์ที่ออกแบบจากเทคนิคการทำรังงอบ โดยสอบถามจากกลุ่มตัวอย่างจำนวน 200 คน ได้ผลดังนี้
 ตารางที่ 25 ตารางสรุปผลค่าร้อยละของข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

สถานะภาพทั่วไป		จำนวน	ร้อยละ
เพศ	ชาย	76	38
	หญิง	124	62
อายุ	20-30 ปี	112	56
	31-45 ปี	54	27
	มากกว่า 45 ปี	34	17
ระดับการศึกษา	ต่ำกว่าปริญญาตรี	42	21
	ปริญญาตรี	98	49
	ปริญญาโท	52	26
	ปริญญาเอก	8	4
อาชีพ	นักเรียน/นักศึกษา	47	23.50
	ข้าราชการ	73	36.50
	ธุรกิจส่วนตัว	62	31
	พนักงานของรัฐ/รัฐวิสาหกิจ	18	9
รายได้	20,000-30,000 บาท/เดือน	72	36
	30,000-40,000 บาท/เดือน	60	30
	40,000-50,000 บาท/เดือน	48	24
	มากกว่า 50,000 บาท/เดือน	20	10
ประเภทที่อยู่อาศัย	บ้านเดี่ยว	118	59
	ห้องพัก/คอนโดมิเนียม	82	41
รวม		200	100

จากตารางที่ 25 พบว่า จากผู้ตอบแบบสอบถามทั้งหมด 200 คน เป็นเพศชาย 76 คน คิดเป็นร้อยละ 38 และเพศหญิง 124 คน คิดเป็นร้อยละ 62 มีอายุระหว่าง 20-30 ปี 112 คน คิดเป็นร้อยละ 56 รองลงมา มีอายุระหว่าง 31-45 ปี 54 คน คิดเป็นร้อยละ 27 และอายุมากกว่า 45 ปี 34 คน คิดเป็นร้อยละ 17 ระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี 42 คน อยู่ในระดับปริญญาตรี 98 คน คิดเป็นร้อยละ 49 ระดับปริญญาโท 52 คน คิดเป็นร้อยละ 26 และ ปริญญาเอก 8 คน คิดเป็นร้อยละ 4 ประกอบ

อาชีพข้าราชการมากที่สุด จำนวน 73 คน คิด เป็นร้อยละ 36.50 รองลงมาเป็นธุรกิจส่วนตัว 62 คน คิดเป็นร้อยละ 31 นักศึกษา 47 คน คิดเป็นร้อยละ 23.50 และพนักงานของรัฐ/รัฐวิสาหกิจ 18 คน คิดเป็นร้อยละ 9 จำนวนผู้มีรายได้อยู่ในช่วง 20,000-30,000 บาท/เดือน จำนวน 72 คน คิดเป็น ร้อย ละ 36 รองลงมาได้รายได้ 30,000-40,000 บาท/เดือน 60 คน คิดเป็นร้อยละ 30 อยู่ระหว่าง 40,000- 50,000 บาท/เดือน 48 คน คิดเป็นร้อยละ 24 และมากกว่า 50,000 บาท/เดือน จำนวน 20 คน คิดเป็นร้อยละ 10 โดยมีที่อยู่อาศัยเป็นประเภทบ้านเดี่ยว 118 คน คิดเป็นร้อยละ 59 ประเภท คอนโดมิเนียม 82 คน คิดเป็นร้อยละ 41

ตารางที่ 26 ตารางสรุปผลค่าร้อยละความพึงพอใจต่อเฟอร์นิเจอร์ในแต่ละรูปแบบ

รูปแบบเฟอร์นิเจอร์	จำนวน	ร้อยละ
<p>รูปแบบ A</p> 	146	73%
<p>รูปแบบ B</p> 	54	27%
รวม	200	100%

จากตารางที่ 26 พบว่า จากกลุ่มเป้าหมายจำนวน 200 คน มีความพึงพอใจต่อเครื่องเรือน รูปแบบ A มากกว่ารูปแบบ B โดยมีความพึงพอใจต่อรูปแบบ A จำนวน 146 คน คิดเป็นร้อยละ 73 และต่อรูปแบบ B จำนวน 54 คน คิดเป็นร้อยละ 27

เป็นการหาค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) ของระดับความพึงพอใจทางด้านคุณค่าและคุณสมบัติของเฟอร์นิเจอร์โดยแบ่งเกณฑ์ได้ดังนี้

4.50-5.00	หมายถึง	มากที่สุด
3.50-4.49	หมายถึง	มาก
2.50-3.49	หมายถึง	ปานกลาง
1.50-2.49	หมายถึง	น้อย
1.00-1.49	หมายถึง	น้อยที่สุด

ตารางที่ 27 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยความพึงพอใจต่อรูปแบบเฟอร์นิเจอร์ แยกตามเพศ (ชาย 76 คน)

N=200

สถานภาพ ทั่วไป (เพศ)	คุณค่าและคุณลักษณะ ของผลิตภัณฑ์	รูปแบบ A			รูปแบบ B		
		ค่า เฉลี่ย	S.D.	ระดับ ความพึง พอใจ	ค่า เฉลี่ย	S.D.	ระดับ ความพึง พอใจ
ชาย จำนวน 76 คน (38%)	1. รูปแบบเหมาะสมต่อการพักผ่อน (การนั่ง)	4.70	0.46	มากที่สุด	4.18	0.89	มาก
	2. สามารถสะท้อนอัตลักษณ์ความเป็นรังอบ	4.21	0.84	มาก	4.63	0.49	มากที่สุด
	3. มีเอกลักษณ์ความเป็นไทยด้วย รูปทรง สี สัน	4.45	0.66	มาก	4.20	0.91	มาก
	4. โอกาสในการเลือกซื้อเพื่อนำมาใช้ในที่พัก	4.59	0.49	มากที่สุด	4.09	0.94	มาก
	5. สามารถนำไปประยุกต์ใช้กับสไตล์การแต่งบ้านหลายรูปแบบ	4.51	0.53	มากที่สุด	4.42	0.75	มาก

จากตารางที่ 27 พบว่ากลุ่มเพศชาย จำนวน 76 คน คิดเป็นร้อยละ 38 มีความพึงพอใจต่อ คุณค่าและคุณลักษณะของเฟอร์นิเจอร์ว่ามีความเหมาะสมสำหรับการพักผ่อนต่อรูปแบบ A ในระดับ มากที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.70 (S.D.= 0.46) แต่ให้ความพึงพอใจต่อรูปแบบ B ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ

4.18 (S.D.=0.89) โดยรูปแบบ A สามารถสะท้อนอัตลักษณ์ความเป็นรังอบ ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.21 (S.D.=0.84) โดยรูปแบบ B อยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.63 (S.D.=0.49) และทางด้านเอกลักษณ์ความเป็นไทยด้วย รูปทรง สีสีน ในรูปแบบ A อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.45 (S.D.=0.66) ส่วนในรูปแบบ B อยู่ในระดับมากเช่นกัน มีค่าเฉลี่ย 4.20 (S.D.=0.91) ทางด้านโอกาสในการตลาด ในรูปแบบ A อยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ย 4.59 (S.D.=0.49) และในรูปแบบ B อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย 4.09 (S.D.=0.94) ด้านการนำผลิตภัณฑ์ไปประยุกต์กับสไตล์การแต่งบ้าน ในรูปแบบ A อยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.51 (S.D.=0.53) ในส่วนของรูปแบบ B อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.42 (S.D.=0.75)

ตารางที่ 28 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยความพึงพอใจต่อรูปแบบเฟอร์นิเจอร์ แยกตามเพศ (หญิง 124 คน)

N=200

สถานภาพ ทั่วไป (เพศ)	คุณค่าและคุณลักษณะ ของผลิตภัณฑ์	รูปแบบ A			รูปแบบ B		
		ค่า เฉลี่ย	S.D.	ระดับ ความพึง พอใจ	ค่า เฉลี่ย	S.D.	ระดับ ความพึง พอใจ
หญิง จำนวน 124 คน (62%)	1. รูปแบบเหมาะสม ต่อการพักผ่อน (การ นั่ง)	4.60	0.73	มากที่สุด	4.38	0.75	มาก
	2. สามารถสะท้อนอัต ลักษณ์ความเป็นรังอบ	4.35	0.77	มาก	4.32	0.78	มาก
	3. มีเอกลักษณ์ความ เป็นไทยด้วย รูปทรง สีสีน	4.37	0.72	มาก	3.93	0.89	มาก
	4. โอกาสในการเลือก ซื้อเพื่อนำมาใช้ในที่พัก	4.58	0.65	มากที่สุด	4.24	0.98	มาก

ตารางที่ 28 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยความพึงพอใจต่อรูปแบบเฟอร์นิเจอร์ แยกตามเพศ (หญิง 124 คน)
(ต่อ)

N=200

สถานภาพ ทั่วไป (เพศ)	คุณค่าและคุณลักษณะ ของผลิตภัณฑ์	รูปแบบ A			รูปแบบ B		
		ค่า เฉลี่ย	S.D.	ระดับ ความพึง พอใจ	ค่า เฉลี่ย	S.D.	ระดับ ความพึง พอใจ
หญิง จำนวน 124 คน (62%)	5. สามารถนำไป ประยุกต์ได้กับสไตล์ การแต่งบ้านหลาย รูปแบบ	4.64	0.50	มากที่สุด	4.49	0.72	มากที่สุด

จากตารางที่ 28 พบว่ากลุ่มเพศหญิง จำนวน 124 คน คิดเป็นร้อยละ 62 มีความพึงพอใจต่อคุณค่าและคุณลักษณะของเฟอร์นิเจอร์ที่มีความเหมาะสมสำหรับการพักผ่อนต่อรูปแบบ A ในระดับ มากที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.60 (S.D.= 0.73) แต่ให้ความพึงพอใจต่อรูปแบบ B ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.38 (S.D.=0.75) โดยรูปแบบ A สามารถสะท้อนอัตลักษณ์ความเป็นรังงอบ ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.35 (S.D.=0.77) โดยรูปแบบ B อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.32 (S.D.=0.78) และทางด้านเอกลักษณ์ความเป็นไทยด้วย รูปทรง สี สัน ในรูปแบบ A อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.37 (S.D.=0.72) ส่วนในรูปแบบ B อยู่ในระดับมากเช่นกัน มีค่าเฉลี่ย 3.93 (S.D.=0.89) ทางด้านโอกาสในการตลาด ในรูปแบบ A อยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ย 4.58 (S.D.=0.65) และในรูปแบบ B อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย 4.24 (S.D.=0.98) ด้านการนำผลิตภัณฑ์ไปประยุกต์กับสไตล์การแต่งบ้าน ในรูปแบบ A อยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.64 (S.D.=0.50) ในส่วนของรูปแบบ B อยู่ในระดับมากที่สุดเช่นกัน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.49 (S.D.=0.72)

ตารางที่ 29 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยความพึงพอใจต่อรูปแบบเฟอร์นิเจอร์ แยกตามเพศ

N=200

สถานภาพ ทั่วไป (เพศ)	คุณค่าและคุณลักษณะ ของผลิตภัณฑ์	รูปแบบ A			รูปแบบ B		
		ค่า เฉลี่ย	S.D.	ระดับ ความพึง พอใจ	ค่า เฉลี่ย	S.D.	ระดับ ความพึง พอใจ
200 คน	1. รูปแบบเหมาะสม ต่อการพักผ่อน (การ นั่ง)	4.65	0.07	มากที่สุด	4.28	0.14	มาก
	2. สามารถสะท้อนอัต ลักษณ์ความเป็นรังงอบ	4.28	0.10	มาก	4.48	0.22	มาก
	3. มีเอกลักษณ์ความ เป็นไทยด้วย รูปทรง สีสันทัน	4.41	0.06	มาก	4.07	0.19	มาก
	4. โอกาสในการเลือก ซื้อเพื่อนำมาใช้ในที่พัก	4.59	0.01	มากที่สุด	4.17	0.11	มาก
	5. สามารถนำไป ประยุกต์ได้กับสไตล์ การแต่งบ้านหลาย รูปแบบ	4.59	0.01	มากที่สุด	4.46	0.05	มาก

จากตารางที่ 29 พบว่าทั้ง 2 เพศ จำนวน 200 คน คิดเป็นร้อยละ 100 มีความพึงพอใจต่อคุณค่าและคุณลักษณะของเฟอร์นิเจอร์ที่มีความเหมาะสมสำหรับการพักผ่อนต่อรูปแบบ A ในระดับ มากที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.65 (S.D.= 0.07) และให้ความพึงพอใจต่อรูปแบบ B ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.28 (S.D.=0.14) โดยรูปแบบ A สามารถสะท้อนอัตลักษณ์ความเป็นรังงอบ ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.28 (S.D.=0.10) โดยรูปแบบ B อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.48 (S.D.=0.22) และทางด้านเอกลักษณ์ความเป็นไทยด้วย รูปทรง สีสันทัน ในรูปแบบ A อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.41 (S.D.=0.06) ส่วนในรูปแบบ B อยู่ในระดับมากเช่นกัน มีค่าเฉลี่ย 4.07 (S.D.=0.19) ทางด้านโอกาสในการตลาด ในรูปแบบ A อยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ย 4.59 (S.D.=0.01) และในรูปแบบ B อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย 4.17 (S.D.=0.11) ด้านการนำผลิตภัณฑ์ไปประยุกต์กับสไตล์การแต่งบ้าน

ในรูปแบบ A อยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.59 (S.D.=0.01) ในส่วนของรูปแบบ B อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.46 (S.D.=0.05)

ตารางที่ 30 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยความพึงพอใจต่อรูปแบบเฟอร์นิเจอร์ แยกตามอายุ 20-30 ปี

N=200

สถานภาพ ทั่วไป (อายุ)	คุณค่าและคุณลักษณะ ของผลิตภัณฑ์	รูปแบบ A			รูปแบบ B		
		ค่า เฉลี่ย	S.D.	ระดับ ความพึง พอใจ	ค่า เฉลี่ย	S.D.	ระดับ ความพึง พอใจ
20-30 ปี จำนวน 112 คน (56%)	1. รูปแบบเหมาะสมต่อ การพักผ่อน (การนั่ง)	4.18	0.86	มาก	4.01	0.92	มาก
	2. สามารถสะท้อนอัต ลักษณ์ความเป็นรังอบ	3.94	0.87	มาก	4.44	0.69	มาก
	3. มีเอกลักษณ์ความเป็น ไทยด้วย รูปทรง สี สัน	4.47	0.61	มาก	4.36	0.85	มาก
	4. โอกาสในการเลือกซื้อ เพื่อนำมาใช้ในที่พัก	4.61	0.49	มากที่สุด	4.30	0.87	มาก
	5. สามารถนำไป ประยุกต์ได้กับสไตล์การ แต่งบ้านหลายรูปแบบ	4.48	0.52	มาก	4.53	0.68	มากที่สุด

จากตารางที่ 30 พบว่ากลุ่มคนที่มีช่วงอายุ 20-30 ปี จำนวน 112 คน คิดเป็นร้อยละ 56 มีความพึงพอใจต่อคุณค่าและคุณลักษณะของเฟอร์นิเจอร์ว่ามีความเหมาะสมสำหรับการพักผ่อนต่อรูปแบบ A ในระดับ มาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.18 (S.D.= 0.86) และให้ความพึงพอใจต่อรูปแบบ B ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.01 (S.D.=0.92) โดยรูปแบบ A สามารถสะท้อนอัตลักษณ์ความเป็นรังอบ ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.94 (S.D.=0.87) โดยรูปแบบ B อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.44 (S.D.=0.69) และทางด้านเอกลักษณ์ความเป็นไทยด้วย รูปทรง สี สัน ในรูปแบบ A อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.47 (S.D.=0.61) และรูปแบบ B อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย 4.36 (S.D.=0.85) ทางด้านโอกาสในการตลาด ในรูปแบบ A อยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ย 4.61 (S.D.=0.49) และใน รูปแบบ B อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย 4.30 (S.D.=0.87) ด้านการนำผลิตภัณฑ์ไปประยุกต์กับสไตล์

การแต่งงาน ในรูปแบบ A อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.48 (S.D.=0.52) ในส่วนของรูปแบบ B อยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.53 (S.D.=0.68)

ตารางที่ 31 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยความพึงพอใจต่อรูปแบบเฟอร์นิเจอร์ แยกตามอายุ 31-45 ปี

N=200

สถานภาพ ทั่วไป (อายุ)	คุณค่าและคุณลักษณะ ของผลิตภัณฑ์	รูปแบบ A			รูปแบบ B		
		ค่า เฉลี่ย	S.D.	ระดับ ความพึง พอใจ	ค่า เฉลี่ย	S.D.	ระดับ ความพึง พอใจ
31-45 ปี จำนวน 54 คน (27%)	1. รูปแบบเหมาะสมต่อ การพักผ่อน (การนั่ง)	4.30	0.86	มาก	3.31	0.97	ปานกลาง
	2. สามารถสะท้อนอัต ลักษณ์ความเป็นรังอบ	4.02	1.05	มาก	3.63	1.26	มาก
	3. มีเอกลักษณ์ความเป็น ไทยด้วย รูปทรง สี สัน	4.54	0.66	มากที่สุด	3.93	1.01	มาก
	4. โอกาสในการเลือกซื้อ เพื่อนำมาใช้ในที่พัก	4.48	0.50	มาก	4.26	0.99	มาก
	5. สามารถนำไป ประยุกต์ได้กับสไตล์ การแต่งงานหลาย รูปแบบ	4.56	0.50	มากที่สุด	4.70	0.46	มากที่สุด

จากตารางที่ 31 พบว่า กลุ่มอายุ 31-45 ปี จำนวน 54 คน คิดเป็นร้อยละ 27 มีความพึงพอใจต่อคุณค่าและคุณลักษณะของเฟอร์นิเจอร์ที่มีความเหมาะสมสำหรับการพักผ่อนต่อรูปแบบ A ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.30 (S.D.= 0.86) และมีความพึงพอใจต่อรูปแบบ B ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.31 (S.D.=0.97) โดยรูปแบบ A สามารถสะท้อนอัตลักษณ์ความเป็นรังอบ ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.02 (S.D.=1.05) โดยรูปแบบ B อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.63 (S.D.=1.26) และทางด้านเอกลักษณ์ความเป็นไทยด้วย รูปทรง สี สัน ในรูปแบบ A อยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.54 (S.D.=0.66) ส่วนในรูปแบบ B อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย 3.93 (S.D.=1.01) ทางด้านโอกาสในการตลาด ในรูปแบบ A อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย 4.48 (S.D.=0.50) และในรูปแบบ B อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย 4.26 (S.D.=0.99) ด้านการนำผลิตภัณฑ์ไปประยุกต์กับ

สไตล์การแต่งบ้าน ในรูปแบบ A อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.56 (S.D.=0.50) ในส่วนของรูปแบบ B อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.70 (S.D.=0.46)

ตารางที่ 32 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยความพึงพอใจต่อรูปแบบเฟอร์นิเจอร์ แยกตามอายุ มากกว่า 45 ปี

N=200

สถานภาพ ทั่วไป (อายุ)	คุณค่าและคุณลักษณะ ของผลิตภัณฑ์	รูปแบบ A			รูปแบบ B		
		ค่า เฉลี่ย	S.D.	ระดับ ความพึง พอใจ	ค่า เฉลี่ย	S.D.	ระดับ ความพึง พอใจ
มากกว่า 45 ปี จำนวน 34 คน (17%)	1. รูปแบบเหมาะสม ต่อการพักผ่อน (การ นั่ง)	4.18	0.94	มาก	3.26	1.05	ปานกลาง
	2. สามารถสะท้อนอัต ลักษณ์ความเป็นรังอบ	4.26	0.83	มาก	3.38	1.26	ปานกลาง
	3. มีเอกลักษณ์ความ เป็นไทยด้วย รูปทรง สีสันทัน	4.50	0.66	มากที่สุด	3.97	1.00	มาก
	4. โอกาสในการเลือก ซื้อเพื่อนำมาใช้ในที่พัก	4.47	0.51	มาก	4.59	0.61	มากที่สุด
	5. สามารถนำไป ประยุกต์ได้กับสไตล์ การแต่งบ้านหลาย รูปแบบ	4.56	0.50	มากที่สุด	4.35	0.73	มาก

จากตารางที่ 32 พบว่า กลุ่มอายุมากกว่า 45 ปี จำนวน 34 คน คิดเป็นร้อยละ 17 มีความพึงพอใจต่อคุณค่าและคุณลักษณะของเฟอร์นิเจอร์ว่ามีความเหมาะสมสำหรับการพักผ่อนต่อรูปแบบ A ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.18 (S.D.= 0.94) และมีความพึงพอใจต่อรูปแบบ B ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.26 (S.D.=1.05) โดยรูปแบบ A สามารถสะท้อนอัตลักษณ์ความเป็นรังอบ ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.26 (S.D.=0.83) โดยรูปแบบ B อยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.38

(S.D.=1.26) และทางด้านเอกลักษณ์ความเป็นไทยด้วย รูปทรง สีส้น ในรูปแบบ A อยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.50 (S.D.=0.66) ส่วนในรูปแบบ B อยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ย 3.97 (S.D.=1.00) ทางด้านโอกาสในการตลาด ในรูปแบบ A อยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ย 4.47 (S.D.=0.51) และในรูปแบบ B อยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ย 4.59 (S.D.=0.61) ด้านการนำผลิตภัณฑ์ไปประยุกต์กับสไตล์การแต่งบ้าน ในรูปแบบ A อยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.56 (S.D.=0.50) ในส่วนของรูปแบบ B อยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.35 (S.D.=0.73)

ตารางที่ 33 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยความพึงพอใจต่อรูปแบบเฟอร์นิเจอร์ แยกตามอายุ

N=200

สถานภาพ ทั่วไป (อายุ)	คุณค่าและคุณลักษณะ ของผลิตภัณฑ์	รูปแบบ A			รูปแบบ B		
		ค่า เฉลี่ย	S.D.	ระดับ ความพึง พอใจ	ค่า เฉลี่ย	S.D.	ระดับ ความพึง พอใจ
200 คน	1. รูปแบบเหมาะสม ต่อการพักผ่อน (นั่ง)	4.18	0.13	มาก	3.36	0.13	ปานกลาง
	2. สามารถสะท้อนอัต ลักษณ์ความเป็นรังอบ	4.19	0.15	มาก	3.49	0.13	ปานกลาง
	3. มีเอกลักษณ์ความ เป็นไทยด้วย รูปทรง สีส้น	4.52	0.02	มากที่สุด	3.98	0.06	มาก
	4. โอกาสในการเลือก ซื้อเพื่อนำมาใช้ในที่พัก	4.48	0.16	มาก	4.50	0.21	มากที่สุด
	5. สามารถนำไป ประยุกต์ได้กับสไตล์ การแต่งบ้านหลาย รูปแบบ	4.47	0.10	มาก	4.48	0.18	มากที่สุด

จากตารางที่ 33 พบว่า กลุ่มอายุ จำนวน 200 คน คิดเป็นร้อยละ 100 มีความพึงพอใจต่อคุณค่าและคุณลักษณะของเฟอร์นิเจอร์ที่มีความเหมาะสมสำหรับการพักผ่อนต่อรูปแบบ A ในระดับ มาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.18 (S.D.= 0.13) และให้ความพึงพอใจต่อรูปแบบ B ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ย

เท่ากับ 3.36 (S.D.=0.13) โดยรูปแบบ A สามารถสะท้อนอัตลักษณ์ความเป็นรังอบ ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.19 (S.D.=0.15) โดยรูปแบบ B อยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.49 (S.D.=0.13) และทางด้านเอกลักษณ์ความเป็นไทยด้วย รูปทรง สีส้น ในรูปแบบ A อยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.52 (S.D.=0.02) ส่วนในรูปแบบ B อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย 3.98 (S.D.=0.06) ทางด้านโอกาสในการตลาด ในรูปแบบ A อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย 4.48 (S.D.=0.16) และในรูปแบบ B อยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ย 4.50 (S.D.=0.21) ด้านการนำผลิตภัณฑ์ไปประยุกต์กับสไตล์การแต่งบ้าน ในรูปแบบ A อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.47 (S.D.=0.10) ในส่วนของรูปแบบ B อยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.48 (S.D.=0.18)

ตารางที่ 34 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยความพึงพอใจต่อรูปแบบเฟอร์นิเจอร์ แยกตามระดับการศึกษา (ต่ำกว่าปริญญาตรี)

N=200

สถานภาพทั่วไป (ระดับการศึกษา)	คุณค่าและคุณลักษณะ ของผลิตภัณฑ์	รูปแบบ A			รูปแบบ B		
		ค่าเฉลี่ย	S.D.	ระดับความพึงพอใจ	ค่าเฉลี่ย	S.D.	ระดับความพึงพอใจ
ต่ำกว่าปริญญาตรี จำนวน 42 คน (21%)	1. รูปแบบเหมาะสมต่อการพักผ่อน (การนั่ง)	4.05	0.94	มาก	3.50	1.15	มาก
	2. สามารถสะท้อนอัตลักษณ์ความเป็นรังอบ	4.29	0.81	มาก	3.45	1.19	ปานกลาง
	3. มีเอกลักษณ์ความเป็นไทยด้วย รูปทรง สีส้น	4.52	0.67	มากที่สุด	4.05	0.96	มาก
	4. โอกาสในการเลือกซื้อเพื่อนำมาใช้ในที่พัก	4.50	0.51	มากที่สุด	4.64	0.58	มากที่สุด
	5. สามารถนำไปประยุกต์ได้กับสไตล์การแต่งบ้านหลายรูปแบบ	4.29	0.71	มาก	4.45	0.71	มาก

จากตารางที่ 34 พบว่า กลุ่มการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี จำนวน 42 คน คิดเป็นร้อยละ 21 มีความพึงพอใจต่อคุณค่าและคุณลักษณะของเฟอร์นิเจอร์ว่ามีความเหมาะสมสำหรับการพักผ่อนต่อรูปแบบ A ในระดับ มาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.05 (S.D.= 0.94) และมีความพึงพอใจต่อรูปแบบ B ในระดับมาก

มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.50 (S.D.=1.15) โดยรูปแบบ A สามารถสะท้อนอัตลักษณ์ความเป็นรังอบ ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.29 (S.D.=0.81) โดยรูปแบบ B อยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.45 (S.D.=1.19) และทางด้านเอกลักษณ์ความเป็นไทยด้วย รูปทรง สีส้น ในรูปแบบ A อยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.52 (S.D.=0.67) และรูปแบบ B อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย 4.05 (S.D.=0.96) ทางด้านโอกาสในการตลาด ในรูปแบบ A อยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ย 4.50 (S.D.=0.51) และในรูปแบบ B อยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ย 4.64 (S.D.=0.58) ด้านการนำผลิตภัณฑ์ไปประยุกต์กับสไตล์การแต่งบ้าน ในรูปแบบ A อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.29 (S.D.=0.71) ในส่วนของรูปแบบ B อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.45 (S.D.=0.71)

ตารางที่ 35 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยความพึงพอใจต่อรูปแบบเฟอร์นิเจอร์ แยกตามระดับการศึกษา (ปริญญาตรี)

N=200

สถานภาพทั่วไป (ระดับการศึกษา)	คุณค่าและคุณลักษณะ ของผลิตภัณฑ์	รูปแบบ A			รูปแบบ B		
		ค่าเฉลี่ย	S.D.	ระดับความพึงพอใจ	ค่าเฉลี่ย	S.D.	ระดับความพึงพอใจ
ปริญญาตรี จำนวน 98 คน (49%)	1. รูปแบบเหมาะสมต่อการพักผ่อน (การนั่ง)	4.22	0.90	มาก	3.91	1.24	มาก
	2. สามารถสะท้อนอัตลักษณ์ความเป็นรังอบ	4.32	0.79	มาก	4.09	1.00	มาก
	3. มีเอกลักษณ์ความเป็นไทยด้วย รูปทรง สีส้น	4.47	0.58	มาก	3.33	1.15	ปานกลาง
	4. โอกาสในการเลือกซื้อเพื่อนำมาใช้ในที่พัก	4.39	0.49	มาก	4.70	0.56	มากที่สุด
	5. สามารถนำไปประยุกต์ได้กับสไตล์การแต่งบ้านหลายรูปแบบ	4.60	0.67	มากที่สุด	4.23	0.67	มาก

จากตารางที่ 35 พบว่า กลุ่มการศึกษาปริญญาตรี จำนวน 98 คน คิดเป็นร้อยละ 49 มีความพึงพอใจต่อคุณค่าและคุณลักษณะของเฟอร์นิเจอร์ที่มีความเหมาะสมสำหรับการพักผ่อนต่อรูปแบบ A ในระดับ มาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.22 (S.D.= 0.90) และมีความพึงพอใจต่อรูปแบบ B ในระดับมาก มี

ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.91 (S.D.=1.24) โดยรูปแบบ A สามารถสะท้อนอัตลักษณ์ความเป็นรังอบ ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.32 (S.D.=0.79) โดยรูปแบบ B อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.09 (S.D.=1.00) และทางด้านเอกลักษณ์ความเป็นไทยด้วย รูปทรง สีสีน ในรูปแบบ A อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.47 (S.D.=0.58) ส่วนในรูปแบบ B อยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ย 3.33 (S.D.=1.15) ทางด้านโอกาสในการตลาด ในรูปแบบ A อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย 4.39 (S.D.=0.49) และในรูปแบบ B อยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ย 4.70 (S.D.=0.56) ด้านการนำผลิตภัณฑ์ไปประยุกต์กับสไตล์การแต่งบ้าน ในรูปแบบ A อยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.60 (S.D.=0.67) ในส่วนของรูปแบบ B อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.23 (S.D.=0.67)

ตารางที่ 36 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยความพึงพอใจต่อรูปแบบเฟอร์นิเจอร์ แยกตามระดับการศึกษา (ปริญญาโท)

N=200

สถานภาพทั่วไป (ระดับการศึกษา)	คุณค่าและคุณลักษณะ ของผลิตภัณฑ์	รูปแบบ A			รูปแบบ B		
		ค่าเฉลี่ย	S.D.	ระดับความพึงพอใจ	ค่าเฉลี่ย	S.D.	ระดับความพึงพอใจ
ปริญญาโท จำนวน 52 คน (26 %)	1. รูปแบบเหมาะสมต่อการพักผ่อน (การนั่ง)	4.04	0.91	มาก	3.44	1.18	ปานกลาง
	2. สามารถสะท้อนอัตลักษณ์ความเป็นรังอบ	4.37	0.77	มาก	3.73	1.10	มาก
	3. มีเอกลักษณ์ความเป็นไทยด้วย รูปทรง สีสีน	4.62	0.57	มากที่สุด	3.38	1.17	ปานกลาง
	4. โอกาสในการเลือกซื้อเพื่อนำมาใช้ในที่พัก	4.44	0.50	มาก	4.71	0.54	มากที่สุด
	5. สามารถนำไปประยุกต์ได้กับสไตล์การแต่งบ้านหลายรูปแบบ	4.27	0.69	มาก	4.29	0.78	มาก

จากตารางที่ 36 พบว่า กลุ่มการศึกษาปริญญาโท จำนวน 52 คน คิดเป็นร้อยละ 26 มีความพึงพอใจต่อคุณค่าและคุณลักษณะของเฟอร์นิเจอร์ที่มีความเหมาะสมสำหรับการพักผ่อนต่อรูปแบบ A ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.04 (S.D.= 0.91) และมีความพึงพอใจต่อรูปแบบ B ในระดับปานกลาง

มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.44 (S.D.=1.18) โดยรูปแบบ A สามารถสะท้อนอัตลักษณ์ความเป็นรังอบ ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.37 (S.D.=0.77) โดยรูปแบบ B อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.73 (S.D.=1.10) และทางด้านเอกลักษณ์ความเป็นไทยด้วย รูปทรง สีส้น ในรูปแบบ A อยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.62 (S.D.=0.57) ส่วนในรูปแบบ B อยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ย 3.38 (S.D.=1.17) ทางด้านโอกาสในการตลาด ในรูปแบบ A อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย 4.44 (S.D.=0.50) และในรูปแบบ B อยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ย 4.71 (S.D.=0.54) ด้านการนำผลิตภัณฑ์ไปประยุกต์กับสไตล์การแต่งบ้าน ในรูปแบบ A อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.27 (S.D.=0.69) ในส่วนของรูปแบบ B อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.27 (S.D.=0.69)

ตารางที่ 37 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยความพึงพอใจต่อรูปแบบเฟอร์นิเจอร์ แยกตามระดับการศึกษา (ปริญญาเอก)

N=200

สถานภาพทั่วไป (ระดับการศึกษา)	คุณค่าและคุณลักษณะของผลิตภัณฑ์	รูปแบบ A			รูปแบบ B		
		ค่าเฉลี่ย	S.D.	ระดับความพึงพอใจ	ค่าเฉลี่ย	S.D.	ระดับความพึงพอใจ
ปริญญาเอก จำนวน 8 คน (4%)	1. รูปแบบเหมาะสมต่อการพักผ่อน (การนั่ง)	4.50	0.93	มากที่สุด	4.38	0.92	มาก
	2. สามารถสะท้อนอัตลักษณ์ความเป็นรังอบ	4.38	0.92	มาก	3.75	0.71	มาก
	3. มีเอกลักษณ์ความเป็นไทยด้วย รูปทรง สีส้น						
	4. โอกาสในการเลือกซื้อเพื่อนำมาใช้ในที่พัก	4.25	0.46	มาก	3.38	0.92	ปานกลาง
	5. สามารถนำไปประยุกต์ได้กับสไตล์การแต่งบ้านหลายรูปแบบ	4.13	0.35	มาก	4.75	0.46	มากที่สุด
		4.88	0.35	มากที่สุด	4.00	0.00	มาก

จากตารางที่ 37 พบว่า กลุ่มการศึกษาปริญญาเอก จำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 4 มีความพึงพอใจต่อคุณค่าและคุณลักษณะของเฟอร์นิเจอร์ที่มีความเหมาะสมสำหรับการพักผ่อนต่อรูปแบบ A ใน

ระดับ มากที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.50 (S.D.= 0.93) และมีความพึงพอใจต่อรูปแบบ B ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.38 (S.D.=0.92) โดยรูปแบบ A สามารถสะท้อนอัตลักษณ์ความเป็นวังงอบ ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.38 (S.D.=0.92) โดยรูปแบบ B อยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.37 (S.D.=0.71) และทางด้านเอกลักษณ์ความเป็นไทยด้วย รูปทรง สีส้น ในรูปแบบ A อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.25 (S.D.=0.46) ส่วนในรูปแบบ B อยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ย 3.38 (S.D.=0.92) ทางด้านโอกาสในการตลาด ในรูปแบบ A อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย 4.13 (S.D.=0.35) และในรูปแบบ B อยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ย 4.75 (S.D.=0.46) ด้านการนำผลิตภัณฑ์ไปประยุกต์กับสไตล์การแต่งบ้าน ในรูปแบบ A อยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.88 (S.D.=0.35) ในส่วนของรูปแบบ B อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.00 (S.D.=0.00)

ตารางที่ 38 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยความพึงพอใจต่อรูปแบบเฟอร์นิเจอร์ แยกตามระดับการศึกษา

N=200

สถานภาพ ทั่วไป (ระดับ การศึกษา)	คุณค่าและคุณลักษณะ ของผลิตภัณฑ์	รูปแบบ A			รูปแบบ B		
		ค่า เฉลี่ย	S.D.	ระดับ ความพึง พอใจ	ค่า เฉลี่ย	S.D.	ระดับ ความพึง พอใจ
200 คน	1. รูปแบบเหมาะสมต่อการพักผ่อน (การนั่ง)	4.20	0.21	มาก	3.81	0.44	มาก
	2. สามารถสะท้อนอัตลักษณ์ความเป็นวังงอบ	4.34	0.04	มาก	3.76	0.26	มาก
	3. มีเอกลักษณ์ความเป็นไทยด้วย รูปทรง สีส้น	4.47	0.12	มาก	3.54	0.34	มาก
	4. โอกาสในการเลือกซื้อเพื่อนำมาใช้ในที่พัก	4.37	0.16	มาก	4.70	0.05	มากที่สุด
	5. สามารถนำไปประยุกต์ได้กับสไตล์การแต่งบ้านหลายรูปแบบ	4.51	0.29	มากที่สุด	4.24	0.19	มาก

จากตารางที่ 38 พบว่า กลุ่มการศึกษา จำนวน 200 คน คิดเป็นร้อยละ 100 มีความพึงพอใจต่อคุณค่าและคุณลักษณะของเฟอร์นิเจอร์ที่มีความเหมาะสมสำหรับการพักผ่อนต่อรูปแบบ A ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.20 (S.D.= 0.21) และให้ความพึงพอใจต่อรูปแบบ B ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย

เท่ากับ 3.81 (S.D.=0.44) โดยรูปแบบ A สามารถสะท้อนอัตลักษณ์ความเป็นรังงอบ ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.34 (S.D.=0.04) โดยรูปแบบ B อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.76 (S.D.=0.26) และทางด้านเอกลักษณ์ความเป็นไทยด้วย รูปทรง สีส้น ในรูปแบบ A อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.47 (S.D.=0.12) ส่วนในรูปแบบ B อยู่ในระดับมากเช่นกัน มีค่าเฉลี่ย 3.54 (S.D.=0.34) ทางด้านโอกาสในการตลาด ในรูปแบบ A อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย 4.37 (S.D.=0.16) และในรูปแบบ B อยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ย 4.70 (S.D.=0.05) ด้านการนำผลิตภัณฑ์ไปประยุกต์กับสไตล์การแต่งบ้าน ในรูปแบบ A อยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.51 (S.D.=0.29) ในส่วนของรูปแบบ B อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.24 (S.D.=0.19)

ตารางที่ 39 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยความพึงพอใจต่อรูปแบบเฟอร์นิเจอร์ แยกตามอาชีพ (นักศึกษา)

N=200

สถานภาพ ทั่วไป (อาชีพ)	คุณค่าและคุณลักษณะ ของผลิตภัณฑ์	รูปแบบ A			รูปแบบ B		
		ค่า เฉลี่ย	S.D.	ระดับ ความพึง พอใจ	ค่า เฉลี่ย	S.D.	ระดับ ความพึง พอใจ
นักศึกษา จำนวน 47 คน (23.50%)	1. รูปแบบเหมาะสมต่อ การพักผ่อน (การนั่ง)	4.60	0.83	มากที่สุด	4.26	0.87	มาก
	2. สามารถสะท้อนอัต ลักษณ์ความเป็นรังงอบ	3.87	1.01	มาก	3.85	0.96	มาก
	3. มีเอกลักษณ์ความเป็น ไทยด้วย รูปทรง สีส้น	3.87	0.92	มาก	4.04	0.72	มาก
	4. โอกาสในการเลือกซื้อ เพื่อนำมาใช้ในที่พัก	4.34	0.48	มาก	4.19	0.97	มาก
	5. สามารถนำไป ประยุกต์ได้กับสไตล์การ แต่งบ้านหลายรูปแบบ	4.45	0.50	มาก	4.06	0.89	มาก

จากตารางที่ 39 พบว่า กลุ่มนักศึกษา จำนวน 47 คน คิดเป็นร้อยละ 23.50 มีความพึงพอใจต่อคุณค่าและคุณลักษณะของเฟอร์นิเจอร์ที่มีความเหมาะสมสำหรับการพักผ่อนต่อรูปแบบ A ในระดับ มาก ที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.60 (S.D.= 0.83) และมีความพึงพอใจต่อรูปแบบ B ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.26 (S.D.=0.87) โดยรูปแบบ A สามารถสะท้อนอัตลักษณ์ความเป็นรังงอบ ในระดับมาก มี

ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.87 (S.D.=1.01) โดยรูปแบบ B อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.85 (S.D.=0.96) และทางด้านเอกลักษณ์ความเป็นไทยด้วย รูปทรง สี สัน ในรูปแบบ A อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.87 (S.D.=0.92) ส่วนในรูปแบบ B อยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ย 4.04 (S.D.=0.72) ทางด้านโอกาสในการตลาด ในรูปแบบ A อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย 4.34 (S.D.=0.48) และในรูปแบบ B อยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ย 4.19 (S.D.=0.97) ด้านการนำผลิตภัณฑ์ไปประยุกต์กับสไตล์การแต่งบ้าน ในรูปแบบ A อยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.47 (S.D.=0.50) ในส่วนของรูปแบบ B อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.06 (S.D.=0.89)

ตารางที่ 40 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยความพึงพอใจต่อรูปแบบเฟอร์นิเจอร์ แยกตามอาชีพ (ข้าราชการ)

N=200

สถานภาพ ทั่วไป (อาชีพ)	คุณค่าและคุณลักษณะ ของผลิตภัณฑ์	รูปแบบ A			รูปแบบ B		
		ค่า เฉลี่ย	S.D.	ระดับ ความพึง พอใจ	ค่า เฉลี่ย	S.D.	ระดับ ความพึง พอใจ
ข้าราชการ จำนวน 73 คน (36.50%)	1. รูปแบบเหมาะสมต่อ การพักผ่อน (การนั่ง)	4.53	0.73	มากที่สุด	3.47	1.03	ปานกลาง
	2. สามารถสะท้อนอัต ลักษณ์ความเป็นรังอบ	4.04	0.96	มาก	3.95	0.88	มาก
	3. มีเอกลักษณ์ความเป็น ไทยด้วย รูปทรง สี สัน	3.99	0.87	มาก	4.08	0.76	มาก
	4. โอกาสในการเลือกซื้อ เพื่อนำมาใช้ในที่พัก	4.40	0.49	มาก	3.40	1.06	ปานกลาง
	5. สามารถนำไป ประยุกต์ได้กับสไตล์การ แต่งบ้านหลายรูปแบบ	4.37	0.66	มาก	4.03	0.90	มาก

จากตารางที่ 40 พบว่า กลุ่มข้าราชการ จำนวน 73 คน คิดเป็นร้อยละ 36.50 มีความพึงพอใจต่อคุณค่าและคุณลักษณะของเฟอร์นิเจอร์ที่มีความเหมาะสมสำหรับการพักผ่อนต่อรูปแบบ A ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.53 (S.D.= 0.73) และมีความพึงพอใจต่อรูปแบบ B ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.47 (S.D.=1.03) โดยรูปแบบ A สามารถสะท้อนอัตลักษณ์ความเป็นรังอบ ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.04 (S.D.=0.96) โดยรูปแบบ B อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.95

(S.D.=0.88) และทางด้านเอกลักษณ์ความเป็นไทยด้วย รูปทรง สีส้น ในรูปแบบ A อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.99 (S.D.=0.87) ส่วนในรูปแบบ B อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย 4.08 (S.D.=0.76) ทางด้านโอกาสในการตลาด ในรูปแบบ A อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย 4.40 (S.D.=0.49) และในรูปแบบ B อยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ย 3.40 (S.D.=1.06) ด้านการนำผลิตภัณฑ์ไปประยุกต์กับสไตล์การแต่งบ้าน ในรูปแบบ A อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.37 (S.D.=0.66) ในส่วนของรูปแบบ B อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.03 (S.D.=0.90)

ตารางที่ 41 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยความพึงพอใจต่อรูปแบบเฟอร์นิเจอร์ แยกตามอาชีพ (ธุรกิจส่วนตัว)

N=200

สถานภาพ ทั่วไป (อาชีพ)	คุณค่าและคุณลักษณะ ของผลิตภัณฑ์	รูปแบบ A			รูปแบบ B		
		ค่า เฉลี่ย	S.D.	ระดับ ความพึง พอใจ	ค่า เฉลี่ย	S.D.	ระดับ ความพึง พอใจ
ธุรกิจ ส่วนตัว จำนวน 62 คน (31%)	1. รูปแบบเหมาะสมต่อ การพักผ่อน (การนั่ง)	4.55	0.76	มากที่สุด	3.58	1.03	มาก
	2. สามารถสะท้อนอัต ลักษณ์ความเป็นรังอบ	4.00	0.99	มาก	3.40	1.02	ปานกลาง
	3. มีเอกลักษณ์ความเป็น ไทยด้วย รูปทรง สีส้น	3.66	0.96	มาก	4.05	0.73	มาก
	4. โอกาสในการเลือกซื้อ เพื่อนำมาใช้ในที่พัก	4.40	0.49	มาก	3.50	1.00	มาก
	5. สามารถนำไปประยุกต์ ได้กับสไตล์การแต่งบ้าน หลายรูปแบบ	4.42	0.64	มาก	4.50	0.78	มากที่สุด

จากตารางที่ 41 พบว่า กลุ่มธุรกิจส่วนตัว จำนวน 62 คน คิดเป็นร้อยละ 31 มีความพึงพอใจต่อคุณค่าและคุณลักษณะของเฟอร์นิเจอร์ที่มีความเหมาะสมสำหรับการพักผ่อนต่อรูปแบบ A ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.55 (S.D.= 0.76) และมีความพึงพอใจต่อรูปแบบ B ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.53 (S.D.=1.03) โดยรูปแบบ A สามารถสะท้อนอัตลักษณ์ความเป็นรังอบ ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.00 (S.D.=0.99) โดยรูปแบบ B อยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.40 (S.D.=1.02) และทางด้านเอกลักษณ์ความเป็นไทยด้วย รูปทรง สีส้น ในรูปแบบ A อยู่ในระดับมาก มี

ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.66 (S.D.=0.96) ส่วนในรูปแบบ B อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย 4.05 (S.D.=0.73) ทางด้านโอกาสในการตลาด ในรูปแบบ A อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย 4.40 (S.D.=0.49) และในรูปแบบ B อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย 3.50 (S.D.=1.00) ด้านการนำผลิตภัณฑ์ไปประยุกต์กับสไตล์การแต่งบ้าน ในรูปแบบ A อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.42 (S.D.=0.64) ในส่วนของรูปแบบ B อยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.50 (S.D.=0.78)

ตารางที่ 42 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยความพึงพอใจต่อรูปแบบเฟอร์นิเจอร์ แยกตามอาชีพ (พนักงานของรัฐ/รัฐวิสาหกิจ)

N=200

สถานภาพทั่วไป (อาชีพ)	คุณค่าและคุณลักษณะของผลิตภัณฑ์	รูปแบบ A			รูปแบบ B		
		ค่าเฉลี่ย	S.D.	ระดับความพึงพอใจ	ค่าเฉลี่ย	S.D.	ระดับความพึงพอใจ
พนักงานของรัฐ/รัฐวิสาหกิจ จำนวน 18 คน (9%)	1. รูปแบบเหมาะสมต่อการพักผ่อน (การนั่ง)	4.78	0.43	มากที่สุด	3.44	0.78	ปานกลาง
	2. สามารถสะท้อนอัตลักษณ์ความเป็นรังงอบ	4.39	0.85	มาก	3.67	0.59	มาก
	3. มีเอกลักษณ์ความเป็นไทยด้วย รูปทรง สี สัน	4.22	0.43	มาก	3.61	0.85	มาก
	4. โอกาสในการเลือกซื้อเพื่อนำมาใช้ในที่พัก	4.17	0.38	มาก	3.89	0.68	มาก
	5. สามารถนำไปประยุกต์ได้กับสไตล์การแต่งบ้านหลายรูปแบบ	4.83	0.38	มากที่สุด	4.89	0.47	มากที่สุด

จากตารางที่ 42 พบว่า กลุ่มข้าราชการ จำนวน 18 คน คิดเป็นร้อยละ 9 มีความพึงพอใจต่อคุณค่าและคุณลักษณะของเฟอร์นิเจอร์ที่มีความเหมาะสมสำหรับการพักผ่อนต่อรูปแบบ A ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.78 (S.D.= 0.43) และมีความพึงพอใจต่อรูปแบบ B ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.44 (S.D.=0.78) โดยรูปแบบ A สามารถสะท้อนอัตลักษณ์ความเป็นรังงอบ ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.39 (S.D.=0.85) โดยรูปแบบ B อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.67 (S.D.=0.59) และทางด้านเอกลักษณ์ความเป็นไทยด้วย รูปทรง สี สัน ในรูปแบบ A อยู่ในระดับมาก มี

ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.22 (S.D.=0.43) และรูปแบบ B อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย 3.61 (S.D.=0.85) ทางด้านโอกาสในการตลาด ในรูปแบบ A อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย 4.17 (S.D.=0.38) และในรูปแบบ B อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย 3.89 (S.D.=0.68) ด้านการนำผลิตภัณฑ์ไปประยุกต์กับสไตล์การแต่งบ้าน ในรูปแบบ A อยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.83 (S.D.=0.38) ในส่วนของรูปแบบ B อยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.89 (S.D.=0.47)

ตารางที่ 43 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยความพึงพอใจต่อรูปแบบเฟอร์นิเจอร์ แยกตามอาชีพ

N=200

สถานภาพ ทั่วไป (อาชีพ)	คุณค่าและคุณลักษณะ ของผลิตภัณฑ์	รูปแบบ A			รูปแบบ B		
		ค่า เฉลี่ย	S.D.	ระดับ ความพึง พอใจ	ค่า เฉลี่ย	S.D.	ระดับ ความพึง พอใจ
200 คน	1. รูปแบบเหมาะสมต่อการพักผ่อน (การนั่ง)	4.62	0.11	มากที่สุด	3.69	0.39	มาก
	2. สามารถสะท้อนอัตลักษณ์ความเป็นรังงอบ	4.08	0.22	มาก	3.72	0.24	มาก
	3. มีเอกลักษณ์ความเป็นไทยด้วย รูปทรง สี สัน	3.94	0.23	มาก	3.95	0.22	มาก
	4. โอกาสในการเลือกซื้อเพื่อนำมาใช้ในที่พัก	4.33	0.11	มาก	3.75	0.36	มาก
	5. สามารถนำไปประยุกต์ได้กับสไตล์การแต่งบ้านหลายรูปแบบ	4.52	0.21	มากที่สุด	4.37	0.41	มาก

จากตารางที่ 43 พบว่า กลุ่มอาชีพ จำนวน 200 คน คิดเป็นร้อยละ 100 มีความพึงพอใจต่อคุณค่าและคุณลักษณะของเฟอร์นิเจอร์ว่ามีความเหมาะสมสำหรับการพักผ่อนต่อรูปแบบ A ในระดับ มากที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.62 (S.D.= 0.11) และให้ความพึงพอใจต่อรูปแบบ B ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.69 (S.D.=0.39) โดยรูปแบบ A สามารถสะท้อนอัตลักษณ์ความเป็นรังงอบ ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.08 (S.D.=0.22) โดยรูปแบบ B อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.72 (S.D.=0.24) และทางด้านเอกลักษณ์ความเป็นไทยด้วย รูปทรง สี สัน ในรูปแบบ A อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.94 (S.D.=0.23) ส่วนในรูปแบบ B อยู่ในระดับมากเช่นกัน มีค่าเฉลี่ย 3.95 (S.D.=0.22)

ทางด้านโอกาสในการตลาด ในรูปแบบ A อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย 4.33 (S.D.=0.11) และในรูปแบบ B อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย 3.75 (S.D.=0.36) ด้านการนำผลิตภัณฑ์ไปประยุกต์กับสไตล์การแต่งบ้าน ในรูปแบบ A อยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.52 (S.D.=0.21) ในส่วนของรูปแบบ B อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.37 (S.D.=0.41)

ตารางที่ 44 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยความพึงพอใจต่อรูปแบบเฟอร์นิเจอร์ แยกตามรายได้ (20,000-30,000 บาท/เดือน)

N=200

สถานภาพ ทั่วไป (รายได้)	คุณค่าและคุณลักษณะ ของผลิตภัณฑ์	รูปแบบ A			รูปแบบ B		
		ค่า เฉลี่ย	S.D.	ระดับ ความพึง พอใจ	ค่า เฉลี่ย	S.D.	ระดับ ความพึง พอใจ
20,000- 30,000 บาท/ เดือน	1. รูปแบบเหมาะสมต่อ การพักผ่อน (การนั่ง)	4.61	0.72	มากที่สุด	3.64	1.05	มาก
	2. สามารถสะท้อนอัต ลักษณ์ความเป็นรังอบ	3.94	1.01	มาก	3.32	1.07	ปานกลาง
	3. มีเอกลักษณ์ความเป็น ไทยด้วย รูปทรง สี สัน	3.68	0.98	มาก	4.04	0.72	มาก
	4. โอกาสในการเลือกซื้อ เพื่อนำมาใช้ในที่พัก	4.40	0.49	มาก	3.49	1.02	ปานกลาง
	5. สามารถนำไป ประยุกต์ได้กับสไตล์การ แต่งบ้านหลายรูปแบบ	4.39	0.62	มาก	4.53	0.77	มากที่สุด

จากตารางที่ 44 พบว่า กลุ่มรายได้ 20,000-30,000 บาทต่อเดือน จำนวน 72 คน คิดเป็นร้อยละ 36 มีความพึงพอใจต่อคุณค่าและคุณลักษณะของเฟอร์นิเจอร์ว่ามีความเหมาะสมสำหรับการพักผ่อนต่อรูปแบบ A ในระดับ มากที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.61 (S.D.= 0.72) และมีความพึงพอใจต่อรูปแบบ B ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.64 (S.D.=1.05) โดยรูปแบบ A สามารถสะท้อนอัตลักษณ์ความเป็นรังอบ ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.94 (S.D.=1.01) โดยรูปแบบ B อยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.32 (S.D.=1.07) และทางด้านเอกลักษณ์ความเป็นไทยด้วย รูปทรง สี สัน ในรูปแบบ

A อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.68 (S.D.=0.98) และรูปแบบ B อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย 4.04 (S.D.=0.72) ทางด้านโอกาสในการตลาด ในรูปแบบ A อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย 4.40 (S.D.=0.49) และในรูปแบบ B อยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ย 3.49 (S.D.=1.02) ด้านการนำผลิตภัณฑ์ไปประยุกต์กับสไตล์การแต่งบ้าน ในรูปแบบ A อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.39 (S.D.=0.62) ในส่วนของรูปแบบ B อยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.53 (S.D.=0.77)

ตารางที่ 45 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยความพึงพอใจต่อรูปแบบเฟอร์นิเจอร์ แยกตามรายได้ (30,000-40,000 บาท/เดือน)

N=200

สถานภาพทั่วไป (รายได้)	คุณค่าและคุณลักษณะ ของผลิตภัณฑ์	รูปแบบ A			รูปแบบ B		
		ค่าเฉลี่ย	S.D.	ระดับความพึงพอใจ	ค่าเฉลี่ย	S.D.	ระดับความพึงพอใจ
30,000-40,000 บาท/เดือน จำนวน 60 คน (30%)	1. รูปแบบเหมาะสมต่อการพักผ่อน (การนั่ง)	4.02	1.19	มาก	3.57	1.05	มาก
	2. สามารถสะท้อนอัตลักษณ์ความเป็นรังอบ	4.17	0.89	มาก	3.35	1.05	ปานกลาง
	3. มีเอกลักษณ์ความเป็นไทยด้วย รูปทรง สี สัน	3.38	0.98	ปานกลาง	4.05	0.72	มาก
	4. โอกาสในการเลือกซื้อเพื่อนำมาใช้ในที่พัก	4.43	0.50	มาก	3.53	1.00	มาก
	5. สามารถนำไปประยุกต์ได้กับสไตล์การแต่งบ้านหลายรูปแบบ	4.40	0.64	มาก	4.50	0.79	มากที่สุด

จากตารางที่ 45 พบว่า กลุ่มรายได้ 30,000-40,000 บาทต่อเดือน จำนวน 60 คน คิดเป็นร้อยละ 30 มีความพึงพอใจต่อคุณค่าและคุณลักษณะของเฟอร์นิเจอร์ว่ามีความเหมาะสมสำหรับการพักผ่อนต่อรูปแบบ A ในระดับ มาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.02 (S.D.= 1.19) และมีความพึงพอใจต่อรูปแบบ B ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.57 (S.D.=1.05) โดยรูปแบบ A สามารถสะท้อนอัตลักษณ์ความเป็นรังอบ ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.17 (S.D.=0.89) โดยรูปแบบ B อยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.35 (S.D.=1.05) และทางด้านเอกลักษณ์ความเป็นไทยด้วย รูปทรง สี สัน ในรูปแบบ

A อยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.38 (S.D.=0.98) และรูปแบบ B อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย 4.05 (S.D.=0.72) ทางด้านโอกาสในการตลาด ในรูปแบบ A อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย 4.43 (S.D.=0.50) และในรูปแบบ B อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย 3.53 (S.D.=1.00) ด้านการนำผลิตภัณฑ์ไปประยุกต์กับสไตล์การแต่งบ้าน ในรูปแบบ A อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.40 (S.D.=0.64) ในส่วนของรูปแบบ B อยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.50 (S.D.=0.79)

ตารางที่ 46 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยความพึงพอใจต่อรูปแบบเฟอร์นิเจอร์ แยกตามรายได้ (40,000-50,000 บาท/เดือน)

N=200

สถานภาพ ทั่วไป (รายได้)	คุณค่าและคุณลักษณะ ของผลิตภัณฑ์	รูปแบบ A			รูปแบบ B		
		ค่า เฉลี่ย	S.D.	ระดับ ความพึง พอใจ	ค่า เฉลี่ย	S.D.	ระดับ ความพึง พอใจ
40,000- 50,000 บาท/ เดือน จำนวน 48 คน (24%)	1. รูปแบบเหมาะสมต่อ การพักผ่อน (การนั่ง)	3.90	1.28	มาก	3.48	1.03	ปานกลาง
	2. สามารถสะท้อนอัต ลักษณ์ความเป็นรังอบ	4.52	0.82	มากที่สุด	3.15	1.03	ปานกลาง
	3. มีเอกลักษณ์ความเป็น ไทยด้วย รูปทรง สี สัน	3.31	1.03	ปานกลาง	4.04	0.71	มาก
	4. โอกาสในการเลือกซื้อ เพื่อนำมาใช้ในที่พัก	4.40	0.49	มาก	3.48	1.01	ปานกลาง
	5. สามารถนำไป ประยุกต์ได้กับสไตล์การ แต่งบ้านหลายรูปแบบ	4.44	0.54	มาก	4.67	0.63	มากที่สุด

จากตารางที่ 46 พบว่า กลุ่มรายได้ 40,000-50,000 บาทต่อเดือน จำนวน 48 คน คิดเป็นร้อยละ 24 มีความพึงพอใจต่อคุณค่าและคุณลักษณะของเฟอร์นิเจอร์ว่ามีความเหมาะสมสำหรับการพักผ่อนต่อรูปแบบ A ในระดับ มาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.90 (S.D.= 1.28) และมีความพึงพอใจต่อรูปแบบ B ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.48 (S.D.=1.03) โดยรูปแบบ A สามารถสะท้อนอัตลักษณ์ความเป็นรังอบ ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.52 (S.D.=0.82) โดยรูปแบบ B อยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.15 (S.D.=1.03) และทางด้านเอกลักษณ์ความเป็นไทยด้วย รูปทรง สี สัน ใน

รูปแบบ A อยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.31 (S.D.=1.03) และรูปแบบ B อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย 4.04 (S.D.=0.71) ทางด้านโอกาสในการตลาด ในรูปแบบ A อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย 4.40 (S.D.=0.49) และในรูปแบบ B อยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ย 3.48 (S.D.=1.01) ด้านการนำผลิตภัณฑ์ไปประยุกต์กับสไตล์การแต่งบ้าน ในรูปแบบ A อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.44 (S.D.=0.54) ในส่วนของรูปแบบ B อยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.67 (S.D.=0.63)

ตารางที่ 47 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยความพึงพอใจต่อรูปแบบเฟอร์นิเจอร์ แยกตามรายได้ (มากกว่า 50,000 บาท/เดือน)

N=200

สถานภาพทั่วไป (รายได้)	คุณค่าและคุณลักษณะ ของผลิตภัณฑ์	รูปแบบ A			รูปแบบ B		
		ค่าเฉลี่ย	S.D.	ระดับความพึงพอใจ	ค่าเฉลี่ย	S.D.	ระดับความพึงพอใจ
มากกว่า 50,000 บาท/เดือน จำนวน 20 คน (10%)	1. รูปแบบเหมาะสมต่อการพักผ่อน (การนั่ง)	4.80	0.41	มากที่สุด	3.40	0.99	ปานกลาง
	2. สามารถสะท้อนอัตลักษณ์ความเป็นรังอบ	5.00	0.00	มากที่สุด	3.35	0.67	ปานกลาง
	3. มีเอกลักษณ์ความเป็นไทยด้วย รูปทรง สี สัน	4.05	0.69	มาก	3.65	0.81	มาก
	4. โอกาสในการเลือกซื้อเพื่อนำมาใช้ในที่พัก	4.15	0.37	มาก	3.95	0.69	มาก
	5. สามารถนำไปประยุกต์ได้กับสไตล์การแต่งบ้านหลายรูปแบบ	4.80	0.41	มากที่สุด	4.90	0.45	มากที่สุด

จากตารางที่ 47 พบว่า กลุ่มรายได้ มากกว่า 50,000 บาทต่อเดือน จำนวน 20 คน คิดเป็นร้อยละ 10 มีความพึงพอใจต่อคุณค่าและคุณลักษณะของเฟอร์นิเจอร์ว่ามีความเหมาะสมสำหรับการพักผ่อนต่อรูปแบบ A ในระดับ มากที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.80 (S.D.= 0.41) และมีความพึงพอใจต่อรูปแบบ B ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.40 (S.D.=0.99) โดยรูปแบบ A สามารถสะท้อนอัตลักษณ์ความเป็นรังอบ ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 5.00 (S.D.=0.00) โดยรูปแบบ B อยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.35 (S.D.=0.67) และทางด้านเอกลักษณ์ความเป็นไทยด้วย รูปทรง

สีสัน ในรูปแบบ A อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.05 (S.D.=0.69) และรูปแบบ B อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย 3.65 (S.D.=0.81) ทางด้านโอกาสในการตลาด ในรูปแบบ A อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย 4.15 (S.D.=0.37) และในรูปแบบ B อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย 3.95 (S.D.=0.69) ด้านการนำผลิตภัณฑ์ไปประยุกต์กับสไตล์การแต่งบ้าน ในรูปแบบ A อยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.80 (S.D.=0.41) ในส่วนของรูปแบบ B อยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.90 (S.D.=0.45)

ตารางที่ 48 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยความพึงพอใจต่อรูปแบบเฟอร์นิเจอร์ แยกตามรายได้

N=200

สถานภาพ ทั่วไป (รายได้)	คุณค่าและคุณลักษณะ ของผลิตภัณฑ์	รูปแบบ A			รูปแบบ B		
		ค่า เฉลี่ย	S.D.	ระดับ ความพึง พอใจ	ค่า เฉลี่ย	S.D.	ระดับ ความพึง พอใจ
200 คน	1. รูปแบบเหมาะสมต่อการพักผ่อน (การนั่ง)	4.33	0.44	มาก	3.52	0.14	มาก
	2. สามารถสะท้อนอัตลักษณ์ความเป็นรังงอบ	4.41	0.46	มาก	3.29	0.10	ปานกลาง
	3. มีเอกลักษณ์ความเป็นไทยด้วย รูปทรง สีสัน	3.61	0.34	มาก	3.95	0.20	มาก
	4. โอกาสในการเลือกซื้อเพื่อนำมาใช้ในที่พัก	4.35	0.13	มาก	3.61	0.23	มาก
	5. สามารถนำไปประยุกต์ได้กับสไตล์การแต่งบ้านหลายรูปแบบ	4.51	0.20	มากที่สุด	4.65	0.18	มากที่สุด

จากตารางที่ 48 พบว่า กลุ่มรายได้ จำนวน 200 คน คิดเป็นร้อยละ 100 มีความพึงพอใจต่อคุณค่าและคุณลักษณะของเฟอร์นิเจอร์ที่มีความเหมาะสมสำหรับการพักผ่อนต่อรูปแบบ A ในระดับ มาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.33 (S.D.= 0.44) และให้ความพึงพอใจต่อรูปแบบ B ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.52 (S.D.=0.14) โดยรูปแบบ A สามารถสะท้อนอัตลักษณ์ความเป็นรังงอบ ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.41 (S.D.=0.46) โดยรูปแบบ B อยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.29 (S.D.=0.10) และทางด้านเอกลักษณ์ความเป็นไทยด้วย รูปทรง สีสัน ในรูปแบบ A อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย

เท่ากับ 3.61 (S.D.=0.34) ส่วนในรูปแบบ B อยู่ในระดับมากเช่นกัน มีค่าเฉลี่ย 3.95 (S.D.=0.20) ทางด้านโอกาสในการตลาด ในรูปแบบ A อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย 4.35 (S.D.=0.13) และในรูปแบบ B อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย 3.61 (S.D.=0.23) ด้านการนำผลิตภัณฑ์ไปประยุกต์กับสไตล์การแต่งบ้าน ในรูปแบบ A อยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.51 (S.D.=0.20) ในส่วนของรูปแบบ B อยู่ในระดับมากที่สุดเช่นกัน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.65 (S.D.=0.18)

ตารางที่ 49 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยความพึงพอใจต่อรูปแบบเฟอร์นิเจอร์ แยกตามที่อยู่อาศัย (บ้านเดี่ยว)

N=200

สถานภาพ ทั่วไป (ที่อยู่อาศัย)	คุณค่าและคุณลักษณะ ของผลิตภัณฑ์	รูปแบบ A			รูปแบบ B		
		ค่า เฉลี่ย	S.D.	ระดับ ความพึง พอใจ	ค่า เฉลี่ย	S.D.	ระดับ ความพึง พอใจ
บ้านเดี่ยว จำนวน 118 คน (59%)	1. รูปแบบเหมาะสมต่อ การพักผ่อน (การนั่ง)	4.50	0.76	มากที่สุด	3.99	0.97	มาก
	2. สามารถสะท้อนอัต ลักษณ์ความเป็นรังงอบ	4.20	1.00	มาก	3.49	1.12	มาก
	3. มีเอกลักษณ์ความเป็น ไทยด้วย รูปทรง สี สัน	3.22	1.13	ปานกลาง	3.97	0.85	มาก
	4. โอกาสในการเลือกซื้อ เพื่อนำมาใช้ในที่พัก	4.36	0.48	มาก	3.40	1.06	ปานกลาง
	5. สามารถนำไป ประยุกต์ได้กับสไตล์การ แต่งบ้านหลายรูปแบบ	4.01	0.87	มาก	4.52	0.72	มากที่สุด

จากตารางที่ 49 พบว่า กลุ่มบ้านเดี่ยว จำนวน 118 คน คิดเป็นร้อยละ 59 มีความพึงพอใจต่อคุณค่าและคุณลักษณะของเฟอร์นิเจอร์ว่ามีความเหมาะสมสำหรับการพักผ่อนต่อรูปแบบ A ในระดับ มากที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.50 (S.D.= 0.76) และมีความพึงพอใจต่อรูปแบบ B ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.99 (S.D.=0.97) โดยรูปแบบ A สามารถสะท้อนอัตลักษณ์ความเป็นรังงอบ ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.20 (S.D.=1.00) โดยรูปแบบ B อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.49 (S.D.=1.12) และทางด้านเอกลักษณ์ความเป็นไทยด้วย รูปทรง สี สัน ในรูปแบบ A อยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ย

เท่ากับ 3.22 (S.D.=1.13) และรูปแบบ B อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย 3.97 (S.D.=0.85) ทางด้านโอกาสในการตลาด ในรูปแบบ A อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย 4.36 (S.D.=0.48) และในรูปแบบ B อยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ย 3.40 (S.D.=1.06) ด้านการนำผลิตภัณฑ์ไปประยุกต์กับสไตล์การแต่งบ้าน ในรูปแบบ A อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.01 (S.D.=0.87) ในส่วนของรูปแบบ B อยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.52 (S.D.=0.72)

ตารางที่ 50 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยความพึงพอใจต่อรูปแบบเฟอร์นิเจอร์ แยกตามที่อยู่อาศัย (ห้องพัก/ คอนโดมิเนียม)

N=200

สถานภาพทั่วไป (ที่อยู่อาศัย)	คุณค่าและคุณลักษณะ ของผลิตภัณฑ์	รูปแบบ A			รูปแบบ B		
		ค่าเฉลี่ย	S.D.	ระดับความพึงพอใจ	ค่าเฉลี่ย	S.D.	ระดับความพึงพอใจ
ห้องพัก/ คอนโด จำนวน 82 คน (41%)	1. รูปแบบเหมาะสมต่อการพักผ่อน (การนั่ง)	3.87	1.19	มาก	3.84	1.05	มาก
	2. สามารถสะท้อนอัตลักษณ์ความเป็นรังอบ	4.12	1.15	มาก	3.30	1.07	ปานกลาง
	3. มีเอกลักษณ์ความเป็นไทยด้วย รูปทรง สี สัน	2.99	1.01	ปานกลาง	3.90	0.88	มาก
	4. โอกาสในการเลือกซื้อเพื่อนำมาใช้ในที่พัก	4.41	0.50	มาก	3.22	1.05	ปานกลาง
	5. สามารถนำไปประยุกต์ได้กับสไตล์การแต่งบ้านหลายรูปแบบ	4.07	0.87	มาก	4.54	0.65	มากที่สุด

จากตารางที่ 50 พบว่า กลุ่มห้องพัก/คอนโดมิเนียม จำนวน 82 คน คิดเป็นร้อยละ 41 มีความพึงพอใจต่อคุณค่าและคุณลักษณะของเฟอร์นิเจอร์ที่มีความเหมาะสมสำหรับการพักผ่อนต่อรูปแบบ A ในระดับ มากที่มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.87 (S.D.= 1.19) และมีความพึงพอใจต่อรูปแบบ B ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.84 (S.D.=1.05) โดยรูปแบบ A สามารถสะท้อนอัตลักษณ์ความเป็นรังอบ ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.12 (S.D.=1.15) โดยรูปแบบ B อยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.30 (S.D.=1.07) และทางด้านเอกลักษณ์ความเป็นไทยด้วย รูปทรง สี สัน ในรูปแบบ A อยู่ในระดับ

ปานกลาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.99 (S.D.=1.01) และรูปแบบ B อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย 3.90 (S.D.=0.88) ทางด้านโอกาสในการตลาด ในรูปแบบ A อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย 4.41 (S.D.=0.50) และในรูปแบบ B อยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ย 3.22 (S.D.=1.05) ด้านการนำผลิตภัณฑ์ไปประยุกต์กับสไตล์การแต่งบ้าน ในรูปแบบ A อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.07 (S.D.=0.87) ในส่วนของรูปแบบ B อยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.54 (S.D.=0.65)

ตารางที่ 51 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยความพึงพอใจต่อรูปแบบเฟอร์นิเจอร์ แยกตามที่อยู่อาศัย

N=200

สถานภาพ ทั่วไป (ที่อยู่อาศัย)	คุณค่าและคุณลักษณะ ของผลิตภัณฑ์	รูปแบบ A			รูปแบบ B		
		ค่า เฉลี่ย	S.D.	ระดับ ความพึง พอใจ	ค่า เฉลี่ย	S.D.	ระดับ ความพึง พอใจ
200 คน	1. รูปแบบเหมาะสมต่อ การพักผ่อน (การนั่ง)	4.19	0.45	มาก	3.92	0.11	มาก
	2. สามารถสะท้อน อัตลักษณ์ความเป็นรัง งอบ	4.16	0.06	มาก	3.40	0.13	ปานกลาง
	3. มีเอกลักษณ์ความเป็น ไทยด้วย รูปทรง สี สัน	3.11	0.16	ปานกลาง	3.94	0.05	มาก
	4. โอกาสในการเลือกซื้อ เพื่อนำมาใช้ในที่พัก	4.39	0.04	มาก	3.31	0.13	ปานกลาง
	5. สามารถนำไป ประยุกต์ได้กับสไตล์การ แต่งบ้านหลายรูปแบบ	4.04	0.06	มาก	4.53	0.01	มากที่สุด

จากตารางที่ 51 พบว่า กลุ่มที่พักอาศัยจำนวน 200 คน คิดเป็นร้อยละ 100 มีความพึงพอใจต่อคุณค่าและคุณลักษณะของเฟอร์นิเจอร์ที่มีความเหมาะสมสำหรับการพักผ่อนต่อรูปแบบ A ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.19 (S.D.= 0.45) และให้ความพึงพอใจต่อรูปแบบ B ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.92 (S.D.=0.11) โดยรูปแบบ A สามารถสะท้อนอัตลักษณ์ความเป็นรังงอบ ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.16 (S.D.=0.06) โดยรูปแบบ B อยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.40 (S.D.=0.13) และทางด้านเอกลักษณ์ความเป็นไทยด้วย รูปทรง สี สัน ในรูปแบบ A อยู่ในระดับปาน

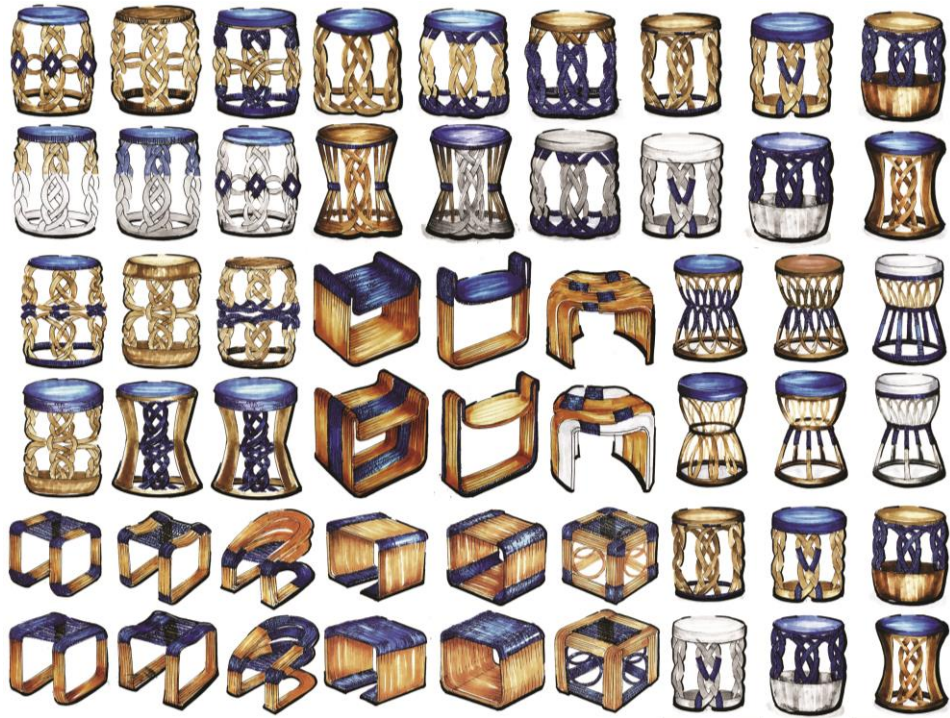
กลาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.16 (S.D.=0.16) ส่วนในรูปแบบ B อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย 3.94 (S.D.=0.05) ทางด้านโอกาสในการตลาด ในรูปแบบ A อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย 4.39 (S.D.=0.04) และในรูปแบบ B อยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ย 3.31 (S.D.=0.13) ด้านการนำผลิตภัณฑ์ไปประยุกต์กับสไตล์การแต่งบ้าน ในรูปแบบ A อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.04 (S.D.=0.06) ในส่วนขอรูปแบบ B อยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.53 (S.D.=0.01) จากการสอบถามกลุ่มตัวอย่าง สรุปเป็นข้อเสนอแนะได้ดังนี้

ตารางที่ 52 สรุปข้อเสนอแนะของเฟอร์นิเจอร์รูปแบบ A3 และรูปแบบ B3

รูปแบบเฟอร์นิเจอร์	ข้อดี	ข้อปรับปรุง
<p>รูปแบบ A3</p> 	<ul style="list-style-type: none"> - รูปแบบสะท้อนความเป็นรังอบได้ชัดเจน - รูปแบบมีความสวยงามร่วมสมัย - นั่งสบาย - รูปแบบมีขนาดเหมาะสมกับที่พักอาศัยขนาดเล็ก 	<ul style="list-style-type: none"> - ทำความสะอาดยาก - รูปแบบยึดติดความเป็นรังอบมากเกินไป - อยากเพิ่มสีสันทันให้มากกว่านี้ - รูปแบบไม่แปลกใหม่
<p>รูปแบบ B3</p> 	<ul style="list-style-type: none"> - รูปแบบมีความสวยงามร่วมสมัย - รูปทรงแปลกใหม่ 	<ul style="list-style-type: none"> - ตรงที่นั่งนั่งไม่ค่อยสบาย เพราะหวายซ้อนกันสูงไป - อยากเพิ่มสีสันทันให้มากกว่านี้

4.6 ขั้นตอนการผลิตชิ้นงาน

ร่างแบบและพัฒนาตามแรงบันดาลใจในการทำรังอบ

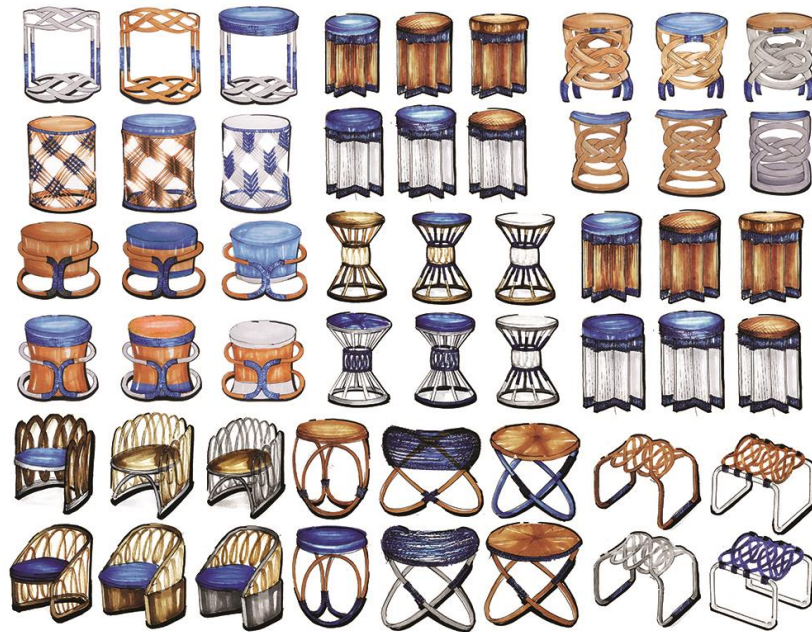
ภาพที่ 137 Sketch Design 1

ที่มาจาก : ผู้วิจัย

ภาพที่ 138 Sketch Design 2

ที่มาจาก : ผู้วิจัย

ภาพที่ 139 Sketch Design 3

ที่มาจาก : ผู้วิจัย

ปรับแบบตามผู้เชี่ยวชาญทั้งด้านวิชาการ การตลาด การออกแบบและคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษา

ภาพที่ 140 แบบที่ปรับตามความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญ (Sketch Design)

ที่มาจาก : ผู้วิจัย

ถักรังงอบด้วยเชือกมะนิลาและหวายเทียมเพื่อใช้ในการประกอบเก้าอี้ ทั้งเป็นพนักและถักรอบที่นั่ง ใช้น้ำเส้นหวายเนื่องจากลายถักเป็นลายที่ถักได้บางคนเท่านั้นจึงต้องใช้เชือกถักนำลายสานที่ใช้ในการออกแบบ

ภาพที่ 141 ถักรังงอบด้วยเชือกมะนิลา

ที่มาจาก : ผู้วิจัย

ภาพที่ 142 ถักรังงอบด้วยหวายเทียม

ที่มาจาก : ผู้วิจัย

อบสตรึมหวาย (Stream Oven) เพื่อไล่ความชื้นของหวายก่อนนำมาดัดขึ้นรูป

ภาพที่ 143 อบสตรึมหวาย (Stream Oven)

ที่มาจาก : ผู้วิจัย

ภาพที่ 144 ตัดเส้นหวายตามโมไม้

ที่มาจาก : ผู้วิจัย

นำหวายที่ตัดแล้วมาขึ้นรูปแล้วตียึดไว้ด้วยไม้ เมื่อตัดหวายตามแบบที่ต้องการแล้วตียึดไว้ด้วยไม้และเก็บไว้ในห้องที่ไม่มี ความชื้น ประมาณ 3-4 วัน

ภาพที่ 145 ตัดหวายตามแบบที่ต้องการและตียึดด้วยไม้ (รูปแบบ A)
ที่มาจาก : ผู้วิจัย

ภาพที่ 146 ตัดหวายตามแบบที่ต้องการและตียึดด้วยไม้ (รูปแบบ B)
ที่มาจาก : ผู้วิจัย

เมื่อครบกำหนดหวายแห้งแล้วนำบล็อกไม้ ออกแล้วใช้ไฟลนเพื่อเก็บเสี้ยนหวาย

ภาพที่ 147 ถอดบล็อกไม้ที่ยึดออก

ที่มาจาก : ผู้วิจัย

ถักด้วยเชือกกลมด้วยลายทางปลาช่อน (ตอนใช้ในลอนเกิดปัญหาเนื่องจากต้องลนไฟแล้ว เชือกละลาย จึงต้องเปลี่ยนเป็นถักหัวแมลงวันด้วยเปลือกหวายและถักเงื่อนทางปลาช่อนด้วยไนลอน ในตอนสุดท้าย)

ภาพที่ 148 ถักเงื่อนทางปลาช่อน (รูปแบบ A)

ที่มาจาก : ผู้วิจัย

ภาพที่ 149 ถักเงื่อนหางปลาซ้อน (รูปแบบ B)
ที่มาจาก : ผู้วิจัย

ใช้เชือกมะนิลาที่ถักไว้ครอบไปในโครงเก้าอี้ (เมื่อลองครอบแล้วงานดูไม่สวยไม่ละเอียด ช่างจึงแนะนำให้ใช้เส้นหวายแท้ ที่ขนาดเล็กใช้ถักแทนเชือกมะนิลา)

ภาพที่ 150 ครอบเชือกมะนิลาที่โครงเก้าอี้ (รูปแบบ A)
ที่มาจาก : ผู้วิจัย

ใช้หวายเทียมที่ถักไว้วางเป็นแบบเพื่อจะใช้เส้นหวายจริงสานตาม

ภาพที่ 151 บริเวณที่นั่งที่ทำด้วยเส้นหวายเทียม (รูปแบบ B)

ที่มาจาก : ผู้วิจัย

ภาพที่ 152 บริเวณที่นั่งที่สานด้วยหวายแท้และเก็บรายละเอียด (รูปแบบ B)

ที่มาจาก : ผู้วิจัย

ภาพที่ 153 สานเส้นหวายแท้ครอบโครงเก้าอี้ (รูปแบบ A)
 ที่มาจาก : ผู้วิจัย

ประกอบฐานที่นั่งด้วยการขดเส้นหวาย (มีการปรับสีของเก้าอี้ให้เป็นสีหวายธรรมชาติ)

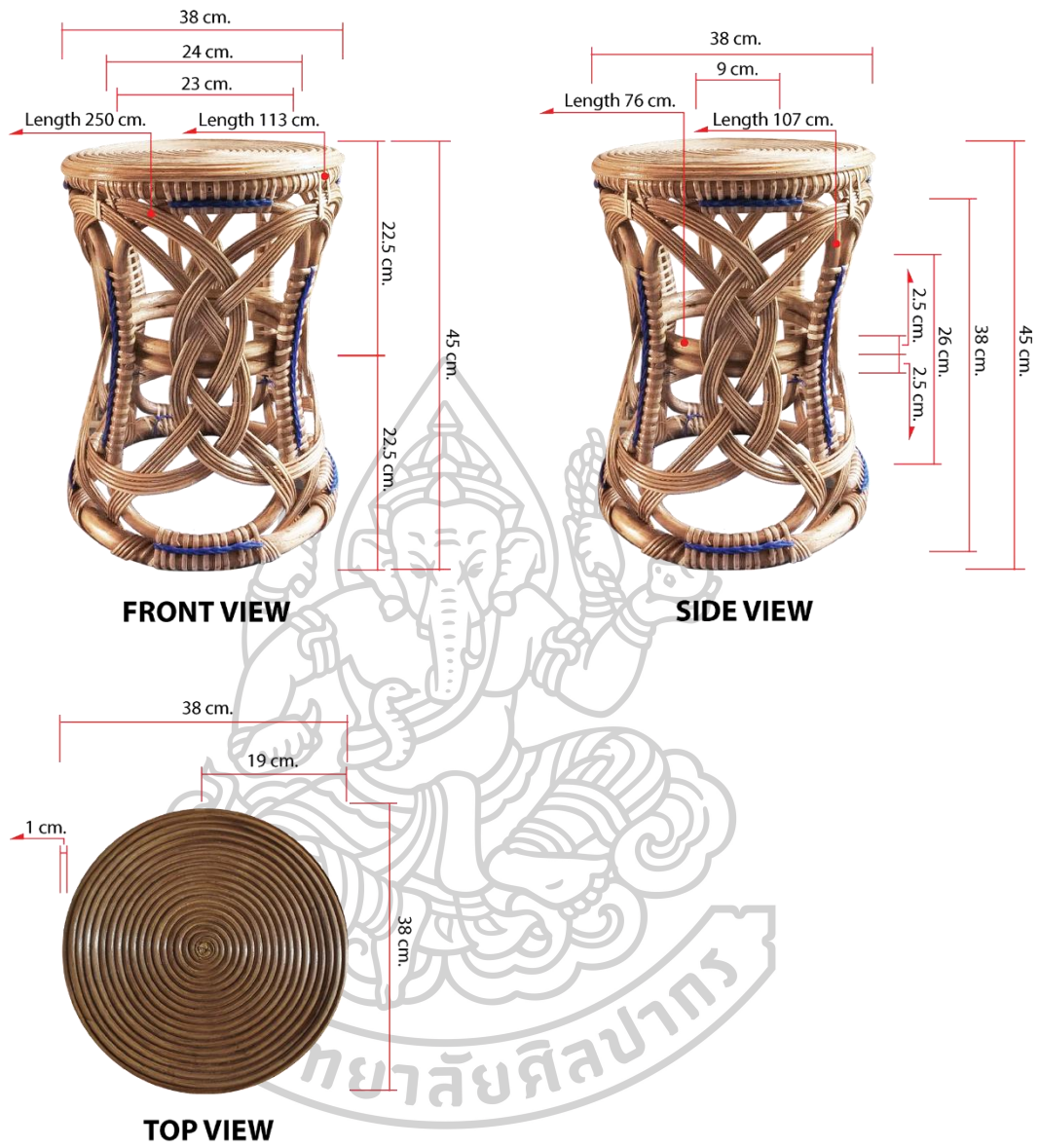
ภาพที่ 154 ประกอบฐานที่นั่ง (รูปแบบ A)
 ที่มาจาก : ผู้วิจัย

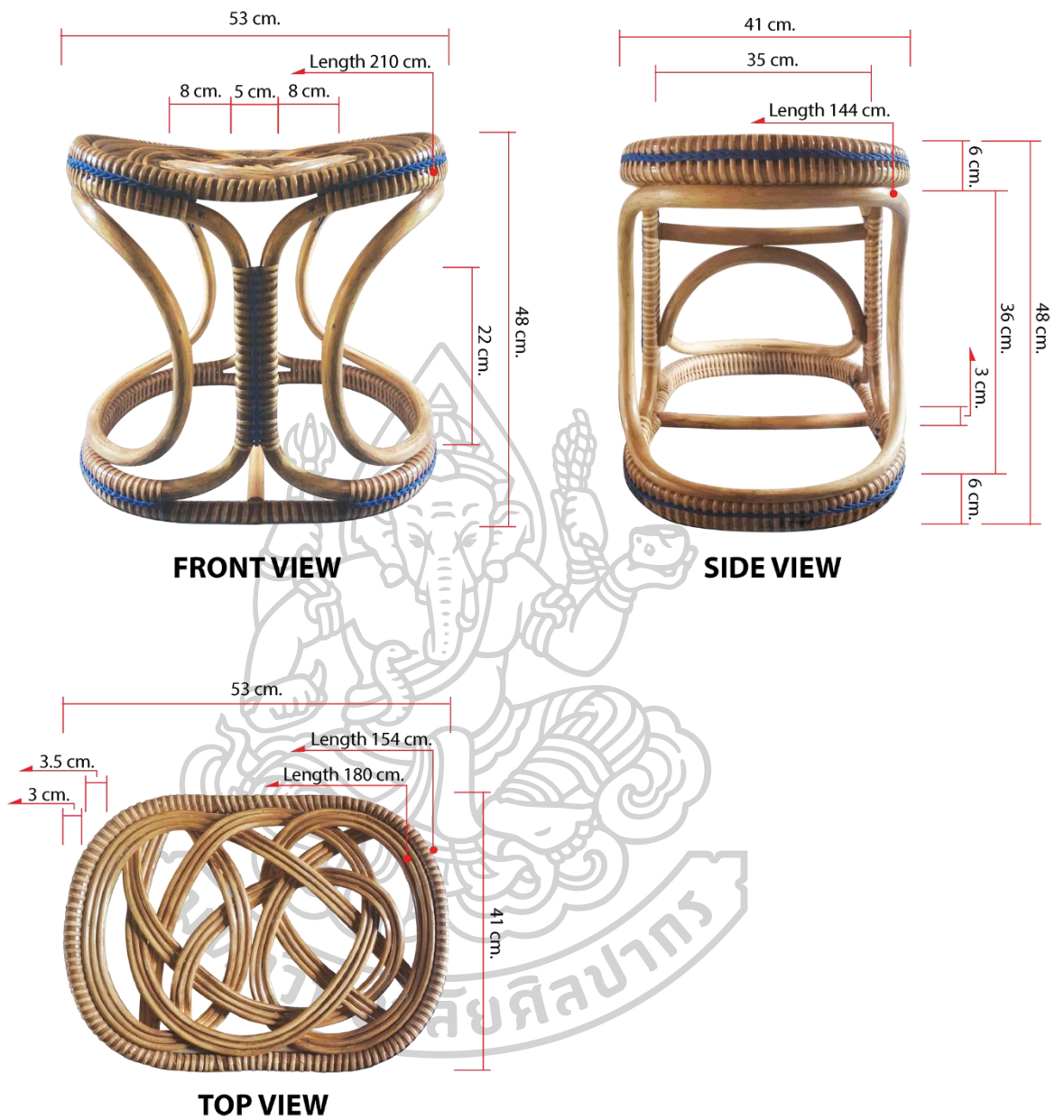
ภาพที่ 155 เก้าอี้ที่ทำสำเร็จใน รูปแบบ A
ที่มาจาก : ผู้วิจัย

ภาพที่ 156 เก้าอี้ที่ทำสำเร็จใน รูปแบบ B
ที่มาจาก : ผู้วิจัย

ภาพที่ 157 ขนาดสัดส่วนเฟอร์นิเจอร์ รูปแบบ A
 ที่มาจาก : ผู้วิจัย

ภาพที่ 158 ขนาดสัดส่วนเฟอร์นิเจอร์ รูปแบบ B

ที่มาจาก : ผู้วิจัย

บทที่ 5

สรุปผลการศึกษา อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อต่อยอดการทำรังงอบและสร้างคุณค่าเพิ่มให้กับกลุ่มชาวบ้านในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา อีกทั้งสืบสานภูมิปัญญาในการทำรังงอบที่กำลังจะสูญหายเพื่อนำมาใช้ในงานออกแบบผลิตภัณฑ์ และเทคนิคการขึ้นรูปของการสานรังงอบ เพื่อใช้เป็นแนวทางในการออกแบบผลิตภัณฑ์ที่สามารถสรุปเป็นผลการวิจัยได้ดังนี้

สรุปผลการศึกษา

ผู้วิจัยได้สรุปผลการศึกษาโครงการการออกแบบผลิตภัณฑ์ของตกแต่งบ้านจากการทำรังงอบของกลุ่มชุมชนงอบไทยโบราณ จ.พระนครศรีอยุธยา โดยแบ่งตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย ดังนี้

จากการศึกษารูปแบบ เทคนิค และแนวคิดต่างๆ โดยเน้นการศึกษาถึงวิธีการทำรังงอบ และคุณสมบัติการยืดหยุ่นและรับน้ำหนัก โดยศึกษาจาก เอกสาร หนังสือ บทความ และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อเป็นแนวทางในการทดลองและออกแบบเฟอร์นิเจอร์ ซึ่งสามารถสรุปผลวิเคราะห์ที่ได้ดังนี้

1. เทคนิคการสานรังงอบเป็นเทคนิคเฉพาะบางกลุ่ม ซึ่งลายสานนี้ไม่ได้มีทั่วไปแพร่หลายทำให้ลายสานถูกลืมเลือนและไม่ได้รับการสานต่อ มีแค่กลุ่มที่สานรังงอบเท่านั้นที่จะทำได้ ซึ่งลายสานบางลายทั่วไปช่างในทุกแขนงจะสานแต่รังงอบสานได้เฉพาะกลุ่ม และปัจจุบันมีแหล่งสานรังงอบที่เหลืออยู่ 3 จังหวัดคือ พระนครศรีอยุธยา (คนที่ยังสานรังงอบมีประมาณ 10 คน ซึ่งใน 10 คน งานที่ทำขายเป็นอาชีพได้มีแค่

5-6 คน) ลพบุรี และสิงห์บุรี ลายสานของรังงอบจะเป็นลายสานแบบเดียวกันแต่จะต่างกันที่ขาของรังงอบ

2. การใช้วัสดุใหม่ในการสานรังงอบเพื่อนำมาออกแบบผลิตภัณฑ์ การสานรังงอบโดยปกติจะใช้ไม้ไผ่ที่มีขนาดยาวประมาณ 60 เซนติเมตรในการสาน เมื่อมีการทดลองเพื่อจะนำไปทำเฟอร์นิเจอร์ข้อจำกัดของความยาวจึงเป็นส่วนสำคัญในการออกแบบ รวมทั้งการรับน้ำหนักก็จำเป็นอย่างยิ่งจึงได้มีการทดลองใช้วัสดุอื่นในการสานและการใช้วัสดุใหม่ๆ สานร่วมกับไม้ไผ่ ได้แก่ เส้นลวด หวายเทียม และเส้นหวาย ผลสรุปในการออกแบบเลือกใช้เส้นหวายแท้ในการทำผลิตภัณฑ์เนื่องจากความยาวสามารถนำมาสานในขนาดใหญ่ขึ้นได้รวมทั้งการขัดกันของเส้นหวายยังรับน้ำหนักได้ดี

3. การถักเงื่อนของการทำงานอบ ในการทำงานอบมีการถักเก็บเพื่อความละเอียดและความสวยงาม โดยการใช้เปลือกหวายและเชือกไนลอนในการถัก และลวดลายต่างๆของเงื่อน เช่น ลายหัวแมลงวัน ลายถักหนึ่ง ลายถักสอง และการถักเงื่อนหางปลาช่อน การออกแบบผลิตภัณฑ์ในครั้งนี้จึงได้

นำการถักเข้ามาใช้โดยจะใช้เปลือกหอยถักเงื่อนหัวแมลงวันและถักเพิ่มสีเส้นด้วยเชือกกรมโดยใช้เงื่อนทางปลาช่อน การใช้เงื่อนถักต่างๆยังได้นำมาทดลองการถักเพื่อต่อความยาวของเส้นหอยแต่ไม่ได้นำมาใช้ในงานเนื่องจากไม่สามารถรับแรงกดทับได้

4. การทำสีวัสดุที่จะนำมาสานรังงอบ การย้อมสีได้ทดลองทั้งการย้อมสีเคมีและสีธรรมชาติ ในวัสดุที่จะนำมาสานขึ้นรูปทั้งเส้นตอกจากไม้ไผ่และเส้นหอย การทำสีหอยได้ทดลองจากสารธรรมชาติหลายอย่างที่ น่าสนใจคือการนำหอยมาแช่น้ำขาวขำเนื่องจากวิธีการแช่น้ำขาวขำจนไม่เน่าเป็นขั้นตอนที่มีมาแต่โบราณของกลุ่มการทำโครงงอบที่จะนำไม้ไผ่ที่จะสานโครงงอบมาแช่จนไม่เน่าเพื่อกันตัวมอดกินไม้ไผ่ แต่ขั้นตอนการทำสีวัสดุไม่ได้ถูกนำมาใช้ในงานออกแบบเนื่องจากผลการทดลองไม่เป็นที่น่าพอใจ และการแช่น้ำขาวขำเพื่อกันแมลงสำหรับหอยใช้ในงานจริงไม่ได้เนื่องจากการตัดหอยในแต่ละครั้งในปัจจุบันจะมีการแช่ยากันแมลงกันเชื้อราเรียบร้อยแล้ว

อภิปรายผล

การประเมินผลจากผู้เชี่ยวชาญ 5 ท่าน

ผลจากการประเมินออกแบบเฟอร์นิเจอร์จากเทคนิคการสานรังงอบจากการสอบถามผู้เชี่ยวชาญ 5 ท่าน ประกอบด้วยผู้เชี่ยวชาญด้านการออกแบบ ด้านวิชาการ ด้านการตลาด โดยใช้แนวทางจากการสรุปผล ในการศึกษาารูปแบบ เทคนิค และแนวคิดในการ สร้างสรรค์ โดยนำคุณค่าจากเทคนิคการสานรังงอบมาใช้งาน และด้านการรับน้ำหนักของวัสดุที่ใช้ในการออกแบบเฟอร์นิเจอร์จากเทคนิคการสานรังงอบ คือ เฟอร์นิเจอร์ที่ใช้เทคนิคการสานรังงอบแบบเต็มรัง และเฟอร์นิเจอร์ที่ใช้การตัดทอนลายและวิธีการสานรังงอบ มาเป็นแนวคิดในการออกแบบเฟอร์นิเจอร์พบว่า เฟอร์นิเจอร์ รูปแบบ A3 เฟอร์นิเจอร์ที่ใช้เทคนิคการสานรังงอบแบบเต็มรัง และรูปแบบ B3 เฟอร์นิเจอร์ที่ใช้การตัดทอนลายและวิธีการสานรังงอบ เป็นรูปแบบที่มีความเหมาะสมสำหรับการนั่งด้วยคุณสมบัติดังต่อไปนี้

1. มีประโยชน์ใช้สอยที่มีความเหมาะสมกับพื้นที่การใช้สอยโดยรูปแบบ A3 มีขนาดกะทัดรัดนั่งสบาย รูปแบบ B3 มีขนาดใหญ่ขึ้นเล็กน้อยช่วงบริเวณที่รับน้ำหนักมีขนาดใหญ่ นั่งได้สะดวกสบาย ทั้ง 2 แบบยังสามารถเปลี่ยนสีเชือกที่ถักเงื่อนไว้ได้อีกด้วย

2. เฟอร์นิเจอร์รูปแบบ A3 มีผลต่อภาพจำของรังงอบมากกับผู้พบเห็นเนื่องจากเป็นลายที่ชัดเจนและการวางลายในรูปแบบดั้งเดิม ส่วนเฟอร์นิเจอร์ในรูปแบบ B3 ผู้ใช้งานจะให้ความสนใจกับรูปทรงของโครงเก้าอี้ที่เน้นส่วนโค้ง และเน้นลายรังงอบแค่บริเวณที่รับน้ำหนักเท่านั้น

3. เฟอร์นิเจอร์ทั้ง 2 รูปแบบสามารถสะท้อนอัตลักษณ์ของรังงอบ ซึ่งเป็นผลมาจากองค์ประกอบดังนี้

3.1 รูปทรง

3.1.1 เฟอร์นิเจอร์รูปแบบ A3 เป็นการนำลักษณะการสานรังงอบมาใช้กับตัวโครงเก้าอี้ และทรงของเก้าอี้เป็นทรงกระบอกที่มีส่วนโค้งเว้า ในการออกแบบครั้งนี้จึงมีกลิ่นอายของรังงอบอยู่มาก

3.1.2 เฟอร์นิเจอร์รูปแบบ B3 เป็นการนำวิธีการสานรังงอบส่วนหนึ่งมาใช้ช่วงบริเวณที่นั่งและด้วยรูปทรงของเก้าอี้ที่โค้งมนตัดทอนจากเส้นโค้งในลายสานและทรงของโครงงอบโดยวัสดุที่ใช้คือหวายทำให้ผลิตภัณฑ์น่าสนใจ

3.2 ลายถักของเงื่อนที่นำมาใช้ในรูปแบบ A3 และรูปแบบ B3 เป็นการใช้เงื่อนที่ใช้ในการถักขั้นตอนสุดท้ายในการทำงอบ

3.2.1 การใช้เปลือกหวายถักเงื่อนหัวแมลงวันเพื่อยึดหวายและทำการถักเงื่อนต่อไป

3.2.2 การใช้เชือกกรมสานเงื่อนหางปลาซ้อนทับเงื่อนที่ถักไว้แล้วเป็นการถ่ายทอดสีสันที่เกิดจากการทำงอบ สีที่ใช้ตกแต่งงอบจะเป็นสีโทนจัดๆ จำพวกแม่สี เพื่อสื่อสารความสนุกสนาน

4. ลักษณะเด่นของเฟอร์นิเจอร์ทั้งสองรูปแบบคือการใช้วิธีการสานของตอกไม้ไฟใช้ในงานสานหวาย ซึ่งโดยปกติงานหวายจะไม่ใช้การสานแบบละเอียดเนื่องจากการดัดงอบทำได้ยาก แต่เมื่อใช้ลายสานที่ซับซ้อนในผลิตภัณฑ์ชิ้นนี้ ส่งผลให้เกิงานหวายในรูปแบบใหม่ๆ อีกทั้งลายสานยังช่วยเฟอร์นิเจอร์ที่การรองรับสรีระของผู้ใช้งานได้ดีอีกด้วย

5. จากการประเมินผลการออกแบบจากผู้เชี่ยวชาญด้านการตลาดพบว่ารูปแบบของเฟอร์นิเจอร์ทั้งสองรูปแบบมีโอกาสทางการตลาดมากกว่ารูปแบบอื่น ๆ เนื่องจากรูปแบบมีประโยชน์ใช้สอยที่มีความเหมาะสม สะดวกในการใช้งาน และสอดคล้องกับรสนิยมของผู้ใช้งานในปัจจุบัน

6. รูปแบบของเฟอร์นิเจอร์มีรูปแบบที่เรียบง่าย และขั้นตอนการผลิตที่ไม่ยุ่งยากจึงมีโอกาสมีความเป็นไปได้ในการผลิตทั้งระบบอุตสาหกรรมและหัตถกรรม

การประเมินผลจากผู้ประเมินแบบสอบถามจำนวน 200 ท่าน

จากผู้ตอบแบบสอบถามทั้งหมด 200 คน เป็นเพศชาย 76 คน คิดเป็นร้อยละ 38 และเพศหญิง 124 คน คิดเป็นร้อยละ 62 มีอายุระหว่าง 20-30 ปี 112 คน คิดเป็นร้อยละ 56 รองลงมาคืออายุ

ระหว่าง 31-45 ปี 54 คน คิดเป็นร้อยละ 27 และอายุมากกว่า 45 ปี 34 คน คิดเป็นร้อยละ 17 ระดับการศึกษาส่วนใหญ่อยู่ในระดับปริญญาตรี 98 คน คิดเป็นร้อยละ 49 รองลงมาระดับปริญญาโท 52 คน คิดเป็นร้อยละ 26 ต่ำกว่าปริญญาตรี 42 คน คิดเป็นร้อยละ 21 และ ปริญญาเอก 8 คน คิดเป็นร้อยละ 4 ประกอบอาชีพข้าราชการมากที่สุด จำนวน 73 คน คิดเป็นร้อยละ 36.50 รองลงมา เป็นธุรกิจส่วนตัว จำนวน 62 คน คิดเป็นร้อยละ 31 นักศึกษา 47 คน คิดเป็นร้อยละ 23.50 พนักงานรัฐวิสาหกิจ 18 คน คิดเป็นร้อยละ 9 มีรายได้อยู่ในช่วง 20,000-30,000 บาท/เดือน จำนวน 72 คน คิดเป็น ร้อยละ 36 รองลงมามีรายได้ 30,000-40,000 บาท/เดือน 60 คน คิดเป็นร้อยละ 30 อยู่ระหว่าง 40,000-50,000 บาท/เดือน 48 คน คิดเป็นร้อยละ 24 และมีรายได้มากกว่า 50,000 บาท/เดือน จำนวน 20 คน คิดเป็นร้อยละ 10 โดยมีที่อยู่อาศัยเป็นประเภทบ้านเดี่ยว 118 คน คิดเป็นร้อยละ 59 ประเภทคอนโดมิเนียม 82 คน คิด เป็นร้อยละ 41 สรุปได้ว่าผลการเปรียบเทียบจำนวนความพึงพอใจต่อเฟอร์นิเจอร์รูปแบบ A “ใช้เทคนิคการสานรังงอบแบบเต็มชิ้น” กับรูปแบบ B “ตัดทอนรูปแบบจากรังงอบ” พบว่า

1. ทั้งเพศชาย และหญิงมีความพึงพอใจต่อเฟอร์นิเจอร์รูปแบบ A “ใช้เทคนิคการสานรังงอบแบบเต็มชิ้น” มากกว่า รูปแบบ B “ตัดทอนรูปแบบจากรังงอบ”
2. ทุกช่วงอายุ ได้แก่ 20-30 ปี, 31-45 ปี และตั้งแต่ 45 ปีขึ้นไป มีความพึงพอใจต่อเฟอร์นิเจอร์รูปแบบ A “ใช้เทคนิคการสานรังงอบแบบเต็มชิ้น” มากกว่า รูปแบบ B “ตัดทอนรูปแบบจากรังงอบ”
- 3.ทุกระดับการศึกษา ได้แก่ต่ำกว่าปริญญาตรี, ปริญญาตรี, ปริญญาโท มีความพึงพอใจต่อ เฟอร์นิเจอร์รูปแบบ A “ใช้เทคนิคการสานรังงอบแบบเต็มชิ้น” มากกว่า รูปแบบ B “ตัดทอนรูปแบบจากรังงอบ”
4. ผู้ประกอบอาชีพนักศึกษา, พนักงานของรัฐ, ธุรกิจส่วนตัว, ลูกจ้าง และอาชีพอื่น ๆ มีความพึงพอใจต่อเฟอร์นิเจอร์รูปแบบ A “ใช้เทคนิคการสานรังงอบแบบเต็มชิ้น” มากกว่า รูปแบบ B “ตัดทอนรูปแบบจากรังงอบ”
5. ผู้ที่มีรายได้ตั้งแต่ 20,000 บาทต่อเดือนขึ้นไป มีความพึงพอใจต่อเฟอร์นิเจอร์รูปแบบ A “ใช้เทคนิคการสานรังงอบแบบเต็มชิ้น” มากกว่า รูปแบบ B “ตัดทอนรูปแบบจากรังงอบ”
6. ทุกประเภทของที่อยู่อาศัย ได้แก่ บ้านเดี่ยว, คอนโดมิเนียม มีความพึงพอใจต่อเฟอร์นิเจอร์รูปแบบ A “ใช้เทคนิคการสานรังงอบแบบเต็มชิ้น” มากกว่า รูปแบบ B “ตัดทอนรูปแบบจากรังงอบ”

จากผลการประเมินความพึงพอใจของกลุ่มเป้าหมายพบว่ากลุ่มเป้าหมายทั้งเพศชายและหญิง ตั้งแต่ช่วงอายุ 25-30 ซึ่งอยู่ในกลุ่ม Generation Y กลุ่มอายุตั้งแต่ 31-45 ปี ซึ่งอยู่ในกลุ่ม Generation X และอายุตั้งแต่ 45 ปีขึ้นไป ซึ่งอยู่ในคนกลุ่ม Baby Boomer มีระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรีจนถึงปริญญาโท ทั้งที่เป็นนักศึกษา, พนักงานของรัฐ, ประกอบธุรกิจส่วนตัว, ลูกจ้างและอาชีพอื่น ๆ ที่มีรายได้ตั้งแต่ 20,000 บาทต่อเดือนขึ้นไป และกลุ่มผู้มีการศึกษา ระดับปริญญาเอก อาชีพข้าราชการ ให้ความสำคัญ เฟอร์นิเจอร์ รูปแบบ A “ใช้เทคนิคการสานรังอบแบบเต็มชิ้น” มากกว่า รูปแบบ B “ตัดทอนรูปแบบจากรังอบ” จากกลุ่มประชากรทั้งหมดนี้ให้ความสำคัญกับรูปร่างลักษณะที่มีความแปลกใหม่ , ความแข็งแรงในการใช้งาน , ขนาดสัดส่วนที่มีความเหมาะสม และราคาของเฟอร์นิเจอร์

ภาพที่ 159 ชิ้นงานรูปแบบ A (ใช้คุณสมบัติและวิธีการทำรังอบเพื่อใช้ในการออกแบบ)

ที่มาจาก : ผู้วิจัย

ภาพที่ 160 ชิ้นงานรูปแบบ B (ใช้รูปร่าง รูปทรงและลวดลายของรังอบ มาสะท้อนเอกลักษณ์ในการออกแบบ)

ที่มาจาก : ผู้วิจัย

ข้อเสนอแนะ

ปัญหาที่พบในการวิจัย

1. ในการลงพื้นที่ในการสำรวจเกี่ยวกับกลุ่มการสานรังอบ ในช่วงการเก็บข้อมูลภาคสนาม นั้นอาจจะต้องใช้เวลาในการนัดช่างที่ทำนานเนื่องจากปัจจุบันการสานรังอบไม่เป็นที่นิยม มักจะสานแค่ช่วงที่ว่างงานของกลุ่มคนที่มีอาชีพเก็บมันเทศซึ่งเวลาเก็บมันเทศจะเป็นช่วงกลางคืน ช่วงกลางวันจึงเป็นเวลาพักผ่อนของคนกลุ่มนี้

2. เนื่องจากการปรับเปลี่ยนที่เห็นในบทที่ 4 นั้น เนื่องจากผู้วิจัยไม่ได้ปรึกษากับช่างก่อนจึงเกิดการปรับวัสดุที่ใช้ในการสาน คือจากการใช้เชือกมะนิลาในการสานเปลี่ยนเป็นหวายจริงและจากแบบที่ใช้เชือกกรมถักเงื่อนเป็นการใช้เปลือกหวายในการถักเงื่อนแรกและแต่งด้วยเชือกกรม เพื่อความแม่นยำในการเลือกใช้วัสดุควรปรึกษาช่างหวายก่อนและนำข้อมูลมาต่อยอด

3. ลายสานที่ผู้วิจัยเลือกใช้เป็นลายสานที่จะสานได้เฉพาะกลุ่มเท่านั้น เมื่อนำงานไปให้ช่างหวายสานจึงเกิดการผิดพลาดในการสานเนื่องจากไม่คุ้นชินตัวลาย หากจะนำหวายไปให้ช่างสานรังอบสานช่างก็สานไม่ได้เนื่องจากไม่ถนัดในตัวของวัสดุ จึงต้องให้ทางช่างถักรังอบด้วยเชือกแล้วนำมาครอบโครงเก้าอี้และสานหวายตามเส้นเชือก

4. การตัดทอนลายของการสานรังงอบให้เป็นลายกราฟิกไม่สามารถคงคุณค่าของเทคนิคการทำรังงอบได้ จึงไม่สามารถใช้ลายที่ออกแบบมาใช้ในงานเนื่องจากผลิตภัณฑ์จะเป็นเพียงงานที่ทำจากเทคนิคการทำหวายเท่านั้นไม่ได้ใช้ภูมิปัญญาและวิธีการสานมาใช้ในงาน

ข้อเสนอแนะเพื่อการนำผลการวิจัยไปใช้

1. การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาเทคนิควิธีการของการสานรังงอบ รวมถึงแนวความคิดรูปแบบต่างๆของความเป็นงอบในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา เพื่อนำมาใช้ในการออกแบบ ผลิตภัณฑ์ของตกแต่งบ้านประเภทเครื่องเรือนที่มีอัตลักษณ์ของความเป็นไทยโดยใช้วิธีคิดในรูปแบบใหม่ ๆ โดยการนำเอาความคิดและวิธีการสานรังงอบมาประยุกต์ใช้ในการออกแบบ เพื่อเป็นการสืบสานและอนุรักษ์ขั้นตอนการทำรังงอบให้สืบต่อไปในรูปแบบที่ถูกปรับให้ใช้ได้มากขึ้นในหลากหลายประเภท

2. เพื่อใช้เป็นแนวทางในการต่อยอดวิธีคิดแล้วนำไปใช้ในการสร้างสรรค์เป็นผลิตภัณฑ์ในรูปแบบอื่น ๆ เช่น โคมไฟ โต๊ะ ของที่ระลึกต่างๆ รวมทั้งแนวคิดที่ได้จากการวิจัยในครั้งนี้ เช่น การหาวิธีการต่อเส้นหวาย การย้อมสีจากภูมิปัญญาของคนพื้นถิ่น และการถักลายของเงื่อนต่างๆที่พบในกลุ่มของคนที่ทำงอบ ทั้งนี้ทุกอย่างที่ทำการทดลองล้วนเกิดจากการนำเอาภูมิปัญญามาปรับใช้ในการออกแบบผลิตภัณฑ์เพื่อให้คงคุณค่าความเป็นไทย

รายการอ้างอิง

ภาคผนวก

แบบสอบถามเพื่อประเมินการออกแบบผลิตภัณฑ์โดยผู้เชี่ยวชาญ
เรื่อง ออกแบบผลิตภัณฑ์ของตกแต่งบ้านจากเทคนิคการทำรังงอบ
ของกลุ่มชุมชนงอบไทยโบราณ จังหวัดพระนครศรีอยุธยา
โดย นางสาวดาวลัย บุญกุล ศิลปะนิพนธ์ระดับปริญญาโท
สาขามัณฑนศิลป์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

คำชี้แจง

1. แบบประเมินความคิดเห็นสำหรับผู้เชี่ยวชาญฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของวิทยานิพนธ์หลักสูตรศิลปมหาบัณฑิต สาขาวิชาการออกแบบผลิตภัณฑ์ คณะมัณฑนศิลป์ มหาวิทยาลัยศิลปากร โดยผู้วิจัยจะนำข้อมูลความคิดเห็นที่ได้จากผู้เชี่ยวชาญไปวิเคราะห์ปรับปรุงผลงานออกแบบผลิตภัณฑ์ของตกแต่งบ้านจากเทคนิคการทำรังงอบ ของกลุ่มชุมชนงอบไทยโบราณ

2. แบบสอบถามแบ่งออกเป็น 4 ส่วน ได้แก่

ส่วนที่ 1 ข้อมูลสถานะภาพของผู้เชี่ยวชาญ

ส่วนที่ 2 แบบสอบถามความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญที่มีต่อผลิตภัณฑ์ของตกแต่งบ้านเทคนิคการทำรังงอบ ของกลุ่มชุมชนงอบไทยโบราณ จังหวัดพระนครศรีอยุธยา

ส่วนที่ 3 แบบประเมินคุณค่าของผลงานการออกแบบผลิตภัณฑ์จากเทคนิคการทำรังงอบของกลุ่มชุมชนงอบไทยโบราณ จังหวัดพระนครศรีอยุธยา

ส่วนที่ 4 ข้อเสนอแนะอื่นๆเพื่อเพิ่มเติมการพัฒนาผลงานการออกแบบผลิตภัณฑ์

โปรดอ่านคำชี้แจงในการตอบแบบประเมินแต่ละส่วน และตอบแบบประเมินทุกข้อตามความคิดเห็นที่แท้จริงเพื่อความสมบูรณ์ของข้อมูลที่จะนำไปใช้ประกอบการวิเคราะห์ปรับปรุงผลิตภัณฑ์
อนึ่งข้อมูลจากการตอบแบบสำรวจจะเก็บไว้เป็นความลับ

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ชื่อนามสกุล.....

อาชีพ/ตำแหน่ง.....

ประสบการณ์ในการทำงาน(นอกออกแบบ)/นักวิชาการ/นักการตลาด/อื่นๆ).....ปี

ส่วนที่ 2 แบบสอบถามความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญที่มีต่อผลิตภัณฑ์ของตกแต่งบ้านเทคนิคการทำรัง
งอบ ของกลุ่มชุมชนงอบไทยโบราณ จังหวัดพระนครศรีอยุธยา

คุณค่าและคุณลักษณะของผลิตภัณฑ์รูปแบบ A1 (รูปแบบ A จะใช้คุณสมบัติและวิธีการทำรังงอบในการออกแบบ)	ระดับความคิดเห็น				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
ด้านเอกลักษณ์และความงาม					
1. ผลิตภัณฑ์สามารถสะท้อนอัตลักษณ์ของงานจักสานรังงอบได้					
2. ลักษณะของผลิตภัณฑ์สามารถสะท้อนเอกลักษณ์ความเป็นไทยด้วย รูปทรง สี สัน และวัสดุ					
3. มีรูปแบบที่สื่อถึงความงามที่สามารถนำไปใช้งานได้จริง					
4. การขัดกันของเส้นหวายที่สานมีส่วนช่วยส่งเสริมความงามของผลิตภัณฑ์					
ด้านประโยชน์ใช้สอย					
1. ผลิตภัณฑ์มีรูปแบบที่เหมาะสมสำหรับการใช้งาน(ที่นั่ง)					
2. ผลิตภัณฑ์มีขนาดสัดส่วนที่เหมาะสมสำหรับการใช้งาน					
3. มีประโยชน์ใช้สอยเสริมสำหรับการใช้งาน					
ด้านการตลาด					
1. รูปแบบของผลิตภัณฑ์มีโอกาสทางการตลาด					
2. ผลิตภัณฑ์มีประโยชน์ใช้สอยที่มีความเหมาะสม สะดวกในการใช้งานและสอดคล้องกับความต้องการของกลุ่มเป้าหมาย					
3. รูปแบบของผลิตภัณฑ์มีคุณค่าและความคิดสร้างสรรค์ที่แตกต่างจากสินค้าทั่วไปตามท้องตลาด					
4. รูปแบบของผลิตภัณฑ์สามารถผลิตได้ในระบบอุตสาหกรรมหรือหัตถอุตสาหกรรม					

คุณค่าและคุณลักษณะของผลิตภัณฑ์รูปแบบ A2 (รูปแบบ A จะใช้คุณสมบัติและวิธีการทำรังอบในการออกแบบ)	ระดับความคิดเห็น				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
ด้านเอกลักษณ์และความงาม					
1. ผลิตภัณฑ์สามารถสะท้อนอัตลักษณ์ของงานจักสานรังอบได้					
2. ลักษณะของผลิตภัณฑ์สามารถสะท้อนเอกลักษณ์ความเป็นไทยด้วย รูปทรง สี สัน และวัสดุ					
3. มีรูปแบบที่สื่อถึงความงามที่สามารถนำไปใช้งานได้จริง					
4. การขัดกันของเส้นหวายที่สานมีส่วนช่วยส่งเสริมความงามของผลิตภัณฑ์					
ด้านประโยชน์ใช้สอย					
1. ผลิตภัณฑ์มีรูปแบบที่เหมาะสมสำหรับการใช้งาน(ที่นั่ง)					
2. ผลิตภัณฑ์มีขนาดสัดส่วนที่เหมาะสมสำหรับการใช้งาน					
3. มีประโยชน์ใช้สอยเสริมสำหรับการใช้งาน					
ด้านการตลาด					
1. รูปแบบของผลิตภัณฑ์มีโอกาสทางการตลาด					
2. ผลิตภัณฑ์มีประโยชน์ใช้สอยที่มีความเหมาะสม สะดวกในการใช้งานและสอดคล้องกับความต้องการของกลุ่มเป้าหมาย					
3. รูปแบบของผลิตภัณฑ์มีคุณค่าและความสร้างสรรค์ที่แตกต่างจากสินค้าทั่วไปตามท้องตลาด					
4. รูปแบบของผลิตภัณฑ์สามารถผลิตได้ในระบบอุตสาหกรรมหรือหัตถอุตสาหกรรม					

คุณค่าและคุณลักษณะของผลิตภัณฑ์รูปแบบ A3 (รูปแบบ A จะใช้คุณสมบัติและวิธีการทำรังอบ ในการออกแบบ)	ระดับความคิดเห็น				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
ด้านเอกลักษณ์และความงาม					
1. ผลิตภัณฑ์สามารถสะท้อนอัตลักษณ์ของงานจัก สานรังอบได้					
2. ลักษณะของผลิตภัณฑ์สามารถสะท้อนเอกลักษณ์ ความเป็นไทยด้วย รูปทรง สี สัน และวัสดุ					
3. มีรูปแบบที่สื่อถึงความงามที่สามารถนำไปใช้งาน ได้จริง					
4. การขัดกันของเส้นหวายที่สานมีส่วนช่วยส่งเสริม ความงามของผลิตภัณฑ์					
ด้านประโยชน์ใช้สอย					
1. ผลิตภัณฑ์มีรูปแบบที่เหมาะสมสำหรับการใช้งาน (ที่นั่ง)					
2. ผลิตภัณฑ์มีขนาดสัดส่วนที่เหมาะสมสำหรับการ ใช้งาน					
3. มีประโยชน์ใช้สอยเสริมสำหรับการใช้งาน					
ด้านการตลาด					
1. รูปแบบของผลิตภัณฑ์มีโอกาสทางการตลาด					
2. ผลิตภัณฑ์มีประโยชน์ใช้สอยที่มีความเหมาะสม สะดวกในการใช้งานและสอดคล้องกับความต้องการ ของกลุ่มเป้าหมาย					
3. รูปแบบของผลิตภัณฑ์มีคุณค่าและความ สร้างสรรค์ที่แตกต่างจากสินค้าทั่วไปตามท้องตลาด					
4. รูปแบบของผลิตภัณฑ์สามารถผลิตได้ในระบบ อุตสาหกรรมหรือหัตถอุตสาหกรรม					

คุณค่าและคุณลักษณะของผลิตภัณฑ์รูปแบบ B1 (รูปแบบ B จะใช้รูปร่างรูปทรงและลวดลายของรังอบมา สะท้อนเอกลักษณ์ของในการออกแบบ)	ระดับความคิดเห็น				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
ด้านเอกลักษณ์และความงาม					
1. ผลิตภัณฑ์สามารถสะท้อนอัตลักษณ์ของงานจัก สานรังอบได้					
2. ลักษณะของผลิตภัณฑ์สามารถสะท้อนเอกลักษณ์ ความเป็นไทยด้วย รูปทรง สีเส้นและวัสดุ					
3. มีรูปแบบที่สื่อถึงความงามที่สามารถนำไปใช้งาน ได้จริง					
4. การขัดกันของเส้นหวายที่สานมีส่วนช่วยส่งเสริม ความงามของผลิตภัณฑ์					
ด้านประโยชน์ใช้สอย					
1. ผลิตภัณฑ์มีรูปแบบที่เหมาะสมสำหรับการใช้งาน (ที่นั่ง)					
2. ผลิตภัณฑ์มีขนาดสัดส่วนที่เหมาะสมสำหรับการ ใช้งาน					
3. มีประโยชน์ใช้สอยเสริมสำหรับการใช้งาน					
ด้านการตลาด					
1. รูปแบบของผลิตภัณฑ์มีโอกาสทางการตลาด					
2. ผลิตภัณฑ์มีประโยชน์ใช้สอยที่มีความเหมาะสม สะดวกในการใช้งานและสอดคล้องกับความต้องการ ของกลุ่มเป้าหมาย					
3. รูปแบบของผลิตภัณฑ์มีคุณค่าและความ สร้างสรรค์ที่แตกต่างจากสินค้าทั่วไปตามท้องตลาด					
4. รูปแบบของผลิตภัณฑ์สามารถผลิตได้ในระบบ อุตสาหกรรมหรือหัตถอุตสาหกรรม					

คุณค่าและคุณลักษณะของผลิตภัณฑ์รูปแบบ B2 (รูปแบบ B จะใช้รูปร่างรูปทรงและลวดลายของรังอบมา สะท้อนเอกลักษณ์ของในการออกแบบ)	ระดับความคิดเห็น				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
ด้านเอกลักษณ์และความงาม					
1. ผลิตภัณฑ์สามารถสะท้อนอัตลักษณ์ของงานจัก สานรังอบได้					
2. ลักษณะของผลิตภัณฑ์สามารถสะท้อนเอกลักษณ์ ความเป็นไทยด้วย รูปทรง สีเส้นและวัสดุ					
3. มีรูปแบบที่สื่อถึงความงามที่สามารถนำไปใช้งาน ได้จริง					
4. การขัดกันของเส้นหวายที่สานมีส่วนช่วยส่งเสริม ความงามของผลิตภัณฑ์					
ด้านประโยชน์ใช้สอย					
1. ผลิตภัณฑ์มีรูปแบบที่เหมาะสมสำหรับการใช้งาน (ที่นั่ง)					
2. ผลิตภัณฑ์มีขนาดสัดส่วนที่เหมาะสมสำหรับการ ใช้งาน					
3. มีประโยชน์ใช้สอยเสริมสำหรับการใช้งาน					
ด้านการตลาด					
1. รูปแบบของผลิตภัณฑ์มีโอกาสทางการตลาด					
2. ผลิตภัณฑ์มีประโยชน์ใช้สอยที่มีความเหมาะสม สะดวกในการใช้งานและสอดคล้องกับความต้องการ ของกลุ่มเป้าหมาย					
3. รูปแบบของผลิตภัณฑ์มีคุณค่าและความ สร้างสรรค์ที่แตกต่างจากสินค้าทั่วไปตามท้องตลาด					
4. รูปแบบของผลิตภัณฑ์สามารถผลิตได้ในระบบ อุตสาหกรรมหรือหัตถอุตสาหกรรม					

คุณค่าและคุณลักษณะของผลิตภัณฑ์รูปแบบ B3 (รูปแบบ B จะใช้รูปร่างรูปทรงและลวดลายของรังอบมา สะท้อนเอกลักษณ์ของการออกแบบ)	ระดับความคิดเห็น				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
ด้านเอกลักษณ์และความงาม					
1. ผลิตภัณฑ์สามารถสะท้อนอัตลักษณ์ของงานจัก สานรังอบได้					
2. ลักษณะของผลิตภัณฑ์สามารถสะท้อนเอกลักษณ์ ความเป็นไทยด้วย รูปทรง สีเส้นและวัสดุ					
3. มีรูปแบบที่สื่อถึงความงามที่สามารถนำไปใช้งาน ได้จริง					
4. การขัดกันของเส้นหวายที่สานมีส่วนช่วยส่งเสริม ความงามของผลิตภัณฑ์					
ด้านประโยชน์ใช้สอย					
1. ผลิตภัณฑ์มีรูปแบบที่เหมาะสมสำหรับการใช้งาน (ที่นั่ง)					
2. ผลิตภัณฑ์มีขนาดสัดส่วนที่เหมาะสมสำหรับการ ใช้งาน					
3. มีประโยชน์ใช้สอยเสริมสำหรับการใช้งาน					
ด้านการตลาด					
1. รูปแบบของผลิตภัณฑ์มีโอกาสทางการตลาด					
2. ผลิตภัณฑ์มีประโยชน์ใช้สอยที่มีความเหมาะสม สะดวกในการใช้งานและสอดคล้องกับความต้องการ ของกลุ่มเป้าหมาย					
3. รูปแบบของผลิตภัณฑ์มีคุณค่าและความ สร้างสรรค์ที่แตกต่างจากสินค้าทั่วไปตามท้องตลาด					
4. รูปแบบของผลิตภัณฑ์สามารถผลิตได้ในระบบ อุตสาหกรรมหรือหัตถอุตสาหกรรม					

ส่วนที่ 3 แบบประเมินคุณค่าของผลงานการออกแบบผลิตภัณฑ์จากเทคนิคการทำรังอบ ของกลุ่ม ชุมชนงอบไทยโบราณ จังหวัดพระนครศรีอยุธยา

3.1 เมื่อเปรียบเทียบกับผลงานออกแบบผลิตภัณฑ์ในกลุ่มเดียวกัน A1-A3 (ให้ลำดับที่ 1 หมายถึงมีความน่าสนใจมากที่สุด และหมายเลขต่อไปตามลำดับ)

ลำดับที่ (.....) A1

ลำดับที่ (.....) A2

ลำดับที่ (.....) A3

3.2 เมื่อเปรียบเทียบกับผลงานออกแบบผลิตภัณฑ์ในกลุ่มเดียวกัน B1-B3 (ให้ลำดับที่ 1 หมายถึงมีความน่าสนใจมากที่สุด และหมายเลขต่อไปตามลำดับ)

ลำดับที่ (.....) B1

ลำดับที่ (.....) B2

ลำดับที่ (.....) B3

ส่วนที่ 4 ข้อเสนอแนะอื่นๆเพื่อเพิ่มเติมการพัฒนาผลงานการออกแบบผลิตภัณฑ์

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ภาพที่ 161 ภาพจำลองการนั่ง รูปแบบต่างๆและภาพจำลอง 3D ของ รูปแบบ A1

ที่มาจาก : ผู้วิจัย

ภาพที่ 162 ภาพจำลองการนั่ง รูปแบบต่างๆและภาพจำลอง 3D ของ รูปแบบ A2

ที่มาจาก : ผู้วิจัย

ภาพที่ 163 ภาพจำลองการนั่ง รูปแบบต่างๆและภาพจำลอง 3D ของ รูปแบบ A3

ที่มาจาก : ผู้วิจัย

ภาพที่ 164 ภาพจำลองการนั่ง รูปแบบต่างๆและภาพจำลอง 3D ของ รูปแบบ B1

ที่มาจาก : ผู้วิจัย

ภาพที่ 165 ภาพจำลองการนั่ง รูปแบบต่างๆและภาพจำลอง 3D ของ รูปแบบ B2

ที่มาจาก : ผู้วิจัย

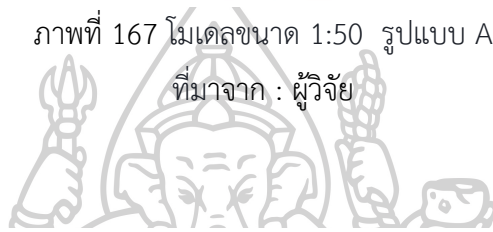
ภาพที่ 166 ภาพจำลองการนั่ง รูปแบบต่างๆและภาพจำลอง 3D ของ รูปแบบ B3

ที่มาจาก : ผู้วิจัย

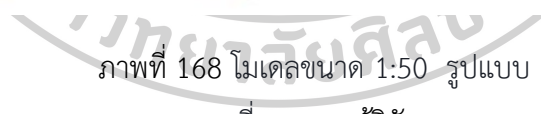
ภาพที่ 167 โมเดลขนาด 1:50 รูปแบบ A

ที่มาจาก : ผู้วิจัย

ภาพที่ 168 โมเดลขนาด 1:50 รูปแบบ B

ที่มาจาก : ผู้วิจัย

แบบสอบถามเพื่อประเมินความพึงพอใจในการออกแบบเฟอร์นิเจอร์เพื่อกลุ่มเป้าหมาย
โครงการออกแบบผลิตภัณฑ์ของตกแต่งบ้านจากการทำรังอบของกลุ่มชุมชนงอบไทยโบราณ
นางสาวลดาวัลย์ บุญกุลศุล นักศึกษาวิชาออกแบบผลิตภัณฑ์ ระดับปริญญาโท
คณะมัณฑนศิลป์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถามโปรดทำเครื่องหมาย / ลงในช่อง ที่ตรงกับ
ความเป็นจริง

- เพศ ชาย หญิง
- อายุ 20 - 30 ปี 31 - 45 ปี มากกว่า 45 ปี
- ระดับการศึกษา ต่ำกว่าปริญญาตรี ปริญญาตรี ปริญญาโท
 ปริญญาเอก อื่นๆ (ระบุ)
- อาชีพ นักเรียน/นักศึกษา ข้าราชการ ธุรกิจส่วนตัว
 พนักงานของรัฐ/รัฐวิสาหกิจ อื่นๆ (ระบุ)
- รายได้ 20,000-30,000 บาท/เดือน 30,000-40,000 บาท/เดือน
 40,000-50,000 บาท/เดือน มากกว่า 50,000 บาท/เดือน
- ประเภทที่อยู่อาศัย บ้านเดี่ยว ห้องพัก/คอนโดมิเนียม

ส่วนที่ 2 แบบประเมินความพึงพอใจของเฟอร์นิเจอร์

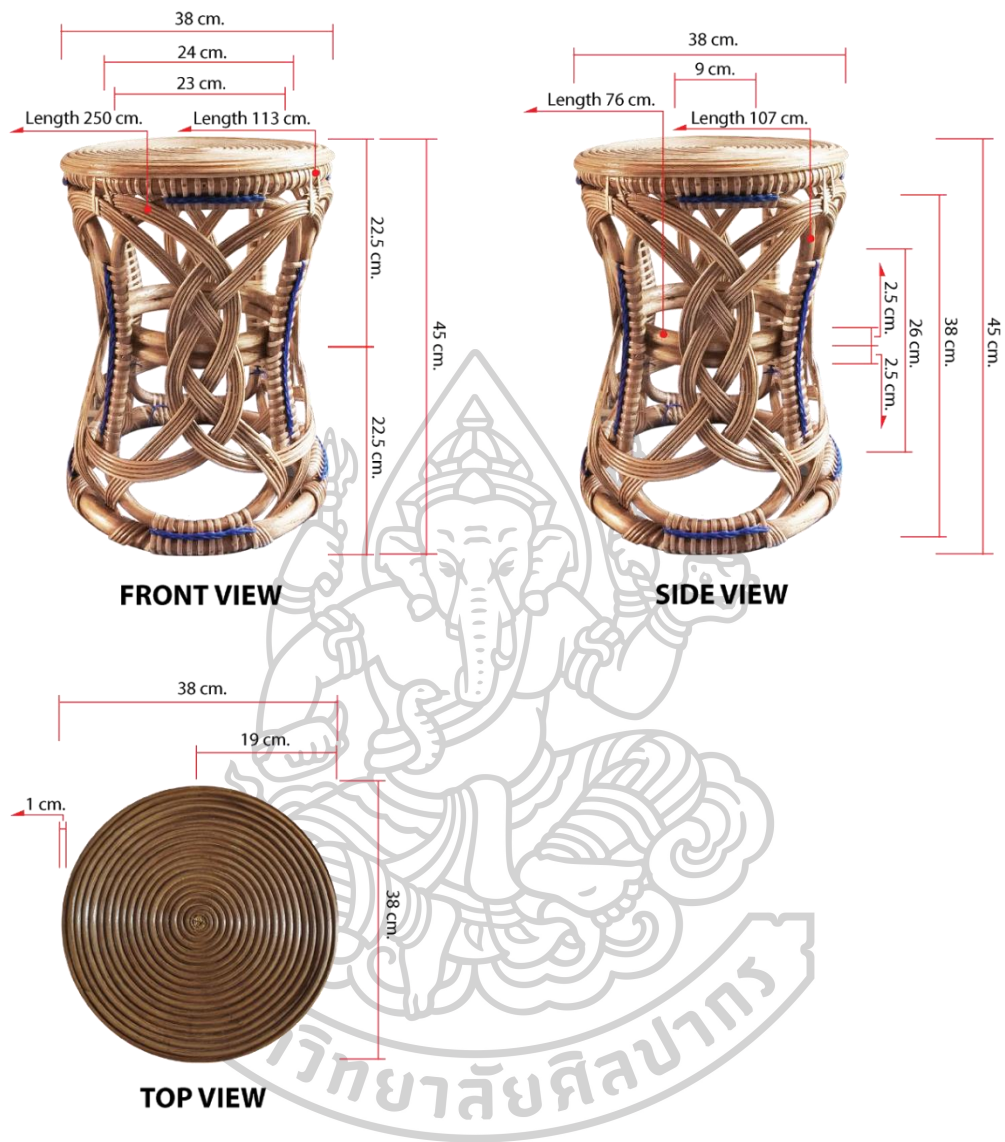
2.1 เฟอร์นิเจอร์มีความเหมาะสมสำหรับการใช้งานและสามารถสะท้อนคุณสมบัติและอัตลักษณ์ของรังงอบได้ในระดับใด

คำสั่ง กรุณาทำเครื่องหมาย / ลงในช่องที่ต้องการเลือก (1 = น้อยที่สุด และ 5 = มากที่สุด)

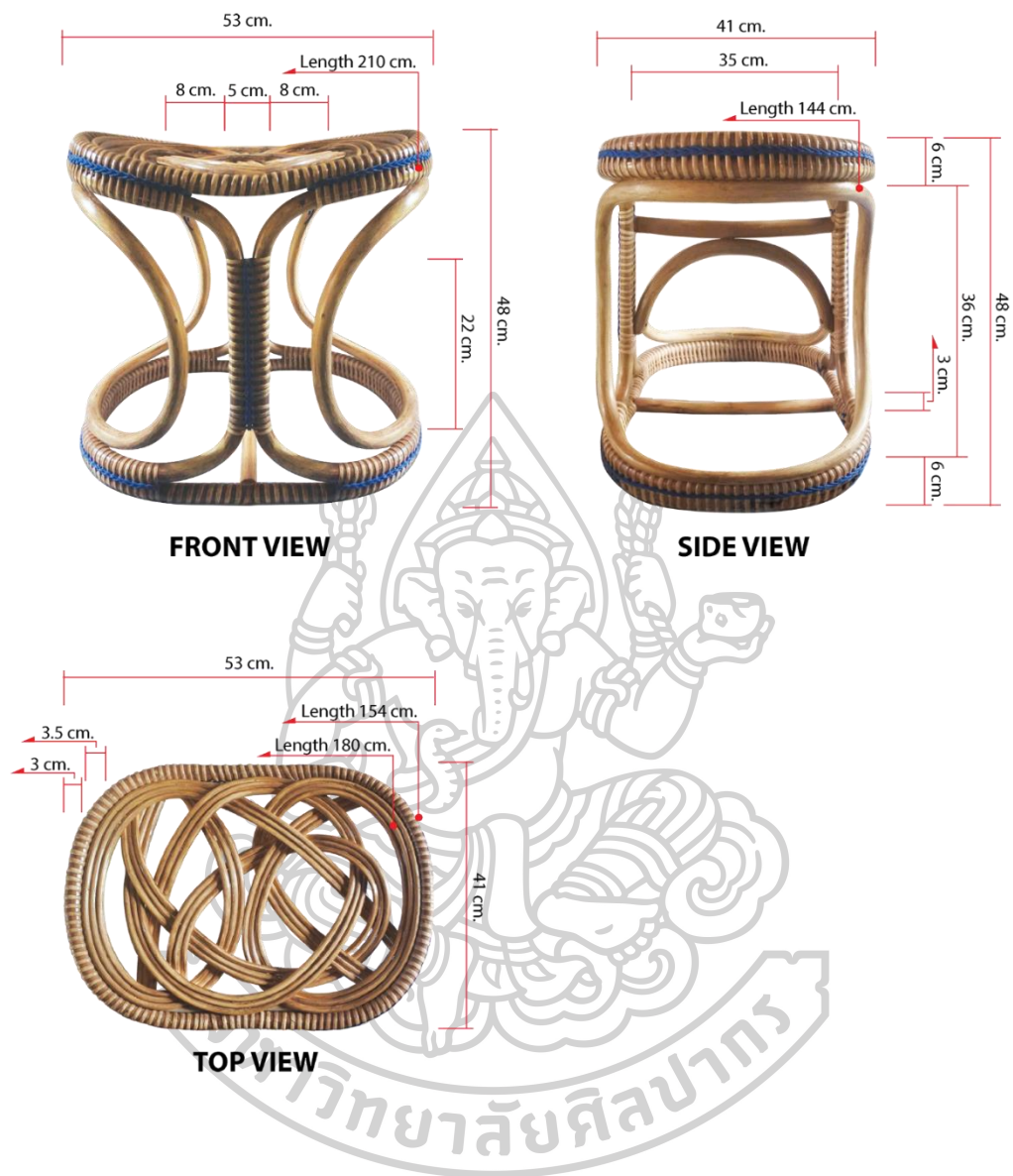
 คุณค่าและคุณลักษณะของ เฟอร์นิเจอร์รูปแบบ A	ระดับความพึงพอใจ (น้อยที่สุด -----> มากที่สุด)				
	1	2	3	4	5
1. รูปแบบเหมาะสมต่อการพักผ่อน (การนั่ง)					
2. สามารถสะท้อนอัตลักษณ์ความเป็นรังงอบ					
3. มีเอกลักษณ์ความเป็นไทยด้วย รูปทรง สี สัน					
4. โอกาสในการเลือกซื้อเพื่อนำมาใช้ในที่พัก					
5. สามารถนำไปประยุกต์ได้กลับสไตล์การแต่งบ้านหลายแนว					

 คุณค่าและคุณลักษณะของ เฟอร์นิเจอร์รูปแบบ B	ระดับความพึงพอใจ (น้อยที่สุด -----> มากที่สุด)				
	1	2	3	4	5
1. รูปแบบเหมาะสมต่อการพักผ่อน (การนั่ง)					
2. สามารถสะท้อนอัตลักษณ์ความเป็นรังงอบ					
3. มีเอกลักษณ์ความเป็นไทยด้วย รูปทรง สี สัน					
4. โอกาสในการเลือกซื้อเพื่อนำมาใช้ในที่พัก					
5. สามารถนำไปประยุกต์ได้กลับสไตล์การแต่งบ้านหลายแนว					

ภาพที่ 169 ขนาดสัดส่วนเฟอร์นิเจอร์ รูปแบบ A
ที่มาจาก : ผู้วิจัย

ภาพที่ 170 ขนาดสัดส่วนเฟอร์นิเจอร์ รูปแบบ B
ที่มาจาก : ผู้วิจัย

ภาคผนวก ค

การเข้าพบผู้เชี่ยวชาญ และผู้ทรงคุณวุฒิ

ภาพที่ 171 เข้าพบผู้ทรงคุณวุฒิด้านวิชาการ (อาจารย์ เฉลิมพงศ์ อ่อนย่อง) และ
ผู้เชี่ยวชาญด้านการออกแบบ (อาจารย์ ธีรศักดิ์ ลิ้มทัตธนกุล)
ที่มาจาก : ผู้วิจัย

ภาพที่ 172 เข้าพบผู้ทรงคุณวุฒิด้านการตลาด (คุณกฤติมา ชีระภากร)
ที่มาจาก : ผู้วิจัย

ภาพที่ 173 เข้าพบผู้ทรงคุณวุฒิด้านการออกแบบ (คุณธรรณพลมงคล กองสิงห์)
ที่มาจาก : ผู้วิจัย

ภาพที่ 174 เข้าพบผู้เชี่ยวชาญในการสานรังอบ (คุณน้ำเชื่อม โฉมวัย)
ที่มาจาก : ผู้วิจัย

ที่ อว 8606/ 168

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร
22 ถนนบรมราชชนนี ดลิ่งชั้น
กรุงเทพฯ 10170

มกราคม 2564

เรื่อง ขอเชิญผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือวิจัยและขอข้อมูลโดยการสัมภาษณ์

เรียน คุณธรรวดี จุลวงศ์

ด้วย นางสาวลดาวัลย์ บุญกุล รหัสนักศึกษา 60155307 นักศึกษาระดับปริญญา
มหาบัณฑิต สาขาวิชาการออกแบบผลิตภัณฑ์ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร กำลังทำวิทยานิพนธ์เรื่อง
“โครงการออกแบบผลิตภัณฑ์ของตกแต่งบ้านจากเทคนิคการทำรังอบของกลุ่มชุมชนงอบไทยโบราณ
จ.พระนครศรีอยุธยา” มีความประสงค์จะเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบเครื่องมือวิจัยและขอข้อมูล
โดยการสัมภาษณ์พร้อมบันทึกภาพถ่ายข้อมูล เกี่ยวกับการทำงอบ ณ กลุ่มงอบไทยโบราณ จังหวัด
พระนครศรีอยุธยา เพื่อนำข้อมูลที่ได้มาใช้ประกอบการทำวิทยานิพนธ์ดังกล่าว

ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร จึงขอความอนุเคราะห์จากท่านโปรดให้ความ
อนุเคราะห์แก่นักศึกษา เพื่อนักศึกษาจะได้นำข้อเสนอแนะที่ได้ไปปรับปรุงคุณภาพเครื่องมือการวิจัยให้มีความ
เหมาะสม และหากท่านประสงค์จะขอทราบรายละเอียดเพิ่มเติม บัณฑิตวิทยาลัย ขออนุญาตให้ นางสาว
ลดาวัลย์ บุญกุล หมายเลขโทรศัพท์ 087-481-1818 เป็นผู้ประสานงานโดยตรงต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์ จักขอบคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สาธิต นิรัตติศัย)

รองคณบดีบัณฑิตวิทยาลัยฝ่ายบริหาร

รักษาการแทนคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย ดลิ่งชั้น

โทรศัพท์ 0-2849-7502

โทรสาร 0-2849-7503

ปรัชญาบัณฑิตวิทยาลัย : “มุ่งมั่น ส่งเสริมและสนับสนุนการจัดการศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาอย่างมีคุณภาพ”

ที่ อว 8606/ 165

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร
22 ถนนบรมราชชนนี ดลิ่งชั้น
กรุงเทพฯ 10170

มกราคม 2564

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจเครื่องมือวิจัย

เรียน คุณธรมพลมงคล กองสิงห์

ด้วย นางสาวดาววัลย์ บุญกุล รหัสนักศึกษา 60155307 นักศึกษาระดับปริญญา
มหาบัณฑิต สาขาวิชาการออกแบบผลิตภัณฑ์ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร กำลังทำวิทยานิพนธ์เรื่อง
“โครงการออกแบบผลิตภัณฑ์ของตกแต่งบ้านจากเทคนิคการทำรังอบของกลุ่มชุมชนออบไทยโบราณ
จ.พระนครศรีอยุธยา” มีความประสงค์จะเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบเครื่องมือวิจัยดังกล่าว

ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร จึงขอความอนุเคราะห์จากท่านโปรดให้ความ
อนุเคราะห์แก่นักศึกษา เพื่อนักศึกษาจะได้นำข้อเสนอแนะที่ได้ไปปรับปรุงคุณภาพเครื่องมือการวิจัยให้มีความ
เหมาะสมต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์ จักขอบคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สาธิต นิริติศัย)
รองคณบดีบัณฑิตวิทยาลัยฝ่ายบริหาร
รักษาการแทนคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย ดลิ่งชั้น

โทรศัพท์ 0-2849-7502

โทรสาร 0-2849-7503

ปรัชญาบัณฑิตวิทยาลัย : “มุ่งมั่น ส่งเสริมและสนับสนุนการจัดการศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาอย่างมีคุณภาพ”

ที่ อว 8606/ 1๔๔

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร
22 ถนนบรมราชชนนี ดลิ่งชั้น
กรุงเทพฯ 10170

มกราคม 2564

เรื่อง ขอเชิญผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือวิจัยและขอข้อมูลโดยการสัมภาษณ์

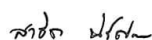
เรียน คุณกฤติมา ชีระภากร

ด้วย นางสาวลดาวัลย์ บุญกุล รหัสนักศึกษา 60155307 นักศึกษาระดับปริญญา
มหาบัณฑิต สาขาวิชาการออกแบบผลิตภัณฑ์ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร กำลังทำวิทยานิพนธ์เรื่อง
“โครงการออกแบบผลิตภัณฑ์ของตกแต่งบ้านจากเทคนิคการทำรังอบของกลุ่มชุมชนงอบไทยโบราณ
จ.พระนครศรีอยุธยา” มีความประสงค์จะเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบเครื่องมือวิจัยและขอข้อมูล
โดยการสัมภาษณ์พร้อมบันทึกภาพถ่ายข้อมูลเกี่ยวกับด้านการตลาดของเฟอร์นิเจอร์หวาย ณ ร้านพิศุขพาณิชย์
จังหวัดอ่างทอง เพื่อนำข้อมูลที่ได้มาประกอบการทำวิทยานิพนธ์ดังกล่าว

ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร จึงขอความอนุเคราะห์จากท่านโปรดให้ความ
อนุเคราะห์แก่นักศึกษา เพื่อนักศึกษาจะได้นำข้อเสนอแนะที่ได้ไปปรับปรุงคุณภาพเครื่องมือการวิจัยให้มีความ
เหมาะสม และหากท่านประสงค์จะขอทราบรายละเอียดเพิ่มเติม บัณฑิตวิทยาลัย ขออนุญาตให้ นางสาว
ลดาวัลย์ บุญกุล หมายเลขโทรศัพท์ 087-481-1818 เป็นผู้ประสานงานโดยตรงต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์ จักขอบคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สาธิต นิรติศัย)
รองคณบดีบัณฑิตวิทยาลัยฝ่ายบริหาร
รักษาการแทนคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย ดลิ่งชั้น

โทรศัพท์ 0-2849-7502

โทรสาร 0-2849-7503

ปรัชญาบัณฑิตวิทยาลัย : “มุ่งมั่น ส่งเสริมและสนับสนุนการจัดการศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาอย่างมีคุณภาพ”

ที่ อว 8606/ 117

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร
22 ถนนบรมราชชนนี ดลิ่งชั้น
กรุงเทพฯ 10170

มกราคม 2564

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจเครื่องมือวิจัย

เรียน อาจารย์ เฉลิมพงศ์ อ่อนยง

ด้วย นางสาวดาววัลย์ บุญกุล รหัสนักศึกษา 60155307 นักศึกษาระดับปริญญา
มหาบัณฑิต สาขาวิชาการออกแบบผลิตภัณฑ์ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร กำลังทำวิทยานิพนธ์เรื่อง
“โครงการออกแบบผลิตภัณฑ์ของตกแต่งบ้านจากเทคนิคการทำรังอบของกลุ่มชุมชนงอบไทยโบราณ
จ.พระนครศรีอยุธยา” มีความประสงค์จะเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบเครื่องมือวิจัยดังกล่าว

ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร จึงขอความอนุเคราะห์จากท่านโปรดให้ความ
อนุเคราะห์แก่นักศึกษา เพื่อนักศึกษาจะได้นำข้อเสนอแนะที่ได้ไปปรับปรุงคุณภาพเครื่องมือการวิจัยให้มีความ
เหมาะสมต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์ จักขอบคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สาธิต นิรติศัย)

รองคณบดีบัณฑิตวิทยาลัยฝ่ายบริหาร

รักษาการแทนคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย ดลิ่งชั้น

โทรศัพท์ 0-2849-7502

โทรสาร 0-2849-7503

ปรัชญาบัณฑิตวิทยาลัย : “มุ่งมั่น ส่งเสริมและสนับสนุนการจัดการศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาอย่างมีคุณภาพ”

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ-สกุล	ลดาวัลย์ บุญกุล
วัน เดือน ปี เกิด	1 ธันวาคม 2536
สถานที่เกิด	โรงพยาบาลศิริราช
วุฒิการศึกษา	ปริญญาตรี
ที่อยู่ปัจจุบัน	60/1 หมู่ 5 ต.บางนางร้า อ.บางปะหัน จ.พระนครศรีอยุธยา 13220
ผลงานตีพิมพ์	โครงการออกแบบผลิตภัณฑ์ของตกแต่งบ้าน จากการทำรังงอบของกลุ่มชุมชนงอบไทยโบราณ จ.พระนครศรีอยุธยา

- Decorexpro. (2558). เก้าอี้ควรงสูงแค้ไหน?, เข้าถึงเมื่อ 1 มีนาคม 2563 เข้าถึงได้จาก <https://th.decorexpro.com/stulya/vysota>.
- Kerdkanya 10 สไตล์แต่งบ้านยอดเยี่ยม. (2561). สไตล์แต่งบ้านยอดเยี่ยม. เข้าถึงเมื่อ 8 ธันวาคม 2563 g-hk57'wfh0kd <https://www.kerdkanya.com/content>.
- Living Room. (2554). *สร้าง-เสริมไอเดีย ตกแต่งห้องรับแขก*. กรุงเทพฯ: สายธุรกิจการพิมพ์ บริษัท อรุณัมรินทร์พรินติ้งแอนพับลิชชิ่ง.
- Livinginsider. (2563). เทรนด์แต่งบ้านแห่งปี 2020. เข้าถึงเมื่อ 14 ธันวาคม 2563 เข้าถึงได้จาก https://www.livinginsider.com/inside_topic.
- กรมส่งเสริมอุตสาหกรรมในครอบครัว. (2518). *สวนและผลิตภัณฑ์จากใบลาน*. กรุงเทพฯ: กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม.
- คณาจารย์มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณ์ราชวิทยาลัย. (2551). *วัฒนธรรมไทย (Thai Culture)*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- งานไม้ไฟหวายหัตถกรรมฝ่ายเทคโนโลยี 2. (2532). *รูปแบบผลิตภัณฑ์ไม้ไฟ หวาย ภาคเหนือ*. เชียงใหม่: ศูนย์ส่งเสริมอุตสาหกรรมภาคเหนือ.
- ทวารัตน์ กิติกุลศ. (2556). *สวนสวย*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ธานินทร์ ศิลป์จารุ. (2552). *การวิจัยและการวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติด้วย SPSS*. กรุงเทพฯ: บิซ ซิเนสอาร์แอนด์ดี.
- ธีรวัลย์ วรธโนทัย. (2535). *วิวัฒนาการเก้าอี้*. กรุงเทพฯ: สถาบันเทคโนโลยีราชมงคลวิทยาเขตอุเทนถวาย คณะวิชาออกแบบ.
- นิกร นุชเจริญผล. (2525). *ลายสวน*. ปทุมธานี: วิทยาลัยเทคนิคกรมอาชีวศึกษาและผู้เชี่ยวชาญแห่งวิทยาลัยเวน.
- บ้านและสวน. (2545). *แต่งสไตล์ Simplicity*. กรุงเทพฯ: สายธุรกิจการพิมพ์ บริษัทอรุณัมรินทร์พรินติ้งแอนพับลิชชิ่ง.
- บ้านและสวน Green Stay. (2560). กรุงเทพฯ: สายธุรกิจการพิมพ์ บริษัทอรุณัมรินทร์พรินติ้งแอนพับลิชชิ่ง.
- บ้านและสวน ฉบับพิเศษ Rustic Feel. (2559). กรุงเทพฯ: สายธุรกิจการพิมพ์ บริษัทอรุณัมรินทร์พรินติ้งแอนพับลิชชิ่ง.
- เป็รื่อง เปลี่ยนสายสีบ. (2542). *คู่มือการจัดและตกแต่งแบบไทย*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์บ้านและสวนหนังสือในเครืออรุณัมรินทร์.
- เปาลา จันโตแนลลี. (2533). *100 สุดยอดดีไซน์ใกล้ตัว*. กรุงเทพฯ: พรินติ้ง เฮาน์.

- ผศ.วรรณิ สหสมโชค. (2549). *ออกแบบเฟอร์นิเจอร์*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ ส.ส.ท. สมาคมส่งเสริมเทคโนโลยี (ไทย-ญี่ปุ่น).
- โพธ นิลสะอาด. (2547). *Home Simple ชุดจัดระเบียบให้บ้าน*. กรุงเทพฯ: ก้นตนาพับลิชชิง.
- ไพฑูรณ์ พัฒน์ใหญ่ยิ่ง. (2541). *สุนทรียศาสตร์: แนวความคิด ทฤษฎีและการพัฒนา*. กรุงเทพฯ: เสมธรรม.
- ราชวดี แสงสง่า. (2535). *อาชีพช่างจักสาน*. กรุงเทพฯ: แสงศิลป์การพิมพ์.
- วรรณรัตน์ อินทร์อำ. (2535). *ศิลปะพื้นบ้าน*. กรุงเทพฯ: แสงศิลป์การพิมพ์.
- วัชรกร พันชน. (2547). *การผลิตเครื่องเรือนหวาย*. กรุงเทพฯ: อักษรสยามการพิมพ์.
- วินัย วิริยะปานนท์. (2527). *เครื่องจักสาน*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แพร์พิทยา.
- วิบูลย์ ลีสุวรรณ. (2521). *ศิลปะชาวบ้าน*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ปาณยา.
- วิบูลย์ ลีสุวรรณ. (2546). *พจนานุกรมหัตถกรรม, เครื่องมือเครื่องใช้พื้นบ้าน*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์เมื่อโบราณ.
- วิบูลย์ ลีสุวรรณ. (2548). *เครื่องจักสานในประเทศไทยจากศิลปะโบราณสยามถึงศิลปะสมัยใหม่*. กรุงเทพฯ: ศูนย์หนังสือลาดพร้าว.
- ศูนย์สร้างสรรค์งานออกแบบ. (2563). *เจาะเทรนโลก 2020*. กรุงเทพฯ: สำนักบริหารและพัฒนาองค์ความรู้.
- สถาบันวิจัยและพัฒนาพื้นที่สูง (องค์การมหาชน). (2559). *องค์ความรู้เพื่อการพัฒนาพื้นที่สูงอย่างยั่งยืน*. เข้าถึงเมื่อ 27 มกราคม 2562 เข้าถึงได้จาก <https://hkm.hrdi.or.th/knowledge/detail>.
- อรคอง ต้นวัชรพันธ์. (2545). *วิวัฒนาการเครื่องเรือนไทย*. กรุงเทพฯ: มณฑนศิลป์ สถาบันศิลปกรรมกรรมศิลปกร.
- อ้อยทิพย์ พลศรี. (2537). *การออกแบบลวดลาย*. กรุงเทพฯ: โอ เอส พริ้นติ้ง.
- อัจฉรา จินคร้าม. (2549). *Home Decoraytion*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์บ้านและสวนในเครืออัมรินทร์.
- อุดมศักดิ์ สาริบุตร. (2550). *ออกแบบเฟอร์นิเจอร์*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.